

Holokaustin kieltäminen ja keskeiset argumentit
II maailmansodan jälkeisinä vuosikymmeninä länsimaissa

Petri Nurmio
Pro gradu –tutkielma
Yleinen historia
Historian, kulttuurin ja taiteiden tutkimuksen laitos
Turun yliopisto
Kesäkuu 2018

Turun Yliopisto

Historian, kulttuurin ja taiteiden tutkimuksen laitos/

Humanistinen tiedekunta

Nurmio, Petri: Holokaustin kieltäminen ja keskeiset argumentit II maailmansodan jälkeisinä vuosikymmeninä länsimaissa

Pro gradu -tutkielma, 81 s.

Yleinen historia

Kesäkuu 2018

Tiivistelmä:

Tutkimuksen aiheena on holokaustin kieltäminen ja sen keskeiset argumentit. Tutkimuksessa käydään läpi ja selvitetään holokaustiin johtaneet tekijät ja miten holokausti on ollut mahdollinen, sekä miten kieltäjät perustelevat näkemyksiään. Työssä kysytään, missä määrin kieltäjät ovat oikeassa ja miten historian tutkimus suhtautuu argumentteihin. Tutkimuksen lähdeaineistona käytetään kieltäjien internetissä olevia kirjoituksia ja haastatteluja sekä tutkimuskirjallisuutta.

Holokaustin taustalla on kristillinen antisemitismi sekä 1800-luvun poliittinen ja kulttuurinen antisemitismi. Tältä pohjalta syntyi radikaali antisemitismi, jonka keskeisiä ajatusmalleja olivat rotuteoriat ja sosiaalidarwinismi. Näiden pohjalle rakentui ajatus juutalaisista yhteiskunnan tuholaisina, loisina ja syöpäläisinä. Ajatusrakennelmaan liittyy olennaisesti idea rotuhygieniasta ja verenperinnön puhtaudesta. Lisäksi holokaustin kieltäjien argumentoinnissa keskeisellä sijalla on ajatus maailmanlaajuisesta juutalaisesta salaliitosta.

Holokaustin kieltämisen keskeisiä argumentteja ovat keskustelu natsien lopullisesta ratkaisusta ja tuhoamissuunnitelmasta. Kieltäjät ovat oikeassa siinä, että alussa niitä ei konkreettisesti ollut, mutta kiistattomasti voidaan osoittaa, että ne ovat olleet mukana natsien ideologiassa alusta asti. Toinen kieltäjien argumentti on keskitysleirien merkitys, olemassaolo sekä niiden toiminta. Kieltäjät ovat oikeassa siinä, että niiden merkitystä on liioiteltu ja todistusaineistoa on käytetty hyväksi tarkoitushakuisesti. Samaan ovat syyllistyneet myös kieltäjät. Yksi eniten keskustelua aiheuttanut asia on uhrien määrä ja kieltäjät oikeutetusti kyseenalaistavatkin uhrien lukumäärän. Kokonaisuuden kannalta ei kuitenkaan ole merkitystä kuoliko 6 000 000 vai 4 000 000. Lisäksi mielenkiintoinen ja huomioitava seikka on liittoutuneiden käyttäytyminen sodan aikana. On huomioitava, että kyseessä on inhimillinen katastrofi, jonka käsittäminen on vaikeaa.

Holokaustin kieltäjien argumentoinnissa on monia kiinnostavia yksityiskohtia ja voidaan sanoa, että aiheesta tarvitaan lisää tutkimusta. Olemme yhä liian lähellä voidaksemme tutkia aihetta täysin objektiivisesti. Tosiasia kuitenkin on, että natsit murhasivat miljoonia ihmisiä II maailmansodan aikana. Holokausti on yksi kansanmurha muiden joukossa ja meidän tulee muistaa, että ihmiskunnan ainoa vaihtoehto on ottaa menneisyyden tapahtumista opiksi.

Asiasanat: holokausti – vainot - holokaustin kiistäminen – joukkomurha – joukkotuho – kansanmurha – juutalaisvainot – holocaust - holocaust denial

Holokaustin kieltäminen ja keskeiset argumentit II maailmansodan jälkeisinä vuosikymmeninä länsimaissa

1. Johdanto.....	1
1.1 Holokaustin kieltäminen ilmiönä ja sen tausta.....	2
1.2 Holokaustin ja holokaustin kieltämisen tutkimus	7
1.3 Tutkimuskysymykset, menetelmät, rajaus.....	9
1.4 Lähteet, tutkimuseettiset kysymykset, holokaustin kieltämisen merkitys.....	11
2. Holokaustiin johtaneet tekijät.....	17
3. Holokaustin kieltämisen konkreettiset tapahtumat II maailmansodan aikana.....	21
3.1 Keskitysleirien merkitys.....	22
3.2 Kaasukammioiden olemassaolo ja perättömät kaasutusväitteet.....	32
3.3 Holokaustin uhrien määrä.....	38
4. Holokaustin kieltäminen ja poliittiset syyt sodan jälkeen	43
4.1 Natsien lopullinen ratkaisu.....	44
4.2 Natsien tuhoamissuunnitelma.....	47
4.3 Holokaustin aseman korostaminen.....	52
4.4 Liittoutuneiden käyttäytyminen sodan aikana ja holokausti propaganda aseena.....	55
4.5 Poliittiset päämäärät ilmiön taustalla.....	60
5. Lopuksi.....	65
6. Lähdeluettelo.....	74

1. Johdanto

Länsimaisen kulttuurin yksi suurimpia kipupisteitä menneinä vuosisatoina ja vuosikymmeninä ovat olleet kansanmurhat. Kansanmurhalla tarkoitetaan jonkun etnisen, kielellisen, uskonnollisen tai muun ryhmän järjestelmällistä tuhoamista. Oikeustieteessä tapahtumasta puhutaan joukkotuhontana.¹ Yleensä nämä ryhmät ovat olleet vähemmistönä jollakin tietyllä rajatulla alueella. Monia kansanmurhia on pyritty salaamaan tai kieltämään ja monet niistä ovat paljastuneet vasta pitkän ajan päästä. Tämä tutkimus käsittelee yhtä suurimmista ja merkittävimmistä kansanmurhista, holokaustia eli juutalaisten joukkotuhoa II maailmansodan aikana ja nimenomaan sen kieltämistä.

Holokaustin merkitys on selkeästi korostuneempi kuin muilla kansanmurhilla ja mielenkiintoista onkin yrittää selvittää miksi näin on. Holokausti on tunnettu ja dokumentoitu varsin perusteellisesti, mutta siitä huolimatta on olemassa tahoja, jotka yrittävät kieltää sen olemassaolon tai ainakin laajuuden. Tämä on historiallisesti erittäin kiinnostava ilmiö, ja sen taustoja olisi tärkeä tuntea tarkemmin. Tässä tutkimuksessa paneudutaan tähän ilmiöön ja analysoidaan holokaustin kieltämistä. Holokaustin kieltäjien motivaatiot voidaan jakaa 5 osa-alueeseen, joita käsitelen myöhemmin tarkemmin. Työssä pyritään selvittämään, mitkä ovat Holokaustin kieltämisen tavoitteet, perustelut ja päämäärät sekä miten holokaustin kieltäjien motivaatiot ovat vaikuttaneet kieltämiseen. Jotta holokaustin kieltämistä voidaan käsitellä ja ymmärtää, on tärkeää selvittää työssä ensin holokaustia sekä käsitteenä että ilmiönä. Tutkimuksessa käydään läpi holokaustin tutkimusta ja tulokintoja. Tämä auttaa lukijaa ymmärtämään, miten holokausti on ollut mahdollista ja mitkä syyt sekä tekijät ovat johtaneet siihen ja mahdollistaneet sen.

Tutkimuksessa käsitellään myös sitä kontekstia, jossa holokausti on ollut mahdollinen ja missä määrin holokaustin kieltäjät ovat mahdollisesti oikeassa. Onko holokausti ajallisesti yhä liian lähellä, jotta siitä oleva tutkimus olisi objektiivista, on hyvä kysymys. Toisaalta kuinka suuri rooli maailmanpoliittisella tilanteella kahden maailmansodan jälkeen on ollut holokaustin merkityksen ja statuksen selittäjänä. Onko ”totuutta” käytetty tarkoitushakuisesti II maailmansodan jälkeen ns. Kylmän sodan aikana.

¹ Rautkallio 2004, 11-12.

Holokaustia ei voi selittää ja ymmärtää ilman, että käsittelee antisemitismia. Tutkimusta pohjustetaan selvittämällä, miten antisemitismi on syntynyt ja miten siitä on tultu holokaustiin ja miten holokaustin kieltäminen on kehittynyt vuosikymmenten saatossa. Tutkimuksessa ei kuitenkaan tutkita antisemitismia laajemmin, vaan työssä keskitytään holokaustiin ja nimenomaan sen kieltämiseen.

1.1 Holokaustin kieltäminen ilmiönä ja sen tausta

Holokaustin tutkimus on lisääntynyt viimeisten vuosikymmenten aikana paljon ja saamme yhä enemmän tietoa siitä, miten natsit ovat toimineet. Mikä on ollut juutalaisvainojen dynamiikka ja millaisia ovat olleet sen yksityiskohdat? Tämä ns. virallinen totuus ei ole kuitenkaan miellyttänyt kaikkia, ja niinpä holokaustin tutkimus on synnyttänyt uudenlaista juutalaisvastaisuutta. Holokaustin tapahtumat on kielletty, niitä on vähätelty taikka holokaustia ja juutalaisten tappamista on puolusteltu. Keskeistä kieltämiselle on ollut, että itse tapahtumien kieltämisen lisäksi taustalla pyritään näkemään aina juutalainen salaliitto, joko Israelin valtion auttamiseksi taikka maailmansionismin edistämiseksi. Osa holokaustin kieltäjistä käyttää mielellään itsestään nimitystä revisionisti ja he korostavat luovansa uutta historiankirjoitusta. Heidän tavoitteena on luoda uusi korjattu kuva tapahtumista. Yleisesti kieltäjät mielletään kuitenkin negationisteiksi, joiden pyrkimyksenä on vain kieltää holokaustin tapahtumat ja tulkinnat.²

Holokaustin kieltäminen liittyy olennaisesti Euroopassa II maailmansodan jälkeen pinnan alla kyteneeeseen antisemitismiin. Huolimatta juutalaisten kokemasta hävityksestä esimerkiksi Itäisessä Euroopassa antisemitismi ei koskaan oikeastaan hävinnyt, vaan se oli esillä yhteiskunnissa koko ajan. Kuten Susanna Kokkonen kirjassaan *Matka Holokaustiin* toteaa lainaten tutkija Israel Charnya, holokaustin kieltämisen motivaatiot voidaan jakaa 5 osa-alueeseen. Ensimmäisenä ovat tekopyhät kieltäjät, joiden mukaan koko tapahtumasta ei ole tarpeeksi tietoa ja toisaalta kokonaisuuden kannalta kannattaa jo siirtyä eteenpäin eikä jäädä pohtimaan menneitä. Toisena ovat tutkijat ja tieteelliset kieltäjät eli henkilöt, joiden mukaan emme tiedä tarpeeksi voidaksemme tehdä johtopäätöksiä. Eli asiaa on tutkittava enemmän. Kolmantena ovat poliitikot, joille holokaustista vaikeneminen on paras vaihtoehto. Neljäntenä ovat menneisyyden muuttajat, joille tulevaisuus näyttäytyy parempana, mikäli tietty osa historiasta katoaa tai muuttaa sisältöään. Viidennen ryhmän

² Kuparinen 2008, 346-347

muodostavat nippelitietoon keskittyvät henkilöt, jotka eivät haluakaan hahmottaa kokonaisuutta tai puhua ilmiöiden todellisista syistä. Keskeistä holokaustin kieltämisessä on, että kieltäjät itsessään eivät tuota uutta tietoa, vaan heidän pyrkimyksensä on lähinnä kyseenalaistaa vallitsevat käsitykset ja näin aikaan saada epäily, johon ihmiset voisivat uskoa. Tästä hyvänä esimerkkinä on paljon esillä ollut uhrien määrä eli onko holokaustin todellinen uhriluku 6 000 000 vai mahdollisesti jotain aivan muuta.³

Holokaustiin liittyy olennaisesti antisemitismi, ja ennen kuin käsittelemme holokaustin kieltämistä, tulee ymmärtää näiden kahden välinen suhde ja toisaalta tulee perehtyä holokaustiin johtaneisiin tapahtumiin ja tulkintoihin. Antisemitismi voidaan jakaa kolmeen osa-alueeseen: 1) kristilliseen antisemitismiin, jonka juuret ylettyvät vuosituhansien taakse, 2) poliittiseen antisemitismiin, jonka juuret ovat 1800-luvulla ja johon liittyy osaltaan kulttuurinen antisemitismi ja 3) radikaaliin antisemitismiin, joka juontaa juurensa edellä olevista mutta, jonka olennaisena osana ovat 1800- ja 1900-luvun vaihteen rotuteoriat ja sosiaalidarvinismi sekä niiden mukana tullut käsitys juutalaisista yhteiskunnan tuholaisina, loisina ja syöpäläisinä. Tämä liittyy olennaisesti kansallissosialistiseen ajatteluun ja Hitleriin henkilönä. Näiden voidaan sanoa olleen radikaalin antisemitismin liikkeelle panevat voimat.⁴

Kuten tunnettu holokaustin tutkija Raul Hilberg on todennut, natsipropagandan luoma kuva juutalaisista on muodostunut vuosisatojen aikana. Saksalainen reformaattori Martin Luther on hahmotellut ne ääriviivat, joihin natsien ajatukset perustuivat, eikä heidän ole tarvinnut edes muuttaa niitä paljoakaan.⁵ Juutalaisten asema vuosisatojen aikana on vaihdellut paljon, ja keskeinen tekijä on ollut nimenomaan kirkon suhtautuminen heihin.

Poliittiset muutokset maailmalla ja varsinkin Euroopassa 1800-luvun alkupuoliskolla aiheuttivat sen, että juutalaisten asema ei helpottunut vaan pikemminkin vaikeutui. Vaikka heidän taloudellinen asemansa parantui yhteiskuntien maallistumisen seurauksena, saivat he lukuisia vastustajia esim. aristokraateista sekä porvaristosta, jotka olivat menettäneet asemansa yhteiskunnassa. Samalla syntyivät ensimmäiset poliittiset liikkeet, jotka olivat

³ Kokkonen 2014, 302-304

⁴ Holmila 2010, 27.

⁵ Hilberg 2003, 409.

selvästi antisemitistisiä.⁶ Olennaisesti samaan ajanjaksoon liittyy sosiaalidarvinismi sekä erilaiset rotubiologiset teorit. Antisemitismissä juuri 1800-luvun puoliväli oli ratkaisevan muutoksen aikaa. Esimerkiksi teologi ja filosofi Bruno Bauer toi esille nimenomaan juutalaiskysymyksen, ja tätä kautta syntyi tarve ratkaista se. Nationalismin nousu ja siihen liittyneet rotuteorit olivat osaltaan edesauttamassa antisemitismin vahvistumista. Ajalle tyypillisesti tieteen keinoilla yritettiin todistaa juutalaisen rodun alemmuutta, negatiivisten ominaisuuksien perinnöllisyyttä ja nimenomaan sitä, että nämä ominaisuudet olivat muuttumattomia rodullisia ominaisuuksia.⁷

1800-luvun loppupuolella antisemitismi sai laajaa suosiota nimenomaan Saksassa ja Itä-Euroopan alueella. Ajalle tyypillisesti ratkaisuna juutalaisongelmaan nähtiin juutalaisten maastakarkoitus. Taustalla oli kirkon näkemys siitä, että juutalaiset eivät tulisi sopeutumaan ja sulautumaan yhteiskuntaan. 1800-luvun lopulla poliittinen antisemitismi ja radikaali antisemitismi, jonka tavoitteena oli kaiken juutalaisen vaikutuksen eliminoiminen, olivat vielä kaksi eri asiaa, mutta yhdessä niiden vaikutus aikaan sai sen, että juutalaisvastaisuus vaikutti voimakkaimmin juuri Saksassa ja Itävallassa.⁸ Vuosisadan vaihteen rotubiologiset ajatukset ja näkemykset tasoittivat tietä sille, että antisemitismi voitiin todistaa tieteellisesti. Antisemitismi oli rationaalisen ajattelun ja pohdinnan tulos. Tätä loogiikkaa alettiin soveltaa myös poliittisissa piireissä. Ilmiö ei kuitenkaan jatkunut pitkään mutta se oli tehnyt tehtävänsä ihmisten mielissä, politiikassa sekä muilla yhteiskunnan osa-alueilla.⁹

1900-luvun alkuvuosikymmeninä juutalaisvastaisuus säilyi osana saksalaista aatemaailmaa ja yhteiskunnan epäkohdat sekä epäonnistumiset miellettiin tavalla taikka toisella juutalaisten syyksi. Kansallissosialistinen puolue oli alusta asti ollut selkeästi antisemitistinen mutta noustessaan valtaan Saksassa sen linja muuttui ja puolueen retoriikassa antisemitismi väheni huomattavasti.¹⁰ On epäselvää, mikä ajoi linjan muuttumiseen. Todennäköisesti päivänpoliittinen tilanne ei suosinut voimakkaasti antisemitististä puoluetta vaan yleispuoluetta, joka saisi ääniä kaikista yhteiskuntaryhmistä. Vaikka voimakas anti-

⁶ Holmila 2010, 32.

⁷ Brustein 2003, 6.

⁸ Holmila 2010, 33.

⁹ Holmila 2010, 35.

¹⁰ Allen 1965, 77.

semitismi puuttui puoleen retoriikasta, ei se kuitenkaan tarkoittanut sitä, etteikö puolueessa olisi ollut radikaaleja antisemitejä. Saksan johtaja Adolf Hitler onnistui kuitenkin omalla persoonallaan hillitsemään nämä äänenpainot ja nimenomaan taktisista syistä. Valtaannousunsa jälkeen Hitler kuitenkin sääti heti lakeja, jotka oli selvästi suunnattu juutalaisia vastaan ja jotka johtivat heidän syrjimiseensä. Syynä kansallissosialistien suosioon olivat heidän lupauksensa saksalaisen yhteiskunnan noususta sekä se, että he pystyivät tarjoamaan ratkaisuja ongelmiin. Myöhemmässä tutkimuksessa on havaittu, että natsismin rotujattelu on ollut syvällä saksalaisessa aatemaailmassa. Tätä taustaa vasten natsien oli helppo rakentaa vastakkainasetteluja. Tästä on kuitenkin vielä pitkä matka holokaustiin ja juutalaisten järjestelmälliseen murhaamiseen. Saksalaisen yhteiskunnan sisäinen mentaliteetti ja natsismi pitivät kuitenkin sisällään ajatuksen juutalaisten tuhoamisesta, vaikka selkeää suunnitelmaa tuhoamisesta hallinnolla ei ollutkaan. Ajatus juutalaisten lopullisesta tuhoamisesta oli sisäänrakennettuna natsien ideologiaan ja aatemaailmaan.¹¹

Sinänsä ajatusmaailma ei ole outo ja ilmiö on havaittavissa nykypäivänkin konflikteissa, joissa nationalismilla on keskeinen rooli. Kaikki perustuu vastakkainasetteluun meihin ja heihin. Natsismin menestys perustui lopulta siihen, että hiljalleen puolue sekä valtio sekoittuivat ja puolueesta tuli saksalainen yhteiskunta pienoiskoossa. Kaiken perustana oli, että natsismin ideologia ja varsinkin rotujattelu tunkeutui saksalaisen yhteiskunnan kaikkiin kerroksiin ja mikä tärkeintä arkipäiväisiin asioihin. Arjalaisen rodun yhteenkuuluvuutta ja yhtenäisyyttä korostettiin nimenomaan vainolla, joka kohdistettiin vähemmistöihin, ei vain juutalaisiin vaan myös romaaneihin, homoseksuaaleihin jne.¹²

Antisemitismin radikalisoitumisen keskeinen henkilö oli Adolf Hitler. Hitlerin perusajatus oli, että juutalaiset muodostavat suuren riskin. Tätä riskiä hän kutsui mm. rodulliseksi tuberkuloosiksi. Hitler koki, että Saksan kansan tehtävänä on juutalaisten täydellinen poistaminen ja näin maailmaa uhkaavan riskin eliminoiminen. Hitlerillä oli muutamia keskeisiä ajatusmalleja, jotka ohjasivat hänen poliittista toimintaansa. Saksan asema keskeisenä eurooppalaisena valtiona tuli palauttaa, saksalainen yhteiskunta ja kansa tarvitsi-

¹¹ Holmila 2010, 37-38.

¹² Holmila 2010, 38.

vat elintilaa kehittyäkseen ja tätä elintilaa piti vallata nimenomaan idästä. Kolmas ja keskeisin ajatus tämän tutkimuksen kannalta oli hänen ajatuksensa juutalaisen vaikutusvallan poistamisesta koko maailmasta sekä tähän liittyvästä juutalaisten eliminoimisesta, joka hänen mukaansa oli ainoa vaihtoehto jos Saksan kansa haluttiin pelastaa.¹³

Holokaustihistorioitsija Saul Friedländer on käyttänyt edellä olevasta termiä ”lunastava antisemitismi”, joka tarkoittaa sitä, että saksalaisessa yhteiskunnassa kansallissosialistien rasisista teorioista tuli ihmisten mieliä hallitsevia teorioita. Tämän teorian keskeinen ajatus oli, että juutalaiset hallitsivat ja pitivät otteessaan koko maailmaa kaikilla yhteiskunnan osa-alueilla ja että maailma sekä Saksa voisi saavuttaa korkeamman sekä henkisen tason vasta kun juutalaisten turmeleva vaikutus olisi maailmasta tuhottu kokonaan.¹⁴ Tämä sama ajatusmalli oli ajalle ominainen, ja sitä esiintyi monien aikalaisten kohdalla. Kuitenkin vasta Hitlerin ansiosta, tai ainakin hänen avustuksellaan, teoriasta tuli saksalaista yhteiskuntaa hallitseva ajatusrakennelma. Keskeistä oli ajatus, että saksalaisen yhteiskunnan heikkeneminen oli suorassa yhteydessä juutalaisten vahvistumiseen, ja toisaalta keskeistä oli elintilan saaminen idästä, jotta saksalainen yhteiskunta voisi kasvaa ja kehittyä. Keskeinen ajatus tässä on, että Hitler koki bolsevismilla ja Saksalla olevan kohtalon yhteyden ja että bolsevismi oli nimenomaan juutalaisten keksintö, jonka tarkoituksena oli saksalaisen yhteiskunnan tuhoaminen.¹⁵

Hitlerin rooli radikaalin antisemitismin nousussa on kieltämättä suuri, mutta se ei kuitenkaan selitä ilmiötä kokonaisuudessaan. Olisi liian helppo ratkaisu syyttää vain yhtä ihmistä. Taustalla on laajempi näkemys rotujen merkityksestä ja siitä, että juutalaiset rotuna miellettiin syöpäläisiksi ja yhteiskuntaa sisältäpäin hajottavaksi tekijäksi, josta piti päästä kaikkiin keinoihin eroon. Tämän ajatusmaailman kansallissosialistit saivat ujutettua osaksi saksalaista yhteiskunnallista ajattelua. Rotuhygieniasta tuli keskeinen käsite, ja se tasoitti tietä holokaustiin.

Holokausti, jota tapahtumana alettiin laajamittaisesti käsittelemään vasta 1970-luvun lopulla, tulee sanana Kreikan kielen sanasta holokauston, joka tarkoittaa polttohautausta.

¹³ Holmila 2010, 44.

¹⁴ Friedländer 1998, 73-112.

¹⁵ Holmila 2010, 46.

Sanalla on uskonnollinen tausta, ja se tulee kreikankielisestä Vanhasta testamentista, jossa holokaustissa poltetut ihmiset uhrattiin jumalalle. Natsien kohdalla ei tietenkään ole ollut kyse tämän kaltaisista uskonnollisista uhreista, vaan ihmisten murhaamisesta, ja tätä kautta holokaustista on tullut joukkomurhien tienlainen symboli. Holokausti sanana on yhdistetty nimenomaan kansoihin ja etnisiin ryhmiin kohdistuneena suunnitelmallisena joukkotuhoamisena. On kuitenkin huomioitava, että kyseessä on II maailmansodan jälkeen tehty määrittely. Yhdistyneiden kansakuntien yleiskokous määritteli 1946 englanninkielisen genocide-määritelmän, joka tarkoitti kansanmurhaa. Määritelmä tarkoitti kansallista, etnistä, rodullista taikka uskonnollista ryhmää koskevaa tappamista. Tässä viitekehyksessä holokausti oli äärimmäisin tapahtuma, suunnitelmallinen teko tarkoituksena tappaa kokonaan jokin tietty edellä mainittu ryhmä. Holokaustilla tarkoitetaan juutalaisten kohtaloa II maailmansodan aikana, mutta nykyään holokaustia käytetään sanana kuvaamaan myös muita vastaavia tiettyjen ryhmien tuhoamisia.¹⁶

1.2 Holokaustin ja holokaustin kieltämisen tutkimus

Tämä tutkimus on holokaustin kieltämisen ja holokaustin tutkimusta. Tutkimuksessa käsitellään kyseisiä aiheita II maailman sodan jälkeisinä vuosikymmeninä, painottuen viime vuosikymmeniin länsimaissa. Tutkimuksessa sivutaan poliittisen historian tutkimusta länsimaissa sekä sota- ja kulttuurihistoriaa. Tutkimuksesta on rajattu ulkopuolelle muuan muassa muslimimaat. Liittyen edellä sanottuun, ymmärtääkseen kieltäjien argumentaatiota, pitää ymmärtää myös holokaustin tutkimusta ja sen laajuus. Holokausti on yksi eniten tutkittu osa-alue historiassa, ja siitä tehdään edelleenkin lukuisia tutkimuksia ympäri maailmaa. Esimerkiksi Turun yliopiston kirjastosta on saataville 35 erilaista kyseistä aihepiiriä käsittelevää teosta, jotka on julkaistu vuosien 2017-2018 aikana. Holokaustia on tutkittu jo 1940-luvulta lähtien, ja yksi sen merkittävimmistä alkuvuosikymmenten tutkijoista on ollut Raul Hilberg, jonka teoksia¹⁷ on pidetty keskeisinä tutkittaessa holokaustin tapahtumia. Holokaustin tutkimuksen perusteoksena, joka on ohjannut holokaustin tutkimusta sodan jälkeisinä vuosikymmeninä, voidaan pitää Hilbergin 1961 ilmestynyttä teosta *The Destruction of the European Jews*, jonka keskeisiä tulkintoja oli muuan muassa se, että natsiantisemitismi oli yksi merkittävimpiä holokaustiin johtaneita tekijöitä. Edellä mainitun asian osalta hän poikkesi muista holokaustin tutkijoista.

¹⁶ Rautkallio 2004, 9-12

¹⁷ *The Destruction of the European Jews* 1961(2003), *Sources of Holocaust research: An analysis* 2001, *The Holocaust Today* 1988, *Perpetrators Victims Bystanders: The Jewish Catastrophe 1933–1945*, 1995, *The Politics of Memory: The Journey of a Holocaust Historian* 1996.

Tutkimuskirjallisuuden osalta keskeisiä teoksia ovat Antero Holmilan *Holokausti*, joka antaa selkeän ja perusteellisen kuvan holokaustin tapahtumista ja tulkinnoista,¹⁸ sekä Eero Kuparisen *Antisemitismin musta kirja*, joka auttaa hahmottamaan antisemitismin merkityksen tämän tutkimuksen viitekehyksessä.¹⁹ Holokaustin kieltämisen merkittäviä tutkijoita on ollut muun muassa Deborah Lipstadt, joka kirjassaan *Denying the Holocaust, The Growing Assault on Truth and Memory*²⁰ käsittelee tarkasti ja perusteellisesti holokaustin kieltäjien argumentointia. Kuitenkin yhtä kauan kuin on ollut holokaustin tutkimusta, on ollut myös holokaustin kieltäjiä. Keskeisiä holokaustin kieltäjiä ovat olleet muun muassa Ernst Zündel, David Irving ja Mark Weber, joiden näkemyksiin viitataan käsittelyluvuissa. Holokausti on mielenkiintoinen ilmiö siitä, että se on herättänyt suuria tunteita ympäri maailmaa ja se on inspiroinut tutkijoita vuosi kymmeniä. Tämä tutkimus on edellä mainittujen tutkimussuuntien ristiaallokossa, tuoden esille analysoitujen eri osa-alueiden tulkintoja.

Holokaustin tutkimuksen ongelma on siinä, että liittoutuneiden arkistot eivät ole olleet avoimia tutkijoille kokonaisuudessaan. Varsinkin Itä-Euroopan arkistot ovat avautuneet vasta viime vuosina, jonka jälkeen tutkijat ovat päässeet käsiksi materiaaliin. Tutkimuksen ja aineiston taustalla ovat vaikuttaneet vahvasti maailmanpoliittiset tilanteet ja suhdanteet. Tutkijoiden tuleekin tarkkaan miettiä lähteidensä alkuperää ja tarkoitusta.

Holokaustin tutkimukselle ja kieltämiselle ominaista on ollut, että kyseessä on tapahtuma, jonka mittasuhteita ihmisten on vaikea käsittää. Toinen maailmansota oli osaltaan media- ja propagandasotaa, jolloin todistusaineiston luotettavuus voi olla kyseenalainen. Holokaustin tutkimus on keskittynyt alkuvuosikymmeninä tapahtumien kuvaamiseen ja juutalaisten kohtaloiden esille tuomiseen. Tutkimus on hiljalleen viime vuosikymmeninä siirtynyt yhä enemmän poikkitieteelliseen sekä vertailevaan tutkimukseen ja holokaustin ainutlaatuisuus on kyseenalaistettu. Tästä kertoo myös se, että monet holokaustin tutkijoina aloittaneet historiantutkijat kuten esimerkiksi historian professori Donald Bloxham ja Dan Stone ovat laajentaneet tutkimuksensa myös muihin kansanmurhiin.²¹ Vastaavasti holokaustin kieltäjät ovat pyrkineet poikkitieteellisin menetelmin osoittamaan

¹⁸ Holmila 2010.

¹⁹ Kuparinen 2008.

²⁰ Lipstadt 1993.

²¹ Holmila 2010, 191-192.

vallitsevan käsityksen vääräksi tai ainakin vahvasti kyseenalaistamaan sen. Holokaustin kieltäjien tavoitteena on ollut tutkimuksen avulla luoda oikeutettu epäily voisiko asiat olla toisin. Tämän tutkimuksen käsittelyluvuissa käydään läpi nimenomaan holokaustin kieltäjien näkemyksiä sekä argumentointia ja pohditaan niiden merkitys ja vaikutusta.

1.3 Tutkimuskysymykset, menetelmät, rajaus

Tutkimuksen tutkimuskohde on holokaustin kieltäminen. Työssä on kaksi keskeistä ulottuvuutta: holokaustin kieltämisen keskeiset argumentit ja holokaustin kieltäminen itsessään. Tutkimuksessa selvitetään kieltämisen taustat, perusteet ja päämäärät. Tutkimuksen alussa käsitellään holokaustia ilmiönä. Miten se on esitetty ja esitetään sekä tulkitaan yleisesti. Lisäksi tutkimuksessa sivutaan, miten holokaustia on tutkittu. Tutkimuksen alussa esitetään ne tutkimuskysymykset ja rajaukset sekä tutkimusmenetelmät, joilla tutkimus selvittää esille tulevat ristiriitaiset näkemykset ja joiden avulla pyritään pääsemään lähemmäs tapahtumien todellista luonnetta. Tässä yhteydessä huomiota tulee kiinnittää niihin viitekehyksiin, joissa holokausti on ollut mahdollinen. Aikarajaus työssä on toisesta maailmansodasta nykypäivään, kuitenkin siten, että tutkimuksen painopiste holokaustin kieltämisen näkökulmasta, on viime vuosikymmeninä, jolloin internet on tuonut ilmiön kaikkien ihmisten ulottuville. Internet on mahdollistanut kriittikömmän kirjoittelun, jossa totuus voi helposti hämärtyä. Toisaalta internet ja sosiaalinen media ovat mahdollistaneet tarkoitushakuisen mielipidevaikuttamisen uudella tavalla.

Tutkimuksen käsittelyluvuissa holokaustin kieltämisen keskeisinä argumentteina käsitellään natsien ns. lopullista ratkaisua ja tuhoamissuunnitelmaa. Olivatko ne oikeasti olemassa? Onko olemassa todisteita siitä, että juutalaisten kansanmurha oli se lopullinen ratkaisu, johon natsit päätyivät vai tarkoittiko lopullinen ratkaisu sittenkin jotain muuta? Muita keskeisiä tutkimuksen osa-alueita ovat holokaustissa menehtyneiden määrä. Onko esimerkiksi kyseisen ajan väestölaskenta mahdollistanut oikeasti tarkkojen lukumäärien hahmottamisen? Tutkimuksessa käsitellään myös joukkotuhoamisessa tarvittavien kaasukammioiden olemassaoloa sekä mahdollisesti perättömiä kaasutusväitteitä. Onko siis holokaustin uhrien lukumäärä todellakin ollut 6 000 000 vai jotain muuta ja onko joukkotuhoaminen realistisesti ollut mahdollista toteuttaa? Tutkimuksessa käsitellään myös muiden sotaan osallistuneiden maiden reaktioita, eli mitä voidaan holokaustista ja sen

todenperäisyydestä päätellä liittoutuneiden käyttäytymisen perusteella? Holokaustin kieltämisen kannalta keskeinen kysymys on myös, mikä merkitys nykyisellä vallalla olevalla holokaustin tulkinnalla on ollut liittoutuneiden propaganda aseena?

Tutkimuksen toisessa käsittelyluvussa käsitellään nimenomaan holokaustin kieltämistä ja holokaustin asemaa yleensä. Maailmassa on ollut monia muitakin kansanmurhia, kuten esimerkiksi Ruandan tai armenialaisten kansanmurha, josta Turkki vaikenee vielä tänä päivänäkin. Yhdenkään näiden merkitys ei ole kuitenkaan kasvanut yhtä suureksi. Miksi holokaustin merkitystä korostetaan ja mikä on tehnyt siitä niin ainutlaatuisen tapahtuman, että yhä edelleen siitä puhuminen ja virallisesta tulkinnasta poikkeavat näkemykset tuomitaan laajasti? Maailmanpoliittinen tilanne on toisen maailmansodan jälkeen muuttunut voimakkaasti ja tutkimuksessa käsitellään miten poliittiset päämäärät ovat mahdollisesti vaikuttaneet tulkintoihin. Usein toistettu näkemyshän on, että historiankirjoitus on voittajien kirjoittamaa.

Tutkimuksen lopussa vedetään yhteen edellä käsitellyt aiheet ja näkemykset sekä haetaan mahdollisimman objektiivinen näkemys aiheeseen. Voivatko holokaustin kieltäjät olla jossain asiassa oikeassa, ja onko holokaustin tämänhetkinen tulkinta osa viitekehystä, jota emme ole aiemmin hahmottaneet ja tiedostaneet? Tutkimuksen tavoitteena on päästä askel lähemmäs totuutta ja herättää oikeutettu kysymys onko ns. virallinen tulkinta oikea.

Tämä tutkimus on kvalitatiivista tutkimusta. Tutkimuksessa tarkoituksena on käsitellä kieltämistä itsessään. Tutkimuksessa pyritään ymmärtämään holokaustin kieltämistä. Eli selvitetään kieltämisen argumentit, kieltämisen merkitys ja tarkoitus sekä haetaan kokonaisvaltaista ja syvempää käsitystä holokaustin kieltämisestä ilmiönä. Tämä tarkoittaa tutkimuksessa ajatusten ja tulkintojen sekä eri näkökulmien esiintuomista. Lisäksi tutkimuksessa perehdytään holokaustin kieltämiseen ilmiönä liittyviin ajatuksiin, tunteisiin ja vaikuttimiin.²² Kvalitatiivinen tutkimus on todellisen elämän kuvaamista. Tähän ajatuksen sisältyy idea todellisuuden moninaisuudesta. Kaikki tapahtumat liittyvät toisiinsa ja muovaavat toisiaan. Kaikessa tutkimuksessa lähtökohtana on, että tutkimuskohdetta tutkitaan mahdollisimman kokonaisvaltaisesti. Tähän liittyy olennaisesti hermeneutiikka ja

²² Hirsjärvi & Huttunen 1995, 174.

hermeneuttinen tutkimusote kvalitatiivisen tutkimuksen yhtenä lajina.²³ Kun kieltämiseen liittyviä tekstejä tulkitaan niiden taustalla olevien asioiden ja ilmiöiden kautta, pitää samalla olla kykyä tarkastella miten ja mitkä asiat voivat vaikuttaa mihinkin ja mikä on niiden syy sekä seuraus. Taustalla vaikuttavat muuan muassa edellä jo esitellyt Susanna Kokkosen tutkimuksessaan mainitsevat kieltäjien motivaatiot, joiden mukaan kieltäjät voidaan jaotella: 1. Tekopyhiin kieltäjiin, joiden mukaan koko tapahtumasta ei ole tarpeeksi tietoa ja toisaalta kokonaisuuden kannalta kannattaa jo siirtyä eteenpäin eikä jäädä pohtimaan menneitä. 2. Tutkijoihin ja tieteellisiin kieltäjiin eli henkilöihin, joiden mukaan emme tiedä tarpeeksi voidaksemme tehdä johtopäätöksiä. Eli asiaa on tutkittava enemmän. 3. Poliitikoihin, joille holokaustista vaikeneminen on paras vaihtoehto. 4. Menneisyyden muuttajiin, joille tulevaisuus näyttäytyy parempana, mikäli tietty osa historiasta katoaa tai muuttaa sisältöään. 5. Nippelitietoon keskittyviin henkilöihin, jotka eivät haluakaan hahmottaa kokonaisuutta tai puhua ilmiöiden todellisista syistä.²⁴ Tämän tutkimuksen yksi merkittävä lähtökohta on ennakkoluulottomasti tutkia holokaustin kieltämistä, vallitsevia näkemyksiä ja kyseenalaistaa molempien osa-alueiden aiempia tulintoja.

1.4 Lähteet, tutkimuseettiset kysymykset, holokaustin kieltämisen merkitys

Tutkimuksen aineistoina käytetään holokaustiin ja sen kieltämiseen liittyvää tutkimuskirjallisuutta, holokaustin kieltäjien näkemyksiä ja tutkimuksia, joista suurin osa löytyy viime vuosikymmeninä internetissä ja joita voidaan siis pitää tutkimuksen kannalta alkuperäisaineistona. Materiaalia on saatavilla varsinkin holokaustista ja sen ns. virallisista tulkinnoista paljon. Holokaustin kieltämiseen liittyvä materiaali on pitkälti internetissä olevaa kirjoittelua erilaisissa julkaisuissa sekä videoituja haastatteluja. Tutkimuksessa on käytetty tarkoituksellisesti sähköistä materiaalia, koska internetin ja sosiaalisen median merkitys tiedonvälittäjänä on korostunut viime vuosikymmeninä merkittävästi. Tämän materiaalin lähdekriittinen käsittely tulee olemaan haaste tämän tutkimuksen osalta. Mikä materiaalista on relevanttia ja tieteellisen lähdemateriaalin standardit kestävää on hyvä kysymys.

²³ Hirsjärvi & Remes & Sajavaara 1997, 161-163.

²⁴ Kokkonen 2014, 302-304.

Holokaustin kieltäminen ilmiönä on ollut olemassa yhtä kauan kuin holokaustista on tehty tutkimusta. Holokaustin kieltämisen ensimmäisiä merkittäviä henkilöitä oli Maurice Bardèche heti sodan jälkeen. Bardèche oli äärioikeistolainen ranskalainen aktivisti, joka julkaisi 1948 teoksensa *Nuremberg: ou, la Terre promise*. Hänen keskeisiä ajatuksia oli, että Nürnbergissä esitetyt todisteet juutalaisten tuhoamisesta olivat väärennetyjä ja että juutalaisia toki kuoli keskitysleireillä, mutta se johtui sota-ajan olosuhteista, nälästä ja sairauksista. Liittoutuneet pyrkivät tarkoituksellisesti syyllistämään saksalaiset, ja itse asiassa juutalaiset olivat itse rikollisia, koska he olivat syyllisiä II maailman sotaan tuettuaan Versaillesin rauhansopimusta. Bardèche on merkittävä henkilö holokaustin kieltämisen kannalta siksi, että hän oli ensimmäinen, joka selkeästi sanoi, että tuhoamisleireihin liittyvä todistusaineisto valokuvat, elokuvat ja muu materiaali olivat väärennetyjä. Keskeinen ajatus, joka on välittynyt holokaustin kieltäjille tähän päivään asti, oli myös se, että kaasukammioiden tarkoitus ei ollut ihmisten tappaminen, vaan niitä käytettiin sota-ajan olosuhteissa vain desinfiointiin.²⁵

Toinen merkittävä holokaustin kieltäjä ja varhaisen holokaustin tutkimuksen arvostelija oli Paul Rassinier. Toisin kuin Bardèche, Rassinier kuului alun perin poliittisen kentän vasempaan laitaan, ollen jopa sosialistipuoleen kansanedustaja. Rassinier on merkittävä holokaustin kieltäjä myös siksi, että hän itse kuului Ranskan vastarintaliikkeeseen ja taisteli sodassa saksalaisia vastaan. Rassinierin ensimmäisessä teoksessaan *Passage de la Ligne, du vrai à l'humain* julkaisemat ajatukset kulkivat mukana myös hänen myöhemmissä julkaisuissaan. Hänen keskeisiä ajatuksia oli, että silminnäkijälausunnot eivät olleet totta eikä niihin voinut luottaa. Hän myös siirsi vastuuta kuolemista leirien muille vangeille. Rassinierin mukaan keskitysleirit eivät olleet leirejä, joiden tarkoituksena oli juutalaisten hävittäminen, vaan leirit oli tarkoitettu suojaksi kansan vihalta kansallissosialistiseen järjestelmään kielteisesti suhtautuville. Leireillä nämä henkilöt koulutettiin saksalaisen yhteiskunnan jäseniksi. Rassinier kielsi natsien tuhoamissuunnitelman olemassaolon, vaikkakin hän myönsi kaasukammioiden olemassaolon. Keskeistä hänen ajattelussaan oli, että väitetyt kaasutettujen lukumäärät olivat todella vahvasti liioiteltuja, ja myöhemmin hän kiisti kokonaan kaasukammioiden olemassaolon. Holokaustin kieltämiselle ominaista alkuvuosikymmeninä oli, että natsien toimintaa puolusteltiin.

²⁵ Kuparinen 2008, 347.

Holokaustia vähäteltiin ja juutalaisia syyllistettiin. Viimeisten vuosikymmenten aikana on siirrytty yhä enemmän holokaustin kieltämiseen kokonaisuudessaan.²⁶

Holokaustin tutkimus voidaan historiantutkija Tim Masonin²⁷ mukaan karkeasti jakaa strukturalistisen ja intentionaalisen selityksen ympärillä oleviin tutkimussuuntiin. Intentionaalisisessa tutkimuksessa keskeisessä roolissa ovat henkilöt ja antisemitismi, kun taas strukturalistisessa tutkimuksessa painotetaan järjestelmien ja systeemien merkitystä. Suuntauksista on käytetty myös nimitystä intentionalismi ja funktionalismi. Funktionalistit korostivat, ettei Hitlerillä ollut suunnitelmaa juutalaisten tuhoamiseksi, ja antisemitismikin oli natsien poliittista propagandaa sekä käytännön politiikka, joka sopi ajan henkeen. Funktionalistinen tutkimus keskittyi tutkimuksessaan nimenomaan järjestelmien tutkimukseen. Eli miten järjestelmät mahdollistivat ja aikaan saivat holokaustin. Intentionalistit taas tutkivat ja korostivat henkilöiden ja antisemitismin merkitystä sekä kyseenalaistivat pelkät yhteiskunnan järjestelmät holokaustin toteuttajina. Heidän mukaansa ilman keskeisiä henkilöitä järjestelmät eivät voineet mahdollistaa holokaustin toteutumista. Tämä vastakkain-asettelu on yksi keskeisiä kysymyksiä historiantutkimuksessa muutenkin eli mikä taikka kuka tekee historiaa: rakenteet, toimijat vai niiden välinen vuorovaikutus, ja missä suhteessa toisiinsa. Viime vuosikymmenien aikana koulu-kunnat ovat lähestyneet toisiaan, ja nykyään ollaankin pitkälti sitä mieltä, että natsilla ei alussa ole ollut olemassa tuhoamissuunnitelmaa. Natsien ideologia ja ajatukset olivat kuitenkin jo syvällä saksalaisessa yhteiskunnassa, mystinen antisemitismi oli ujutettu yhteiskunnan rakenteisiin. On kuitenkin huomioitava, että jakolinjat ovat edelleen olemassa. Holokaustin tutkimus perustuu kuitenkin nykyään yhä laajemmalle ja laajemmalle tutkimustyölle, jota vuosikymmenten varrella tehdyt tutkimukset ovat tuottaneet.²⁸

Tutkimuksen lähdemateriaalina on käytetty paljon erilaisia internet-sivustoja. Eettisyyden kannalta lähdemateriaali rajoittuu yleisiin sivustoihin, joissa ei ole käyttörajoituksia, käytösääntöjä, taikka ne eivät personoidu. Tutkimuksessa ei ole käytetty sivustoja ja materiaalia, jotka ovat puhtaasti niin sanottuja vihapuheita. Tutkimusmateriaali on rajattu nimenomaan tutkimusaiheen eli holokaustin kieltämiseen ja sen argumentointiin

²⁶ Kuparinen 2008, 347-349.

²⁷ Mason 1981, 23-42.

²⁸ Holmila 2010, 118-123.

mahdollisimman tieteellisin perustein. Tutkimuksessa käytetyt personoidut tiedot on mainittu holokaustin kieltämistä koskevassa tutkimuskirjallisuudessa ja ovat holokaustin kieltämiseen suuntautuneita tutkijoita. Yksityishenkilöiden yksittäisiä kommentteja ja nimimerkkejä ei tutkimuksessa tuoda esille.²⁹ Tutkimuksessa on käytetty tietoisesti kuvamateriaalia vain vähän. Kuvien merkitys holokaustin kauheuksien kuvaajina on kuitenkin keskeinen, eikä niitä voi jättää kokonaan pois. Kuva kertoo enemmän kuin tuhat sanaa.

Tutkimuksen toisena päälähteaineistona on kieltäjien kirjoittelu eri internet-sivustoilla niin Länsi-Euroopassa kuin Suomessakin viimeisten vuosikymmenten aikana. Kyseiset internet-sivustot linkittyvät keskenään ja esimerkiksi monet suomenkielisten sivustojen artikkelit ovat suoria käännöksiä englanninkielisistä artikkeleista. Suomenkieliset artikkelit perustuvat toisaalta pitkälti englanninkielisiin internet-sivustoihin, joihin on selkeät viittaukset ja linkit. Lisäksi lähteinä on käytetty holokaustin kieltäjien nauhoitettuja haastatteluja. Materiaali on rajattu englanninkielisiin materiaaleihin, joiden taustalla usein ovat erilaiset äärioikeistolaiset -, nationalistiset ryhmät taikka poliittisesti aktiiviset henkilöt. Lähdemateriaalissa on lisäksi erilaista kuvamateriaalia, jota mm. liittoutuneiden joukot ovat tuottaneet sodan aikana. Materiaali sisältää esimerkiksi Nürnbergissä esitettyä videomateriaalia, jota käytettiin todistusaineistona sotasyllisyysoikeudenkäynnissä kuvattaessa natsien julmuuksia. Käsittelyluvut on rakennettu siten, että edellä mainitun lähdemateriaalin avulla on esitelty holokaustin kieltäjien argumentointia ja kuvamateriaalin sekä tutkimuskirjallisuuden avulla luodaan näkemys tapahtumista. Lähdemateriaalin ongelmallisuus on siinä, että monet holokaustin kieltämiseen liittyvät internet-sivustot eivät ole käytössä, mutta lähdemateriaali on kuitenkin suhteelliseen laajaa tästä huolimatta.

Lähteenä käytetyt internet-sivustot on merkitty lähdeluetteloon päivämäärämerkinnällä, joka kertoo lukijalle tarkan ajankohdan, koska kyseinen sivusto on ollut käytettävissä. Lähdemateriaalin ongelmana on, että kaikki sivustot eivät aukea enää. Tämä johtuu niiden sisällöstä ja siitä, että sivustoja suljetaan viranomaisten toimesta. Lisäksi jotkut ulkomaalaiset sivustot on suljettu pysyvästi, eikä niihin ole ollut pääsyä. Tämä on aiheut-

²⁹ Kuula 2006, 192-199.

tanut tutkimuksen lähdeaineistossa sen, että osa materiaalista on esimerkiksi ollut käytävissä suomennettuna, mutta alkuperäistä artikkelia ei ole voinut tarkastaa. Syynä tähän on holokaustin kieltämisen kriminalisointi tietyissä maissa.

Tutkimuseettisesti tutkittava aihepiiri on haastava. Aihe on valittu tutkimuksen kohteeksi sen yhteiskunnallisen merkittävyyden ja ajankohtaisuuden takia. Ongelmallisen tutkimuskohteesta tekee se, että vaikka holokaustista on kulunut jo aikaa niin sekä siihen syyllistyneet, että sen kohteena olevat henkilöt voivat kuitenkin olla vielä elossa. Tutkimusaihe herättää varmasti molempien lähipiirissä tunteita ja vahvoja näkemyksiä. Aihepiiri on myös historiankirjoituksessa arka aihe. Osoituksena tästä voidaan pitää sitä, että holokaustin kieltäminen on kriminalisoitu osassa Euroopan maita. Tässä tutkimuksessa ei käsitellä henkilöitä suoraan, vaikka muutamia viittauksia henkilöihin onkin. Tutkimus tuo esille eri osapuolten näkemykset ja argumentoinnin sekä arvioi niitä kiihkottomasti, tiedostaen kuitenkin sen viitekehyksen ja kontekstin, jossa tutkimus on syntynyt.³⁰

Pohdittaessa holokaustin ainutlaatuisuutta on huomioitava, että historiantutkijoidenkin keskuudessa kyseessä on arka aihe. Toiset tutkijat, kuten esimerkiksi Deborah Lipstadt, vertaavat jopa holokaustin kieltäjiin niitä tutkijoita, jotka tutkimuksissaan vertailevat holokaustia muihin kansan murhiin.³¹ Toisaalta ainutlaatuisuus on rinnastettu tapahtumaan, joka itsessään ylittää jopa historian. Vaikka on esitetty ajatuksia, että holokaustin ainutlaatuisuus on historiantutkimuksen yksi lähtökohdista, on holokaustin tutkimus perustunut kuitenkin näkemykselle, että holokaustin tutkimus on osa historiallista kontekstia, jonka ymmärtämällä on mahdollista selittää ja ymmärtää holokaustiin johtaneet olosuhteet ja tekijät. Keskeistä on ymmärtää, että holokausti ei ole vain juutalaisten historiaa, vaan se on esimerkiksi merkittävä osa saksalaisten historiaa. Holokausti on osa eurooppalaista kolonialismin historiaa. Holokaustin historiantutkimuksen yksi keskeisiä piirteitä on ollut, että kansanmurhiin on kiinnitetty paljon huomiota, vaikkakin on ollut viitteitä siitä, että ne ovat jossain määrin jääneet holokaustin varjoon.³² Holokausti on ollut merkittävä tapahtuma Euroopan historiassa, mutta ei ainutlaatuinen. Kaikki riippuu tutkijan

³⁰ Hirsjärvi & Remes & Sajavaara 1997, 27-30.

³¹ Stone 2010, 129.

³² Holmila 2010, 189-195.

kontekstista sekä käytetyistä lähteistä, kuinka merkittävän roolin tapahtumille halutaan antaa.

Holokaustin kieltämisen tutkimuksen merkitys on siinä, että se auttaa meitä hahmottamaan sen viitekehyksen ja kontekstin, jossa olemme eläneet viimeiset vuosikymmenet. Holokaustin ja sen kieltämisen tutkiminen auttaa hahmottamaan ihmisten ja rakenteiden moninaisuuden ja keskinäisen vaikuttavuuden. Tutkimus tuo eteemme filosofisia, teologisia, eettisiä ja tietoteoreettisia ongelmia, joita jokaisen tulisi miettiä. Holokaustin ja sen kieltämisen tutkimisen merkitys on myös siinä, että se pakottaa kaikki tutkijat miettimään omia kontekstejaan ja sitä, miten voidaan tutkia tapahtumia, joilla ei ole aiempaa suoraa vertailukohtaa tai jonka kuvaaminen on jotain mitä aiemmin ei ole tehty.³³ Tutkimus pakottaa meidät ajattelemaan ja miettimään nykypäivää sekä tapahtumia holokaustin tapahtumien viitekehysessä, miten olisimme itse toimineet kyseisessä ajassa ja paikassa. Olisiko meillä ollut moraalista selkärankaa vastustaa holokaustin kauheuksia. Oma viitekehysemme on aivan erilainen kuin ihmisillä holokaustin aikana.³⁴ Holokaustin ja sen kieltämisen tutkimuksen merkitys on siinä, että tästäkin tapauksesta ja sen prosessista pitää oppia, eikä se saa jäädä vain yhdeksi luvuksi ihmiskunnan historiassa.

³³ Holmila 2010, 302-303.

³⁴ McMillan 2015, 235.

2. Holokaustiin johtaneet tekijät

Kansallissosialistien rotuhygienian keskeinen ajatus oli, että saksalainen verenperintö tuli turvata ja arjalaisen rodun tuli olla etnisesti homogeeninen. Tämä ei siis tarkoittanut pelkästään juutalaisiin kohdistuvaa vainoa, vaan myös arjalainen verenperintö piti puhdistaa sisältä mikä tarkoitti käytännössä kehitysvammaisten, raajarikkoisten ja muun epäsosiaalisen aineksen eliminoimista yhteiskunnasta, jotta yhteiskunnalla olisi parhaat mahdollisuudet voimistua ja kehittyä. Tämä ajatusmalli johti ensin esimerkiksi kehitysvammaisten pakkosterilisointeihin, mutta nopeasti kehitys kulki kohti eutanasiaa. Eutanasia oli mahdollista ainoastaan siksi, että natsien rotuopit oli sisäistetty saksalaisessa tiedeyhteisössä ja tie oli valjastettu osaksi kansallissosialistista puoluetta. Tieteen avulla haluttiin todistaa sekä arjalaisen rodun yliverisuus, että tieteellisesti juutalaisuuden uhka. Tämä johti siihen, että esimerkiksi lääkärikunta oli vahvasti radikalisoitunut.³⁵

Tieteen tehtäväksi tuli luoda perusta ja oikeutus natsien ajatuksille kansanyhteisöstä, kansallishengestä sekä maan ja suvun yhtäläisyydestä. Arjalaisesta rodusta tuli kaiken läpäisevä käsite, jonka avulla pyrittiin vahvistamaan germaanista kansainyhteisöä ja tukemaan laajentumispyrkimyksiä. Tähän liittyen myös lääketiede integroitiin osaksi natsien ideologiaa ja rotuoppeja pyrkimyksenä saattaa lääkärit omalta osaltaan vastuuseen Saksan tulevaisuudesta.³⁶ Saksalaisessa yhteiskunnassa niin psykiatrit kuin muutkin lääkärit hyväksyivät tappamisen yhtenä keinona yhteiskunnan ongelmien ratkaisemiseksi.

Kuten nykyään tiedetään, tieteen keinoilla ei ole voitu todistaa natsien viljelemiä rotuoppeja, ja ne ovatkin olleet tarkoitusperäistä retoriikkaa, jotka Saksan kansa valitettavasti omaksui. Natsien rotuoppeja käsitellään tässä tutkimuksessa myöhemmin tarkemmin. Keskeistä on huomata, että natsien rotuopit linkittyivät suoraan maailmassa yleisesti vallalla olleeseen sosiaalidarwinistiseen ajatteluun ja eugeniikkaan. Nämä uskomukset muokkasivat saksalaisten ajatusmaailmaa ja tasoittivat taas osaltaan tietä holokaustille. Teoriat vahvistivat niitä uskomuksia, joita Saksassa oli ollut jo kauan, ja toisaalta ne tarjosivat syyn Saksan ongelmiin. Kuten edellä on mainittu, tämä onnistui, koska ajattelu- ja maailma vietiin läpi koko yhteiskunnassa, ei vain tieteen parissa mutta myös koululaitoksessa. Saksalaiset kasvoivat tähän ajatusmaailmaan jo lapsesta. Juutalaiset olivat kaiken

³⁵ Holmila 2010, 50-52.

³⁶ Hietala 2006, 34-35.

pahan alku ja juuri ja heistä tuli päästä eroon. Toisaalta jo lapsille opetettiin, mitä hyötyä saksalaisille olisi, jos yhteiskunnasta poistettaisiin ”hyödyttömät suut”, kuten esimerkiksi kehitysvammaiset.³⁷ Tämä läpi yhteiskunnan kaikkien tasojen mennyt propaganda oli keskeinen vaikuttaja, joka mahdollisti holokaustin. Saksalainen yhteiskunta kasvoi siihen, että holokausti oli ratkaisu ongelmiin.

Tie eutanasiasta holokaustiin on ymmärrettävä. Kun yhteiskunta ja sen rakenteet sekä sen mentaliteetti ovat kyllästetty rotuteorioilla, ovat syyt ja seuraukset aika selkeät. Jos ajatellaan rotuhygieniää valtion säilymisen perustana, on sterilisaatiosta lyhyt matka eutanasiaan ja ns. epäterveen aineksen eliminoimiseen. Tätä rodunjalostusta kutsutaan eugeniikaksi, ja se liittyy nimenomaan sosiaalidarvinismiin eli ajatukseen, jossa vahvempi aina alistaa heikompaan ja se on yhteiskunnan kehityksen perusta. Natsien ajatusmaailmassa kyseessä oli kuitenkin negatiivinen eugeniikka, joka perustuu etnisyyteen ja epäterveen aineksen poistamiseen eli rotuhygienian korostamiseen. Kuten edellä olen jo maininnut, keskeiseksi siis muodostui juutalaiskysymyksen ratkaiseminen ja juutalaisten eliminoiminen.

Holokaustin kehittymiselle keskeistä oli yleisen ilmapiirin radikalisoituminen. Sterilisoinnista ja tiettyjen erityisryhmien eutanasiasta tuli yleisesti hyväksyttäviä toimenpiteitä. Saksalainen hallintokoneisto organisoï ensin lapsieutanasiaohjelman, jonka päämääränä oli päättää kehitysvammaisten lasten tappamisesta. Ohjelma laajeni nopeasti myös täysi-ikäisten kehitysvammaisten tappamiseen. Huomionarvoinen yksityiskohta on, että tämän toiminnan kehittyessä myös menetelmät kehittyivät ja näännytyskuolemasta oli siirrytty kaasuttamiseen, jolla tuli myöhemmin olemaan tärkeä rooli holokaustin toteuttamisessa. Samalla voidaan todeta, että kansallissosialistinen sosiaalipolitiikka oli astunut sen kuilun reunan yli josta näin myöhemmin ajateltuna ei ollut enää paluuta. Saksalainen lääkärinkunta oli vahvasti radikalisoitunut, ja ihmisten tappaminen yhtenä ratkaisuna oli arkipäiväistänyt. Lääkäreistä oli tullut tappajia. Huolestuttavaa tässä kehityksessä oli nimenomaan se, että eutanasiaohjelma miellettiin Saksan valtion kehityksen kannalta kes-

³⁷ Holmila 2010, 54.

keiseksi toimenpiteeksi. Valtion taloudellinen tilanne parani, koska valtio pääsi eroon turhista sosiaalikulunnuksista, ja toisaalta ohjelma edesauttoi Saksan valmistautumista jonnäköpiirissä olevaan sotaan.³⁸

Voidaanko kuitenkin yleistäen sanoa, että eutanasiaohjelma johti suoraan holokaustin toteutumiseen? Holokaustin tutkimuksessa on ollut näkemyksiä, että eutanasiaprojekti oli holokaustin lähtölaskenta, joka vääjäämättömästi johti holokaustin toteutumiseen, ja että rodunjalostusoppi ei voinut johtaa mihinkään muuhun lopputulokseen. Toisaalta historiantutkijoiden arvioihin on vaikuttanut se, että samat henkilöt vaikuttivat niin eutanasiaohjelman toteuttamisen hallinnoimisessa kuin myös holokaustin toteuttamisen hallinnoimisessa. Esimerkiksi Henry Friedländer on teoksessaan *The Origins of Nazi Genocide: From Euthanasia to the final Solution*³⁹ voimakkaasti korostanut tätä yhteyttä. Keskeistä ajattelulle molemmissa tapauksissa on negatiivinen eugeniikka, ajatus rodun lopullisesta puhdistamisesta. Ajatus pitää sisällään ihmisten eriarvoisuuden. Eutanasiaohjelmasta muodostui toimintamalli ns. lopulliselle ratkaisulle. Saksalaiseen yhteiskuntaan oli sisään-rakentunut rotuideologinen ajatusmalli, joka oli vihamielinen vähempiarvoisia kohtaan. Tähän kategoriaan luettiin vammaiset, romanit ja juutalaiset.⁴⁰ On kuitenkin muistettava, että loppujen lopuksi natsit eivät kuitenkaan olleet kiinnostuneita muusta kuin juutalaisten kasvaneesta vallasta suhteessa omaansa. Raul Hilberg onkin sanonut osuvasti ”Kaiken kaikkiaan natsit eivät olleet kiinnostuneita juutalaisesta nenästä vaan he olivat huolestuneita juutalaisten vallasta.”⁴¹

Suoranaista yhteyttä eutanasiaohjelman ja holokaustin välillä ei voida kuitenkaan rakentaa. Lähtökohdat ja tavoitteet olivat erilaiset. Eutanasiaohjelman ajatuksena oli eliminoida määriteltäviä ihmisryhmiä ja säästää näin valtion voimavaroja. Taustalla oli hintahyötyajattelu. Kaiken taustalla vaikutti kuitenkin rotuoppi ja pyrkimys rotupuhtaaseen Saksaan. Keskeistä on ymmärtää, että natsit käyttivät rotutieteen argumentteja perustellakseen omia rotufantasioitaan. Lisäksi taustalla vaikutti natsien ajatus maailman laajuisesta taistelusta arjalaisen ja juutalaisen rodun välillä, josta vain toinen voisi selviytyä voittajana.⁴² Kun pohditaan eutanasiaohjelman ja holokaustin keskinäistä suhdetta, tulee

³⁸ Holmila 2010, 63-64.

³⁹ Friedländer 1995.

⁴⁰ Holmila 2010, 65-66.

⁴¹ Hilberg 2003, 65

⁴² Stone 2010, 7-8.

huomioida, että natsit käyttivät tiedettä häikäilemättömästi hyväkseen omiin tarkoituksiinsa. Voidaankin hyvin sanoa, että eutanasiaohjelma mahdollisti saksalaisessa yhteiskunnassa holokaustin toteutumisen. Yhteiskunta hyväksyi ja näin mahdollisti tiettyjen ihmisryhmien murhaamisen. Tästä oli enää lyhyt matka juutalaiskysymyksen lopulliseen ratkaisemiseen.

Keskeistä tässä kehityksessä on ymmärtää saksalaisessa yhteiskunnassa tapahtunut muutos. Antisemitismi, jota juutalaiset olivat kohdanneet aikaisemminkin, sai konkreettisia muotoja. Vuodesta 1938 eteenpäin Saksassa säädettiin erilaisia lakeja, jotka merkittävästi rajoittivat juutalaisten oikeuksia ja joiden seurauksena yhteiskunnan hallintojärjestelmät legitimoivat sarron ja vainot. Saksalainen yhteiskunta hyväksyi ja sisäisti rotuopit sekä hyväksyi natsien toimintatavat ongelmien ratkaisemiseksi.

Kristalliyötä on usein pidetty lähtölaukauksena juutalaisten systemaattiselle murhaamiselle. Kuten Wolfgang Benz on todennut: ”Kristalliyö muodosti käännekohdan lopullisessa ratkaisussa kuljettaessa kohti miljoonien juutalaisten kuolemaa”.⁴³ Myös monet muutkin tutkijat olivat samoilla linjoilla, ja laajasti tulkittuna näin voidaankin sanoa, mutta kokonaisuuden kannalta tämä johtopäätös on liian yksinkertaistava. Kristalliyö laukaisi kylläkin juutalaisten vainot ennennäkemättömällä tavalla, mutta itseasiassa kyseessä oli natsien odottama tilaisuus, jonka avulla he saattoivat toteuttaa konkreettisesti päämääränsä ja puhdistaa saksalaisen yhteiskunnan juutalaisista, toisin sanoa nopeuttaa juutalaisten maastamuuttoa.⁴⁴

⁴³ Benz 1995, 31.

⁴⁴ Stone 2004, 267-268.

3. Holokaustin kieltämisen konkreettiset tapahtumat II maailmansodan aikana

Holokaustin kieltämiseen liittyy pyrkimys kumota tietyt II maailmansotaan ja juutalaisvainoihin liittyneet tosiasiat. Tässä luvussa paneudutaan näihin seikkoihin, joita ovat: Juutalaisten tuhoamiseen liittyvät konkreettiset paikat ja välineet, johon keskeisesti sisältyy keskitysleirien merkitys tuhoamisen välineenä. Tuhoamisleirit olivat tarkoitettu nimenomaan juutalaisten laajamittaiseen tuhoamiseen, ja juutalaisten kohtelu poikkesi selkeästi valloitetujen alueiden tai vihollisten kohtelusta. Toinen rakenteellinen perustelu, jonka holokaustin kieltäjät pyrkivät kumoamaan, oli kaasukammioiden olemassaolo ja niiden merkitys, sekä niistä kerrotut silminnäkijäläusunnot. Kolmas kiistelty yksityiskohta on holokaustissa menehtyneiden juutalaisten määrä, 6 000 000. Keskeistä tässä ajatusrakennelmassa on, että holokausti pyritään esittämään juutalaisten levittämänä valheena ja että holokaustin merkityksen korostaminen johtuu maailman poliittisesta tilanteesta II maailmansodan jälkeen sekä liittoutuneiden tarpeesta korostaa omaa rooliaan suhteessa Saksaan ja sen liittolaisiin.⁴⁵

Holokaustin kieltäjien näkemykset, joita tutkimuksen käsittelyluvuissa käydään läpi, on kiteyttänyt hyvin historioitsija Michael Shermer kirjoituksessa Skeptic lehteen 1994: Juutalaisten kuolemat johtuivat pääasiassa sairauksista sekä nälkiintymisestä ja harvoin heitä ammuttiin taikka hirtettiin. Kaasukammiot toimivat vain desinfiointi välineinä ja krematorioiden tarkoitus oli estää tautien eteneminen hävittämällä edellä mainittujen syiden takia kuolleet. Kolmas kieltäjien keskeinen väite Shermerin mukaan koskee kuolleiden määrää. Kuolleita ei ollut 5 000 000 – 6 000 000 vaan paljon vähemmän. Keskitysleireillä ja ghettoissa kuolleiden määrä on todennäköisesti vain puolet esitetystä. Lisäksi Shermerin mukaan natseilla ei ollut olemassa aluksi lopullista ratkaisua, vaan juutalaisyksymyksen lopullinen ratkaisu tarkoitti aluksi heidän siirtämistään vain yksinkertaisesti pois saksalaisten alueelta. Sota aiheutti vain sen, että tämä ei ollut mahdollista ja heidät piti sijoittaa johonkin eli keskitysleireihin. Toiseksi natseilla ei ollut tuhoamissuunnitelmaa, kuten se yleisesti ymmärretään. Ei ollut olemassa suunnitelmaa, jonka mukaan miljoonia juutalaisia kaasutetaan ja ruumiit hävitetään polttamalla.⁴⁶

⁴⁵ Kokkonen 2014, 304-305.

⁴⁶ Shermer 1994, 33-40.

Seuraavissa luvuissa käydään läpi ne keskeiset argumentit ja todistelut, joilla holokaustin kieltäjät pyrkivät perustelemaan näkökantansa, liittyen keskitysleirien merkitykseen, kaasukammioiden olemassaoloon sekä perättömiin kaasutusväitteisiin, ja holokaustissa kuolleiden määrään. Niiden rinnalla esille tuodaan tutkimusta ja todisteita holokaustin olemassaolosta: Uhrien jättämiä todisteita, eloonjääneiden silminnäkijähavaintoja, natsien tekemiä pöytäkirjoja, asiakirjoja ja valokuvia, liittoutuneiden dokumentoimia ruumiskasoja sekä muita löydettyjä todisteita. Tämä on helppoa, sillä holokausti on yksi maailman parhaiten dokumentoitu ja tutkittu massamurha.

3.1 Keskitysleirien merkitys

Keskitysleirit ovat olleet kieltäjien argumentoinnin keskiössä alusta asti. Keskeinen väite kieltäjillä on ollut, että todistusaineistoa on selkeästi väärennetty ja toisaalta se on saatu kiduttamalla. Tähän aihepiiriin palaan tässä luvussa myöhemmin, mutta keskeistä kieltäjien ajatusmallissa on, että heidän mukaansa historiankirjoituksessa esitettyjä asioita ei oikeasti ole tapahtunut siten, kuten ne esitetään. Itse keskitysleirien olemassa oloa kieltäjät eivät kiistä, mutta kieltäjät kiistävät osan niistä olleen tuhoamisleirejä, joilla systemaattisesti murhattiin juutalaisia. Samaan kategoriaan kuuluu kaasukammioiden merkityksen kiistäminen tuhoamisvälineenä. Tähän aihepiiriin palaan tutkimuksessani myöhemmin.⁴⁷ Tapahtui ihmisten kuoleminen sitten kaasuttamalla, ampumalla taikka muuten esimerkiksi aliravitsemuksen tai sairauksien kautta, on keskitysleirien merkitys holokaustin toteutumisessa ja kuolonuhrien määrässä ollut keskeinen.

Eero Kuparinen on kirjassaan *Antisemitismin musta kirja, juutalaisvainojen pitkä historia* viitannut holokaustin kieltäjä Paul Rassinierin ajatuksiin⁴⁸, joiden mukaan silminnäkijöiden lausunnot leirien oloista eivät olleet luotettavia, vaan vahvasti liioiteltuja ja tarkoitushakuisia juoruja. Lisäksi Rassinier korosti leirien muiden vankien roolia kuolemantapauksissa pyrkien siirtämään vastuuta pois saksalaisten harteilta. Hänen mukaansa leirien esimiesasemaan nostetut vangit syyllistyivät julmuuksiin, eivätkä niinkään SS-henkilökunta. Kyseiset vangit saivat erityiskohtelua ja ehkä pelastaakseen oman henkensä he syyllistyivät julmuuksiin muita vankeja kohtaan. Keskeisin hänen ajatuksensa koski kuitenkin leirien todellista luonnetta. Leirit olivat hänen mukaansa vain paikkoja, joille oli

⁴⁷ Kuparinen 2008, 347.

⁴⁸ Rassinier 1948

sijoitettu toisinajattelihoita suojaan saksan kansan vihalta. Toisaalta leirit toimivat kuntoutuspaikkoina, joiden avulla yhteiskuntaan kielteisesti suhtautuvat henkilöt voitiin kouluttaa ja kasvattaa uudelleen saksalaisen yhteiskunnan jäseniksi.⁴⁹

Varhaisessa tuotannossaan Paul Rassinier ei kieltänyt juutalaisten surmaamista, kuten ei myöskään kaasukammioiden olemassa oloa. Nämä seikat kuitenkin muuttuivat hänen myöhemmässä tuotannossaan. Tämä heijastelee holokaustin kieltämisen yleisiä trendejä. Siinä missä alussa pyrittiin puolustelemaan tapahtunutta ja esittämään tapahtuneet asiat pienemmässä mittakaavassa kuin ne oikeasti tapahtuivatkaan, myöhemmässä vaiheessa holokaustin kieltäjät pyrkivät nimenomaan kieltämään esitetyt todistusaineistot, argumentit ja tapahtumat kokonaan. Tähän liittyy selkeästi Rassinierin yritys kumota esimerkiksi Raul Hillbergin teoksessaan *The Destruction of the European Jews* esitetyt väitteet kohta kohdalta ja osoittaa itse asiassa hänet epäluotettavaksi historiantutkijaksi. Raul Hillbergia on pidetty yhtenä keskeisimmistä, arvostetuimmista ja tärkeimmistä Holokaustin tutkijoista. Keskeinen ajatus taustalla oli, että saksalaiset pyritään mustamaalaamaan ja kaiken taustalla on sionistien salaliitto. Kaasukammiot olivat vain tarua, samoin tarua olivat tarinat 6 000 000 murhatusta juutalaisesta. Tärkeää ajatusmallissa kieltäjien kanalta on, että silminnäkijöiden lausunnot olivat valhetta ja että sodan jälkeen saadut tunnustukset olivat johtuneet kiduttamisesta. Tunnustajat olivat kertoneet sen totuuden, jonka he tiesivät kuulustelijoiden haluavan kuulla pelastaakseen oman henkensä. Näin ollen tunnustuksia ei voida pitää oikeina todisteina siitä mitä tapahtui.⁵⁰

Nämä samat kieltäjien argumentit toistuvat myös esimerkiksi Pohjoismaisen vastarintaliikkeen internet-sivuilla olevissa kirjoituksissa. 30.7.2014 julkaistussa artikkelissa Auschwitz: myytit ja faktat käsitellään laajasti Auschwitzin merkitystä holokaustin historiassa. Artikkelin keskeinen ajatus on, että esimerkiksi Auschwitzin päällikön Rudolf Hössin 5.4.1946 antama tunnustus Auschwitzista tuhoamisleirinä on mitätön, koska se on saatu kiduttamalla. Artikkelissa viitataan mm. brittien tiedustelukersantin Bernard Clarcken lausuntoon, jossa hän tunnustaa kiduttaneensa Auschwitzin komendanttia. Toinen keskeinen argumentti on, että sodan jälkeen liittoutuneiden haltuun joutuneet saksalaisten asiakirjat eivät ole tukeneet väitettä juutalaisten joukkotuhonnasta. Kieltäjien mukaan

⁴⁹ Kuparinen 2008, 347-348.

⁵⁰ Kuparinen 2008, 348-349.

leiri tehtiinkin pääasiassa koontipaikaksi niille juutalaisille, jotka olivat matkalla muihin leireihin. Leirien suuri kuolleisuus johtui sairauksista ja siitä, että leireille oli koottu nimenomaan sairaat ja vanhukset. Lisäksi artikkelissa viitataan leireiltä selviytyneisiin, joiden silminnäkijä-havaintojen perusteella esimerkiksi Auschwitz ei ollut tuhoamisleiri. Tätä pyritään todistamaan esittämällä kylläkin aiheellinen kysymys, jos leirit olivat tuhoamisleirejä miten niistä on voinut selvitä hengissä ja miksi saksalaiset olisivat jättäneet todistajia eläviksi.⁵¹

Huomionarvoista on, että leirien olemassaoloa ei kiistetä. Kieltäjien mukaan leirit olivat vain internointikeskuksia ja oikeasti niitä oli vähemmän kuin mitä yleisesti yritetään väittää. Kieltäjille ominaisesti leirien merkitystä myös vähätellään vertaamalla niitä Neuvostoliiton maaperällä olleisiin leireihin taikka Yhdysvaltojen vihollisilleen rakentamien leirien määrään. Keskeistä on tapahtumien inhimillistäminen ja vähätteleminen. Kuolleiden suurta määrää ei kiistetä, mutta kuolleisuuden väitetään johtuneen aliravitsemuksesta, ahtaudesta, puutteellisesta hygieniasta ja lääkkeiden puutteesta. Toisaalta mahdollista väkivaltaa pyritään puolustamaan viittaamalla Dresdenin taikka muiden saksalaisten kaupunkien terroripommituksiin, joiden takia on inhimillisesti ymmärrettävää, että jotkut leirien henkilöstöstä ovat voineet purkaa turhautumistaan vankeihin.⁵² Keskeistä myös tässä artikkelissa on, että Auschwitzin asema pyritään kumoamaan ja että kaiken taustalla on juutalaisten salaliitto.

Heti sodan jälkeisinä vuosina juutalaisten kohtaloista liikkui paljon huhuja. Käytännössä väitettiin, että melkein kaikissa keskitysleireissä olisi ollut esimerkiksi kaasukammioita. Holokaustin kieltäjät ovat siinä mielessä oikeassa, että kaasukammioita ei ollut Saksan omalla maaperällä eikä läheskään kaikissa muissakaan keskitysleireissä. Holokaustin kieltäjien argumentoinnissa esimerkiksi ”Operaatio Reinhardin” keskitysleirit eivät olleet tuhoamisleirejä. Leireillä ei olisi ollut mahdollisuutta tappaa kieltäjien mukaan niin suuria määriä ihmisiä kuin yleisesti väitetään.⁵³

⁵¹ Pohjoismainen vastarintaliike 2014 <http://www.vastarinta.com/auschwitz-myytit-ja-faktat/>.

⁵² Pohjoismainen vastarintaliike 2014, <http://www.vastarinta.com/yhteenvetona-keskitysleireista/>.

⁵³ Moranen 2009, <http://moranen.blogspot.fi/2009/08/>.

Holokaustin kieltäjät ovat pyrkineet todistamaan tieteellisesti, ettei tiedossa olevilla keskitysleireillä ole murhattu satojätuhansia ihmisiä. Esimerkiksi Treblinkan keskitysleirillä on väitetty murhatun ja sinne haudatun 700 000 – 800 000 ihmistä. Näiden ihmisten murhaamisessa on väitetty käytetyn esim. dieselmoottorien pakokaasua. Lisäksi historiantutkimuksessa väitetään kieltäjien mukaan, että suuri osa näistä ihmisistä olisi haudattu juuri Treblinkan alueelle. Vuonna 1999 Australialainen tutkimusryhmä tutki leirin alueen maatutkalla sekä muilla menetelmillä löytämättä kuitenkaan mitään todisteita haudatuista ruumiista.⁵⁴ Kuten edellä on jo mainittu niin Treblinkan kuin Belzekinkin kohdalla holokaustin kieltäjien mukaan kyse on vain siirtoleireistä, joiden kautta juutalaisia vietiin Venäjälle, muualle itään taikka muille keskitysleireille.⁵⁵ Huomionarvoinen yksityiskohta kieltäjien argumentoinnissa on, että saksalaisilla oli käytössään junien desinfiointitunneleita. Mikäli olisi haluttu tappaa Zyklon B kaasulla suuria määriä ihmisiä kerralla, yksi helpoimmista tavoista olisi ollut kaasuttaa junat ihmisten ollessa niiden sisällä. Tästä ei kuitenkaan yleisesti puhuta eikä tästä ole olemassa mitään todisteita.⁵⁶ Sinänsä tämä perustelu on mielenkiintoinen, sillä yksinkertaisuudessaan ja logistisesti ajateltuna se olisi ollut tehokas tapa tappaa ihmisiä suuressa mittakaavassa.

Vaikka monet holokaustin kieltäjien näkemykset ja ajatukset ovat perusteltuja ja ne herättävät aiheellisen kysymyksen siitä, ovatko kaikki totuutena pidetyt asiat sittenkään totta, ei ole mahdollista kiistää keskitysleirien keskeistä merkitystä, kun pohditaan, miten oli mahdollista tappaa miljoonia ihmisiä muutaman vuoden aikana. Tässä pohdinnassa yksi ongelmallisimmista asioista on Auschwitzin merkitys holokaustissa ja sen aseman korostaminen. Auschwitzista on tullut holokaustin symboli ja se mielletään holokaustin keskuksiksi. Tässä kohdin holokaustin kieltäjät arvostellessaan tätä merkitystä ovat oikeassa. Auschwitz oli tuhoamisleiri ja osa Operaatio Reinhardia mutta se oli vain yksi osa sitä. Miljoonia ihmisiä murhattiin sen ulkopuolella ja ennen sen rakentamista.⁵⁷

Pohdittaessa holokaustin toteutumista ja keskitysleirien merkitystä on muistettava, että holokausti ei alkanut suunnitelmallisesti, vaan nimenomaan epäjärjestelmällisesti saksa-

⁵⁴ Treblinka, <https://www.youtube.com/watch?v=-wsxmCTScCE&bpctr=1524566393-0-3:17>.

⁵⁵ Mattogno, Graf 2004, <http://www.vho.org/GB/Books/t/10.html>; Mattogno 2004, <http://www.vho.org/GB/Books/b/>.

⁵⁶ Moranen 2009, <http://moranen.blogspot.fi/2009/08/>.

⁵⁷ Holmila 2010, 113.

laisten hyökätessä Puolaan. Saksan Einsatz-joukot murhasivat paikallisia juutalaisia yksinkertaisesti ampumalla heidät hiekkakuoppien ja panssarihautojen reunoilla. Huomionarvoinen seikka on, että usein saksalaisten joukkojen apuna toimi paikallista väestöä. Sodan alkuvaiheessa tuhottiin satojatuhansia ihmisiä. Puolassa lähellä Ukrainan rajaa Belzecin leirin alueella mm. tapettiin 530 000 ihmistä kaasuvaunuilla. Ehkä suurin yksittäinen murhenäytelmä koettiin Ukrainan alueella, jossa 29.-30.9.1941 välisenä aikana ammuttiin 34 000 juutalaista Babi Jarin rotkossa.⁵⁸

Puhuttaessa keskitysleireistä, holokaustista ja kuolonuhrien määristä on tärkeää ymmärtää Operaatio Reinhardin merkitys. Operaatio Reinhard oli koodinimi saksalaisten suunnitelmalle ratkaista lopullisesti väestöongelma, ja tähän suunnitelmaan liittyivät keskeisesti Belzecin, Sobiborin, Treblinkan ja Auschwitzin tuhoamisleirit.

59

Vuoteen 1942 mennessä oli tultu siihen tilanteeseen, että saksalaiset kokivat suuria paineita juutalaiskysymyksen lopulliseksi ratkaisemiseksi. Puolan alueella oli miljoonia juutalaisia suljettuna ghettoihin, ja koska tavoitteena oli tyhjentää Saksan alue kokonaan juutalaisista, tuli keksiä keinot ja tavat ongelman ratkaisemiseksi nopeasti. Tämä tarkoitus

⁵⁸ Lower 2007, 2. <https://dspace2.creighton.edu/xmlui/bitstream/handle/10504/64569/2007-18.pdf?sequence=1&isAllowed=y>.

⁵⁹ Benz 2000, 144.

varten perustettiin tuhoamisleirit, ja niihin rakennettiin erilliset kaasutustilat murhaamisen nopeuttamiseksi. Ensimmäisenä tuhoamisleirinä voidaan pitää Belzecin keskitysleiriä. Leiri toimi vain 9 kuukautta, ja vuoden 1943 alussa se tuhottiin melkein kokonaan ja samalla pyrittiin hävittämään kaikki jäljet.⁶⁰ Belzecin ehkä suurin merkitys oli, että siellä ensimmäistä kertaa suunniteltiin ja kokeiltiin teollista massamurhaa käytännössä. Leirillä kokeiltiin erilaisia menetelmiä, ja siellä kuoli arviolta 500 000 ihmistä. Leiriltä ja menetelmistä saatuja kokemuksia tultiinkin käyttämään hyväksi uusilla leireillä.⁶¹ Mietittäessä kieltäjien argumentointia, keskeistä on ymmärtää, että vaikka leireillä ei olisikaan ollut kaasukammioita, taikka leirit eivät olisi olleet tuhoamisleirejä sanan varsinaisessa merkityksessä, kartassa olevilla leireillä kuoli eri menetelmien taikka syiden seurauksena miljoonia ihmisiä, joiden kuolemaa ei voida millään perustella sodalla. Kysymys oli aivan jostain muusta.

Toinen operaatio Reinhardin leireistä oli Sobibor, joka rakennettiin vuoden 1942 alussa. Kuten Belzec niin myös Sobibor rakennettiin Puolan alueelle ja sen tarkoituksena oli nimenomaan ratkaista sen lähialueille syntynyt väestöongelma. Leirillä on arvioitu kuolleen noin 200 000 ihmistä. Tarkkoja lukuja ei ole olemassa, koska leiri tuhottiin vuoden 1944 alkuun mennessä ja samalla pyrittiin hävittämään kaikki syntynyt materiaali. Kuten Belzecistä niin myös Sobiborista pelastui vain muutamia kymmeniä ihmisiä. Hävitys oli totaalinen ja se kertoo leirien merkityksestä. Sobiborinkin kohdalla pelastuneiden määrään vaikutti leirillä tapahtunut joukkopako 14.10.1943, jonka ansiosta pelastuneiden määrä on kymmeniä.⁶²

Kolmas ja suurin leireistä oli Treblinkan keskitysleiri. Leiri valmistui vuoden 1942 lopussa, ja leirillä pyrittiin hyödyntämään mahdollisimman paljon esimerkiksi Belzecin kokemuksia. Leirillä pyrittiin luomaan vaikutelma, että kyseessä oli vain siirtoleiri, jota kautta juutalaisia kuljetettiin muille työleireille. Treblinkan keskitysleiri oli tarkoitettu Varsovan läheisyydessä asuneille juutalaisille, ja siellä tapettiin arviolta 900 000 juutalaista. Kuten Belzec ja Sobibor myös Treblinka pyrittiin tuhoamaan ja kaikki mahdollinen materiaali hävittämään vuoden 1943 joukkopaon jälkeen.⁶³ Treblinkan tuhoamisleirillä

⁶⁰ Holmila 2010, 107-109.

⁶¹ Benz 2000, 130.

⁶² Holmila 2010, 109.

⁶³ Holmila 2010, 111.

systemaattisuus ja tehokkuus saavuttivat uudet ulottuvuudet. Leirille rakennutettiin mm. uudet kaasutuskammiot, joiden ansiosta kerralla tapattavien ihmisten määrä nousi 600 henkilöstä 4000 henkilöön. Systeemi pyrittiin organisoimaan mahdollisimman tehokkaaksi, ja leirillä pystyttiin tappamaan jopa noin 12 000 ihmistä päivässä. Voidaan oikeutetusti puhua massamurhaamisesta ja teollisesta toiminnasta, koska tappamisen lisäksi systeemi vaati logistiikan onnistumista sekä suunnitelmallista ruumiiden ja muun materiaalin hävittämistä. Todellisuudessa tilanne oli kuitenkin totaalinen katastrofi. Olosuhteet, joissa ihmiset olivat, olivat epäinhimilliset ja heitä kohdeltiin väkivaltaisesti.⁶⁴

Olosuhteita leireillä kuvaa hyvin Treblinkasta selvinneen Yankel Wiernikin silminnäkijä lausunto, josta käy ilmi uhrien todellinen hätä ja heidän toivoton tilanteensa. Kyseessä ei ollut mikään järjestelmällinen ja hyvin suunniteltu operaatio.

Koko talven pienet lapset pakotettiin seisomaan ulkona tuntikausia täysin alastomina ja paljain jaloin odottamassa vuoroaan kasvavan paineen alla toimiviin kaasukammioihin. Lasten jalkapohjat jäättyivät kiinni maassa olevaan jäähän. He seisoivat ja itkivät: jotkut jäättyivät kuoliaaksi. Sillä aikaa ukrainalaiset ja saksalaiset kulkivat edestakaisin jonojen vieressä ja löivät ja potkivat uhreja.

Yksi saksalaisista nimeltä Sepp oli viheliäinen ja epäinhimillinen elukka, joka nautti erityisesti lasten kiduttamisesta. Kun hän ahdisteli naisia ja he pyysivät häntä lopettamaan, koska heillä oli lapsia mukanaan, hän otti usein lapsen naisen sylistä ja joko raastoi lapsen kahdeksi kappaleeksi tai piteli lasta jaloista, iski sen pään seinään ja heitti ruumiin menemään⁶⁵

Teollinen massamurha on nykyajan terminologiaa ja antaa liian siistin kuvan tapahtumista. Olosuhteet leireillä olivat erittäin alkeelliset, väkivaltaiset ja ihmishengellä ei ollut mitään arvoa.⁶⁶

Tuhoamisleireistä merkittävimmän roolin on saanut Auschwitz. Tämä johtuu kuitenkin pitkälti siitä, että muut leirit oli ehditty purkaa melkein kokonaan ennen niiden vapauttamista. Koska tuhoamisleirejä ei ollut sodan loppuessa enää montakaan jäljellä, on Auschwitz noussut keskeiseksi asiaksi koko holokaustia käsittelevässä keskustelussa ja tässä kohtaa holokaustin kieltäjät ovat oikeassa. Auschwitz ei ole sama asia kuin holokausti ja sen merkitystä on korostettu liikaa. Todellisuudessa Auschwitzissa kuoli karkeasti lasketuna vain noin 1/6 osa holokaustin uhreista.⁶⁷ Murhaamisen kiivain ajanjakso sijoittuu vuosien 1942 ja 1943 väliseen aikaan, jolloin surmattiin yli puolet kaikista murhatuista

⁶⁴ Holmila 2010, 111-112.

⁶⁵ Bruchfeld & Levine 2001, 52. http://www.levandehistoria.se/sites/default/files/material_file/om-detta-ma-ni-beratta-finska.pdf.

⁶⁶ Stone 2010, 93.

⁶⁷ Holmila 2010, 113.

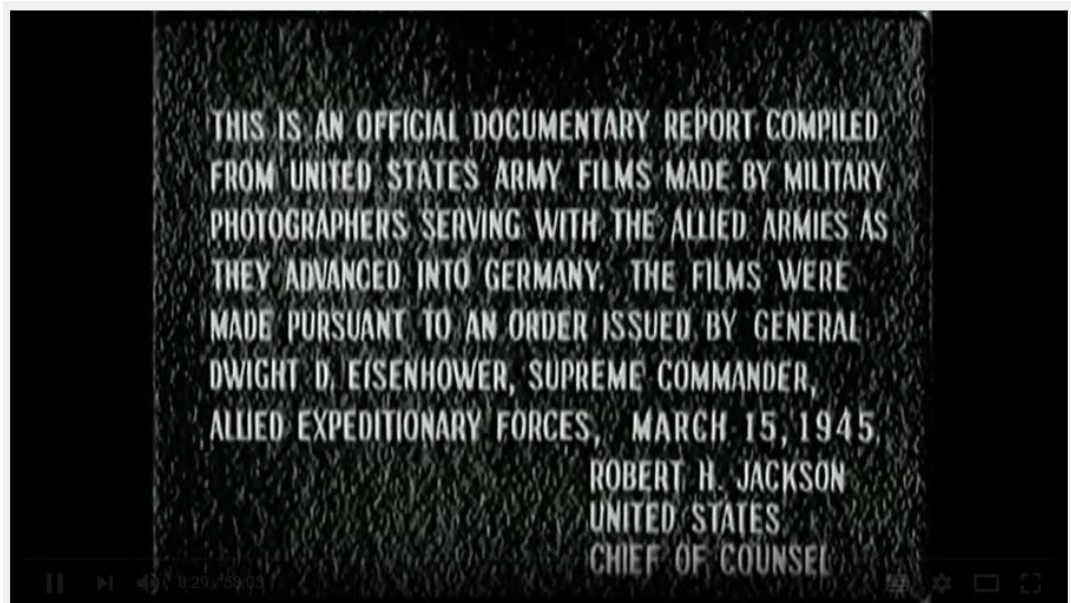
juutalaisista. Murheellisin aika oli vuoden 1942 loppupuoli, jolloin surmansa sai arviolta noin 30 000 ihmistä päivässä. Tappaminen ei kuitenkaan tapahtunut pelkästään kaasuttamalla keskitysleireissä vaan myös ampumalla ihmiset suoraan joukkohautoihin. Perspektiivisiä murhaamiseen laajuuteen antaa, että vuoden 1942 aikana tapettiin hieman alle 3 000 000 juutalaista, joista Auschwitzissa kuoli noin 200 000.⁶⁸ Keskeistä on ymmärtää miten iso rooli muilla keskitysleireillä sekä ghettoissa tapahtuneilla kuolemilla oli ja kuinka iso rooli oli muualla tapahtuneilla joukkoteloituksilla.

Wolfgang Benz, Berliinin yliopiston antisemitismin tutkimuksen professori, on teoksessaan Holokausti kuvannut hyvin Auschwitzin olosuhteita ja merkitystä. Auschwitzin merkitys muun muassa tutkimuskirjallisuudessa korostuu siksi, että sieltä jäi henkiin paljon ihmisiä. Vaikka Auschwitzia yritettiin tuhota, on sieltä jäänyt jäljelle todistusaineistoa. Benz kuvaa hyvin henkilön tasolla, miten murhaaminen oli organisoitu tapettaessa kaasuttamalla taikka miten 3.11.1943 ns. verikeskiviikkona tuhansia ihmisiä ammuttiin valmiiksi tehtyihin joukkohautoihin. Benz käsittelee teoksessaan myös holokaustin kieltäjien argumentointia ja toteaaakin, ettei leirin tarkkaa uhrilukua tiedetä. Leirin komentajan Rudolf Hössin oikeudenkäynnissään antamat luvut ovat karkeita yleistyksiä ja sinänsä niitä ei voida pitää todisteena lukumääristä. Tätä epämääräisyyttä holokaustin kieltäjät pitävät todisteena siitä, että kaikki Auschwitzista kerrottu tieto, kuten esimerkiksi silminnäkijä lausunnot, ovat vääristyneitä eikä niihin voi luottaa.⁶⁹

Vaikka silminnäkijälausunnot olisivatkin liioiteltuja, mikä on toisaalta inhimillistä, olosuhteet leireillä olivat epäinhimilliset. Hyvän kuvan olosuhteista saa Nürnbergin oikeudenkäynnissä esitetystä materiaalista, jossa kuvataan eri leirien olosuhteita.

⁶⁸ Dwork&Van Pelt 2002, 336.

⁶⁹ Benz 2000, 126-128.

Nazi Concentration Camps - Film shown at Nuremberg War Crimes Trials

Esimerkiksi Leipzigin keskitysleirillä ihmisiä poltettiin elävältä parakeissaan ja ulos tulleet ammuttiin konekivääreillä. Liittoutuneiden saapuessa leirille palaneita ruumiita oli ympäri leirin aluetta maassa rykelminä taikka kietoutuneina piikkilankaesteisiin. Ohrdufin keskitysleirillä natsit tappoivat tuhansia vankeja. Saapuessaan leirille liittoutuneet kohtasivat eloonjääneitä, jotka kertoivat epäinhimillisistä oloista. Lisäksi leiriltä löytyi kasoittain ruumiita sekä polttouunit. Dachau keskitysleiriltä liittoutuneet löysivät juna-vaunullisia ruumiita. Osa vaunuista ei ollut katettuja ja niissä ruumiit olivat lumen peitossa. Ihmiset olivat kuolleet sairauksiin, nälkään ja kylmyyteen. Leiriltä löytyi myös erilaisista varastoista kasoittain ruumiita. Filmissä esitellään myös leirillä käytössä olleet kaasukammiot ja krematoriot. Filmi osoittaa kiistatta kuinka huonossa kunnossa selvinneet ihmiset ovat olleet. Sama toistuu järjestelmällisesti kaikilla muillakin vapautetuilla leireillä, huolimatta siitä, että natsit ovat pyrkineet hävittämään todistusaineistoa. Ruumiiden määrä on ollut niin suuri, että niiden hautaaminen pelkästään käsivoimin olisi ollut mahdoton tehtävä. Tehtävän mahdottomuutta kuvaa hyvin filmin lopussa se, että liittoutuneiden joukot oli pakotettuja käyttämään mm. traktoreita ruumiskasojen siirtämisessä, jotta ruumiit olisi saatu siirrettyä nopeasti maahan kaivettuihin joukkohautoihin.⁷⁰

Esimerkiksi juuri Bergen-Belsenin leirillä olleiden ruumiiden määrää sekä leirien olosuhteita kuvaa hyvin Suomen sosialidemokraatin etusivulla ollut kuva, jossa leirin läheisestä

⁷⁰ Nürnbergin sotarikosoikeudenkäynnissä esitetty materiaali 15.3.1945 https://www.youtube.com/watch?v=_pQJ42ONPDo 0-58:03.

metsästä löytyi kasoittain ruumiita. Ruumiista näkee selkeästi, kuinka huonoissa olosuhteissa ihmisiä on leireillä pidetty.

Ison-Britannian armeijan 15.4.1945 vapauttamasta Bergen-Belsenin keskitysleiristä muodostui heti sodan jälkeen natsimurhien symboli. Kuva metsään jätetyistä ruumiskasoista sai paljon julkisuutta; Suomessa *Sosiaalidemokraatin* etusivulla (5.5.1945).

71

Holokaustin toteutumisessa keskitysleireillä on keskeinen rooli. Huolimatta kieltäjien argumentoinnista niiden keskeistä roolia ei voida kieltää. Holokaustin kieltäjät ovat oikeassa siinä, että kaikki todistusaineisto ei ole luotettavaa ja että totuutta on käytetty tarkoitushakuisesti väärin perusteltaessa omia näkemyksiä. Tämä sama pätee kuitenkin myös holokaustin kieltäjien argumentointiin. Se, kuinka monta kuoli kaasukammioissa taikka millä leireillä niitä on ollut, ei ole merkityksellinen asia kokonaisuuden kannalta. Keskitysleirien merkityksen kannalta keskustelu Auschwitzin roolista ja merkityksestä on epärelevantti. Auschwitz oli vain yksi operaatio Reinhardin tuhoamisleireistä. Silminnäkijöiden lausunnot, todistukset ja liittoutuneiden kuvaama autenttinen materiaali osoittavat kiistatta, että keskitysleireillä ihmisiä kuoli massoittain nälkään, kylmyyteen ja sairauksiin. Todistusaineisto osoittaa myös kiistatta, että ihmisiä murhattiin leireillä järjestelmällisesti esimerkiksi kaasuttamalla ja ampumalla. Keskitysleirien merkitys pii-

⁷¹ Holmila 2010, 126.

lee siinä, että niiden avulla pystyttiin hallitsemaan suuri määrä ihmisiä sekä toteuttamaan systemaattinen murhaaminen. Leirien merkityksen kannalta sillä, miten ihminen kuoli, ei käytännössä ole väliä.

3.2 Kaasukammioiden olemassaolo ja perättömät kaasutusväitteet

Yksi keskeisistä kieltäjien väitteistä koskee kaasukammioiden olemassa oloa ja niiden käyttötarkoitusta. Keskeistä kieltäjien argumentoinnissa on, että he myöntävät niiden olemassa olon, mutta kiistävät missä niitä on ollut ja ovatko ne olleet ihmisten tappamista varten. Holokaustin kieltäjien mukaan kaasukammioita käytettiin desinfiointiin. Lisäksi holokaustin kieltäjät kyseenalaistavat kaasukammioissa käytetyn Zyklon B:n merkityksen ja tehon. Heidän mielestään kyseinen kaasu oli vain desinfiointiaine, ja mikäli olisi haluttu tappaa ihmisiä kaasuttamalla, olisi ollut käytettävissä huomattavasti tehokkaampiakin kaasuja.⁷²

Holokaustin kieltäjien mielipiteissä kaasukammiot nähdään pikemminkin apuvälineinä, joiden avulla on pystytty leirien huonoissa olosuhteissa säästämään ihmishenkiä, koska kaasukammioiden avulla on pystytty estämään esimerkiksi tautien leviäminen. Tähän liittyen yksi keskeisimmistä argumenteista, jolla kaasukammioiden merkitystä pyritään kumoamaan, on, että väitetyjen kaasukammioiden seinistä ei ole löytynyt syanidia. Tässä yhteydessä viitataan Fred Leuchterin 1988 tekemään tutkimukseen, jonka mukaan ihmisten tappamiseen väitetyistä kaasukammioiden seinistä ei löytynyt syanidia mutta vastaavasti desinfiointiin tarkoitetuista kammioista syanidia löytyi. Vastaavan kaltaisia tutkimuksia teki myös Germar Rudolf Max Planc-instituutista, joka tutkimusten ja varsinkin niiden lopputuloksen takia joutui vankilaan 1990-luvun puolivälissä.⁷³ Huomion arvoista tässä kirjoittelussa on, että myös kieltäjät kirjoittelussaan myöntävät etteivät esimerkiksi Auschwitzissa olevat rakennelmat ole kaikki aitoja. Sodan aikana saksalaiset tuhosivat kaasukammioita ja tilalle rakennetut kammiot on tehty lähinnä muistomerkeiksi ja ovat vain kopioita alkuperäisistä.

⁷² Der Stürmer, <http://der-stuermer.org/finnisch/66kysymysta.htm>.

⁷³ Magneettimedia 2015, <http://magneettimedia.com/auschwitzin-kaasukammioissa-ei-murhattu-ketaan-osa-1/>.

Germar Rudolfin toimittamaa teosta: *Dissecting the Holocaust : The Growing Critique of "Truth" and "Memory"* on lainattu ja suomennettu muun muassa sivustolla moranen.blogspot.com. Tekstissä käydään läpi tarkasti, millaisia tutkimuksia kaasukammioista on tehty ja kieltäjien näkökulmasta keskeistä on, että tieteellisellä tutkimuksella ei ole voitu osoittaa tiettyjen kammioiden olleen ihmisten tappamiseen tarkoitettuja kaasukammioita. Sivustolla käydään läpi tarkasti eri tutkimukset ja argumentit leireittäin. Johtopäätöksenä on, että koska vetysyanidia, joka reagoidessaan muodostaa rautasiniä tii-liseiniin ja pysyy stabiilina vuosisatoja, ei löydy ihmisten tappamiseen tarkoitettujen kammioiden seinistä, kuten sitä löytyy desinfiointiin tarkoitettujen kammioiden seinistä, eivät kaasukammiot ole olleet ihmisten tappamista varten. Toinen johtopäätös on, että kammioista löydetty syanidimäärät ovat olleet niin pieniä, että niitä voidaan löytää mistä tahansa tilasta, jossa on joskus käytetty syanidia. Nämä perustelut riittävät holokaustin kieltäjien mukaan siihen, että joukkokaasutuksia Zyklon B:llä ei ole tapahtunut kammi-oissa, joissa näin väitetään tapahtuneen, eli kaikki silminnäkijä- ja todistajalausunnot, journalistien sekä akateemikkojen todistukset ovat näin ollen virheellisiä.⁷⁴ Sivustolla esi-tetyt näkemykset ja johtopäätökset ovat kieltämättä perusteltuja sekä johdonmukaisia. Holokaustin kieltäjät ovat siinä oikeassa, että kaikilla keskitysleireillä ei ollut ihmisten tappamiseen tarkoitettuja kaasukammioita ja että niitä on käytetty myös desinfiointiin so-dan aikana, jolloin hygienia-tila leireillä oli todella huono ja näin pyrittiin ehkäisemään esimerkiksi sairauksien leviäminen.

Holokaustin kieltämiseen liittyy olennaisesti esitetyn todistusaineiston kieltäminen. To-distusaineisto pyritään esittämään uudessa valossa ja kyseenalaistamaan taikka muutta-maan sen todistusvoima tukemaan omaa näkemystä. Hyvänä esimerkkinä edellä maini-tusta on Nürnbergin oikeudenkäynnissä esitetyn videomateriaalin kyseenalaistaminen ja uudelleen tulkinta. Holokaustin kieltäjien tulkinnan mukaan kammiot olivat vain suihku-tiloja, joista osoituksena tiloissa on ikkunat ja veden lämmitysjärjestelmät. Lisäksi kiel-täjien mukaan oikeudenkäynnissä ollut materiaali on kuvattu monessa eri paikassa ja elo-kuvan keinoin materiaali on yhdistetty. Osoituksena tästä kieltäjät ovat kuvanneet esim. Dachauin leirin eri osia ja pyrkivät kyseenalaistamaan alkuperäisen materiaalin todistus-arvon. Holokaustin kieltäjät vertailevat kuvamateriaalia leirin kammiosta ja miten sitä

⁷⁴ Moranen 2008, http://moranen.blogspot.fi/2008/08/auschwitzin-kaasukammioiden-teknisi-ja_07.html.

on esitetty esimerkiksi museoiden kokoelmissa todistamaan ihmisten tappamiseen tarkoitettujen kaasukammioiden olemassa olosta.⁷⁵ Holokaustin kieltäjät ovat oikeassa siinä, että kuvamateriaalia on muokattu ja käytetty tarkoitushakuisesti. Kuvatuista elokuvista on leikattu tarkoitukseen sopivia otoksia ja kaasukammioiden ovien viereen on aseteltu sotilaita antamaan kuville uskottavuutta. Kieltäjien tavoitteena on osoittaa, että koska yhdellä leirillä todistusaineisto on muokattu, on kaikki vastaava aineisto epäluotettavaa. Tämä ei kuitenkaan poista sitä tosiasiaa, että kammioita on käytetty kaasuttamiseen tiettyillä leireillä. Kyseessä on ollut ajalle tyypillinen propaganda materiaali, jota sodan molemmat osapuolet viljelivät ja johon tuleekin suhtautua kriittisesti.

Kaasukammioiden käyttöön liittyy olennaisesti silminnäkijähavainnot. Holokaustin kieltäjien argumentoinnissa näillä on keskeinen rooli todistettaessa, että kaikki kaasukammiot ovat olleet vain desinfiointiin ja mistään muusta ei ole todisteita. Kieltäjät ovat keränneet todistajalausunnoista materiaalia sekä haastatelleet silminnäkijöitä. Leireiltä selvinneet kertovat musiikki- ja kulttuuritapahtumista, joita saksalaiset leireillä järjestivät. Kieltäjien mukaan leireillä järjestettiin myös urheilutapahtumia, ja leireillä oli käytössä kanttiineja vankeja varten. Lapsien olosuhteet olivat hyvät, ja lapsilla oli paikkoja leikkiä sekä mahdollisuus käydä kouluja. Yhteistä kieltäjien haastatteluille on, että leirien olosuhteet kuvataan hyväksi ja tällä perusteella tehdään se johtopäätös, että olosuhteet olivat vastaavat kaikilla leireillä.⁷⁶ Huomion arvoista on myös, että haastattelut ovat Auschwitzista pelastuneiden haastatteluja ja vaikka kieltäjien yksi keskeinen päämäärä on tuhota Auschwitzin keskeinen merkitys holokaustissa, käyttävät he myös itse sitä keskeisenä perustelujensa kohteena.

Holokaustin kieltäjien argumentoinnissa tärkeässä roolissa on myös pyrkimys kyseenalaistaa silminnäkijälausuntojen todenmukaisuus. Holokaustista selvinneet ovat antaneet lukuisia haastatteluja sekä julkaisseet kirjoja kokemuksistaan. Holokaustin kieltäjät pyrkivät järjestelmällisesti kyseenalaistamaan nämä kertomukset esittämällä tutkimustuloksia ja leimaamalla lausunnot silkaksi valheeksi.⁷⁷ Tähän samaan argumentointiin liittyy

⁷⁵ Questioning The Holocaust 2016, <https://www.youtube.com/watch?v=RddqP0AB-zwM&bpctr=1521962685>, 11:25-26:58/1:30:46.

⁷⁶ Holocaust Survivors who Tell the Truth 2012, <https://www.youtube.com/watch?v=YVmIaBW-Hjl&bpctr=1521965942>, 0:42-14:58/15:17.

⁷⁷ Questioning The Holocaust 2016, <https://www.youtube.com/watch?v=RddqP0AB-zwM&bpctr=1521962685>, 27:00 – 30:00/1:30:46.

kieltäjien rinnastukset holokaustin kieltäjien vankilatuomioista ja esille tuodaan esimerkiksi Ursula Haverbeckin vankeustuomiot holokaustin kieltämisestä. Haverbeck on 88-vuotias eläkeläinen ja holokaustin kieltäjä, jonka edesmennyt aviomies oli natsipuolueen jäsen. Lisäksi Haverbeckin on väitetty olleen SS:n päällikkö Heinrich Himlerin tyttären ystävä ja hän on työskennellyt mm. äärioikeistolaisessa koulutuskeskuksessa ennen sen sulkemista natsipropagandan levittämisen takia.⁷⁸ Holokaustin kieltäjien mukaan Haverbeckin tuomiot ovat hyvä esimerkki juutalaisesta salaliitosta ja pyrkimyksestä vaientaa keskustelu siitä, mitä oikeasti tapahtui.⁷⁹

Asia koskettaa myös Suomea. Holokaustin kieltäjien argumentoinnissa kritisoidaan voimakkaasti esimerkiksi Nena Kafkan kertomuksia keskitysleireistä, joita hän näki ja joista hän kertoo selvinneensä. Nena Kafka on puolanjuutalainen, joka pelastui keskitysleireiltä ja II maailmansodan jälkeen päätyi Punaisen Ristin avustuksella Suomeen. Vasta vuosikymmenten jälkeen hän kertoi kokemuksistaan keskitysleireillä.⁸⁰ Holokaustin kieltäjien mukaan Nena Kafka on suoranaisesti valehdellut, koska esimerkiksi Flossenbürgin keskitysleirillä ei ole ollut todistetusti kaasukammioita ja näin ollen voidaan sanoa, että kaikki hänen lausuntonsa ovat keksittyjä ja valheita tai hän on ainakin värittänyt kertomuksia vahvasti.⁸¹ Holokaustin kieltäjien argumentoinnissa tähän liitetään myös valtamedioiden sekä yhteiskunnan voimakas kritiikki. Kritiikin mukaan ne sallivat sekä mahdollistavat valheiden levittämisen, ja jopa Suomen oikeusjärjestelmä pyrkii hiljentämään ne äänenpainot, jotka uskaltavat puhua totta.⁸² Holokaustin kieltäjien argumentit ovat totta siltä osin, että on voitu todistaa, ettei kaikilla keskitysleireillä ole ollut kaasukammioita ihmisten tappamiseen. Osaa kammioista on oikeasti käytetty desinfiointiin. Toinen asia missä kieltäjät ovat oikeassa on, että monesti silminnäkiälausunnot perustuvat monen vuosikymmenen jälkeisiin muistoihin ja varmuudella voidaan sanoa, että osa tarinoista on toisen käden tietoa. Tämäkään ei poista sitä tosiasiaa, että miljoonia ihmisiä tapettiin natsien toimesta. Argumentti, että Suomen oikeuslaitos olisi mukana juutalaisessa salaliitossa, on harhaanjohtava ja tarkoitushakuinen sekä onneksi se on myös valhe.

⁷⁸ Iltalehti, <https://www.is.fi/ulkomaat/art-2000005670977.html>.

⁷⁹ Questioning The Holocaust 2016, <https://www.youtube.com/watch?v=RddqP0AB-zwM&bpctr=1521970079>, 40:07-43:25/1:30:46.

⁸⁰ Suomen kuvalehti, <https://suomenkuvalehti.fi/jutut/kotimaa/nena-kafkan-matka-keskitysleirilta-helsinkiin-en-pysty-sanoin-kuvailemaan-vapautumisen-tunnetta/>.

⁸¹ Magneettimedia 2016, <http://magneettimedia.com/suomen-tunnetuin-holokaustiselviytyja-jai-kiinni-kaasukammiovalheesta/>.

⁸² Pohjoismainen vastarintaliike, Kansallinen Vastarinta 2018, <https://www.vastarinta.com/suomen-tuomioistuin-suojeleeholokaustivalhtelija-nena-kafkaa/>.

Suomalaisen oikeuslaitoksen riippumattomuus on yksi suomalaisen yhteiskunnan kulmakiviä yhdessä sananvapauden kanssa, josta myös kieltäjät pääsevät Suomessa nauttimaan.

Holokaustin kieltäjät arvostelevat lisäksi voimakkaasti ns. virallista totuutta, jota eri mediat pyrkivät tuottamaan. Amerikkalainen televisiopersoonana Oprah Winfrey on tuottanut kouluissakin käytetyn esityksen holokaustin kauheuksista ja holokaustin kieltäjien mukaan tämä yksi hyvä esimerkki siitä, miten ihmisiä yritetään aivopestä hyväksymään virallinen totuus. Esitys on kieltäjien mukaan myös esimerkki siitä, miten eri lähteistä syntynyttä materiaali on yhdistelty ja irrotettu asiayhteydestään, jotta on saatu luotua haluttu totuus. Tämän lisäksi kieltäjät pyrkivät viemään huomion pois natsien leireiltä viittaamalla esimerkiksi Neuvostoliitolaisten tekemiin pahoinpitelyihin, murhiin ja naisten raiskauksiin heidän valloitetuun Saksaan.⁸³ Holokaustin kieltäjät ovat oikeassa siinä, että materiaalia on nykyään vahvasti muokattu ja sitä on käytetty tarkoitushakuisesti. Holokaustin kieltäjät ovat oikeassa myös siinä, että Neuvostoliitolaisten hyökätessä Saksan maaperälle myös he syyllistyivät kammottaviin rikoksiin. Neuvostoliittolaiset joukot murhasivat ja raiskasivat kostoksi siviilejä. Tämä ei kuitenkaan poista sitä tosiasiaa, että natsit tappoivat miljoonia ihmisiä ja että keskitysleireillä oli tässä tapahtumassa keskeinen rooli, kuten myös kaasukammioilla murhien välineenä.

Ehkä merkittävin yksittäinen asia, joka on nostanut holokaustin kieltämisen kaikkien tietoisuuteen, oli 2000-luvun alussa ollut oikeuskäsittely, jossa brittiläinen kirjailija David Irving haastoi historioitsija Deborah Lipstadtin oikeuteen kunnianloukkauksesta. Lipstadt oli kirjassaan *Denying the Holocaust*⁸⁴ syyttänyt Irvingiä nimenomaan holokaustin kieltäjäksi. Irvingin keskeisiä väitteitä oli esimerkiksi, että Hitler ei alussa tiennyt mitään juutalaisten joukkotuhosta ja että kaasukammioita ei käytetty juutalaisten joukkotuhoamiseen. Irvingin ajatus oli, että haastamalla Lipstadt oikeuteen, historioitsijat joutuisivat todistamaan sekä kaasukammioiden olemassa olon, että niiden käyttötarkoituksen. Näyttötaakka siis kääntyi puolustukselle ja mikäli se ei pystyisi todistamaan väitteitään, voitaisiin sanoa, että kaasukammioita ei ollut ja niitä ei käytetty ihmisten murhaamiseen.

⁸³ Questioning The Holocaust 2016, <https://www.youtube.com/watch?v=RddqP0AB-zwM&bpctr=1521962685,44:00-1:05:/1:30:42>.

⁸⁴ Lipstadt 1993.

Näin ollen kaikki Auschwitzia koskevat todistajalausunnot olisivat valhetta ja kaasukammioista puhuminen murhaamisen välineinä voitaisiin lopettaa.⁸⁵ David Irvingin kohdalla on hyvä muistaa, että hän ei kuitenkaan kieltänyt juutalaisten murhaamista eli tässäkin kohtaa kyse oli Auschwitzin merkityksestä ja siellä olleiden kaasukammioiden käytöstä. Oikeudenkäynnin aikana puolustus osoitti selkeästi, että Irving oli käyttänyt lähteitään väärin. Holokaustin kieltäjät eivät kuitenkaan poistuneet kärjäsalista hävinneenä. Kieltäjät olivat saavuttaneet tavoitteensa eli holokaustin kieltäminen oli noussut maailman laajuiseksi puheenaiheeksi, ja heidän näkemyksensä olivat kaikkien tiedossa.⁸⁶ On kuitenkin huomioitava, että kaasukammioiden olemassaolo on todistettu ja massoittain ihmisiä murhattiin niiden avulla. Se kuinka suuressa käytössä ne olivat juuri Auschwitzissa ei ole merkityksellinen asia kokonaisuuden kannalta.

Toinen merkittävä virstanpylväs holokaustin kieltämisessä on ns. Leuchterin-raportti, jossa Fred Leuchter esittää teoriansa Auschwitzin ja Majdanekin leirien kaasukammioiden käyttötarkoituksesta. Leuchter otti kaasukammioiden seinistä näytteitä ja analysoi niitä. Raportin mukaan kaasukammiot eivät voineet olla kaasukammioita, koska niiden seinistä ei löytynyt ferrosyanidia, jota olisi pitänyt muodostua käytettäessä syaanivetyä ihmisten kaasuttamisessa. Vastaavasti ferrosyanidia löytyi niistä tiloista, joita oli käytetty desinfiointiin. Tutkimustuloksia on kuitenkin horjuttanut se, että Leuchterilla ei ollut mitään insinööri-koulutusta eikä näin ollen pätevyyttä tehdessään tutkimuksia.⁸⁷ Vaikka Leuchterilla ei ollut aiheeseen liittyvää koulutusta ja tutkimusta voidaan tältä osin kritisoida, ei tämä kuitenkaan tarkoita sitä, että hän olisi ollut kokonaan väärässä. Totuus on varmasti hämärtynyt aikojen saatossa, ja vaikka on todistettu, että ihmisiä on kaasutettu keskitysleireillä, eivät kaikki kerrotut kaasukammiot ole olleet ihmisten tappamista varten. Leirien äärimmäisissä olosuhteissa on tarvittu myös desinfiointikammioita. Kuten edellä jo olen todennut, sodan aikana leirejä on tuhottu ja varsinkin sodan lopussa natsit pyrkivät tuhoamaan todistusaineistoa keskitetysti. Kaasukammioiden olemassa olosta on lukematon määrä asiakirja-aineistoa sekä todistajalausuntoja eri osapuolilta eli niiden olemassaolo on kiistaton.

⁸⁵ Rautkallio 2004, 32-34.

⁸⁶ Rautkallio 2004, 36-37.

⁸⁷ Kuparinen 2008, 350.

Kirjassaan *Holokausti* Wolfgang Benz kuvaa hyvin todistajalausuntoihin nojaten, millaisia olosuhteet leireillä olivat ja miten kaasukammiot toimivat. Kirjassa käydään läpi eri leirien tapauksia ja miten kaasutusmenetelmät kehittyivät sekä miksi siirryttiin pakokaasusta muihin tehokkaampiin kaasuihin.⁸⁸ On huomattava, että keskustelu syanidikaasujen käytöstä on toissijainen ja holokaustin kieltäjien argumentointi siltä osin merkityksetön. Natsit tappoivat kaasukammioissa ihmisiä moottoripakokaasuilla Belzeccissä, Sobiborissa ja Treblinkassa noin 1 500 000.⁸⁹ Tässä taustalla vaikutti, kuten edellä olen jo maininnut eutanasiaohjelman aikana tehokkaiksi havaitut keinot sekä myös henkilöt.

3.3 Holokaustin uhrien määrä

Holokaustin kieltämisen yksi merkittävin argumentti, joka aiheuttaa paljon keskustelua ja joka vetoaa ihmisten tunteisiin, on holokaustissa kuolleiden ihmisten määrä. Tutkimuskirjallisuudessa puhutaan, että holokaustissa kuoli ainakin 6 000 000 juutalaista sekä miljoonia muita henkilöitä natsien uhreina.⁹⁰ Holokaustin kieltäjät ovat sitä mieltä, että luvut ovat vahvasti liioiteltuja, eikä oikea määrä ole kuin joiain satojatuhansia. Holokaustin kieltäjien mielestä tässäkin on kyse juutalaisten salaliitosta ja propagandasta, jota he ovat harjoittaneet jo vuosikymmeniä ennen natsien valtaantumista. Taustalla on ajatusrakenne, että toistamalla tiettyä niin sanottua totuutta ihmiset alkavat lopulta uskoa siihen, jopa ilman tieteellistä todistus pohjaa.⁹¹ Hyvä kysymys holokaustin kannalta on kuinka monta oikeasti kuoli holokaustissa ja mikä on kuolonuhrien lukumäärän merkitys kokonaisuuden kannalta?

Holokaustin kieltäjien keskeinen väite on, että kuolleiden lukumäärät perustuvat Saksan ja Neuvostoliiton epäluotettavaan väestölaskentamateriaaliin. Tämän materiaalin mukaan juutalaisten määrä on ollut liian suuri ja toisaalta materiaali ei ota huomioon juutalaisten maastamuuttoa. Heidän mukaansa laskentalogiikka on siis ollut väärä. Jos lasketaan jollain alueella olleiden juutalaisten määrä ennen ja jälkeen holokaustin, ei se anna todellista lukumäärää holokaustissa kuolleista. Kaikki eivät kuolleet holokaustissa, vaan erot joh-

⁸⁸ Benz 1995, 126-136.

⁸⁹ McMillan 2014, 183.

⁹⁰ Kuparinen 2008, 349.

⁹¹ Magneettimedia 2013, <http://www.magneettimedia.com/juutalaisten-holokaustin-myytti-6-miljoonastauhrista/>.

tuvat maastamuutosta ja luonnollisesta kuolemasta esimerkiksi sairauksiin. Lisäksi laskennassa on holokaustin uhreiksi laskettu myös Neuvostoliiton alueella kuolleet juutalaiset.⁹² Tähän samaan ajatukseen liittyy kieltäjien näkemys siitä, että edes käytännössä saksalaisilla ei olisi ollut mahdollisuutta päästä käsiksi ”kuin” 3 000 000 juutalaiseen, jotka asuivat Saksan miehittämällä alueella. Käytännössä tämä olisi tarkoittanut kieltäjien mielestä sitä, että saksalaiset eivät olisi voineet teoriassakaan tappaa kuin puolet väitetystä 6 000 000 uhrista. Kieltäjien mielestä, kun siis tiedämme, että juutalaisia selvisi holokaustista paljon, voidaan siis todeta, että 6 000 000 kuollut juutalaista on myytti ja todellisuudessa holokaustia ei ollut taikka ainakin sen merkitys ja uhrien määrä on valhetta ja vahvasti liioiteltua vääristelyä totuutta.⁹³

Mielenkiintoinen väite on myös, että 6 000 000 kuollutta juutalaista on talmudistinen myytti, jonka mukaan vaaditaan juuri 6 000 000 kuollutta juutalaista ennen kuin juutalaiset palaavat kotiin. Tähän liittyvät myös väitteet Venäjän pogromeissa ja I maailmansodassa kuolleista 6 000 000 juutalaisesta. Kyseessä on siis juutalaisten itsensä keksimä profetia, jota he ovat käyttäneet jo aiemminkin.⁹⁴ Tähän saaman aihepiiriin liittyy Magneettimedian artikkeli Juutalaisten holokaustin myytti 6 000 000 uhrista. Artikkelissa viitataan Don Heddesheimerin kirjaan *The First Holocaust: Jewish Fundraising Campaigns With Holocaust Claims During and After World War One*⁹⁵, jossa hän dokumentoi juutalaisten esittämiä näkemyksiä heidän kärsimistään julmuuksista. Artikkelissa esitellään lehtileikkeitä, joissa luku 6 000 000 tulee esille toistuvasti. Artikkelin mukaan lukua on esitetty vuodesta 1890 alkaen toistuvasti tukemaan juutalaisten propagandaa. Taustalla on profetia 6 000 000 kuolleesta juutalaisesta. Ajatus, että Jahve on vaatinut juutalaiskan puhdistumista, mistä merkinä on, että 6 000 000 juutalaista pitää puhdistaa polttoroviolla. Kreikankielen sana holokausti tarkoittaa nimenomaan polttouhria ja tämä holokaustin kieltäjien mukaan tarkoittaa sitä, että juutalaiset ovat tarkoitushakuisesti puhuneet koko ajan 6 000 000 murhatusta juutalaisesta, jotka ovat kuolleet kaasukammioissa ja jotka on poltettu polttouuneissa. Eli on syntynyt 6 000 000 polttouhria, mikä on antanut

⁹² Magneettimedia 2013, <http://www.magneettimedia.com/juutalaisten-holokaustin-myytti-6-miljoonasta-uhrista/>.

⁹³ Magneettimedia 2017, <http://www.magneettimedia.com/kuoliko-kuusi-miljoonaa-juutalaista-sitten-kaan-osa-3/>.

⁹⁴ Totuusblogi 2013, <https://totuusbloki.wordpress.com/2013/08/07/holokausti-on-huijaus/>; Balder Blog, <http://balder.org/judea/Six-Million-140-Occurrences-Of-The-Word-Holocaust-And-The-Number-6,000,000-Before-The-Nuremberg-Trials-Began.php>.

⁹⁵ Heddesheimer 2003.

juutalaisille oikeutuksen palata luvattuun maahan ja perustaa Israelin valtion. Holokaustin kieltäjien mukaan holokaustin tarinasta on siis muodostunut itsessään kultti, jota valtiot suojelevat ja jonka uhmaamisesta voidaan rangaista rikosoikeudellisesti.⁹⁶ Tämä kieltäjien argumentointi on loogisesti perusteltua ja voidaankin sanoa, että holokaustin kieltäjät ovat oikeassa siinä, että juutalaiset ovat omassa propagandassaan käyttäneet hyväksi edellä mainittua ajatusrakennelmaa. Kuten aikaisemmin tutkimuksessa olenkin jo todennut molemmat osapuolet ovat käyttäneet eri todistusaineistoja häikäilemättömästi hyväksyen ja muokanneet niitä omiin tarpeisiinsa.

Kieltäjien uhrien määrään kiinteästi liittyvä näkemys on, että väestölaskenta on ollut epätarkkaa ja epäluotettavaa. Esimerkiksi holokaustin kieltäjä Paul Rassinierin mukaan juutalaisten tarkoituksena on vain syyllistää saksalaiset ja saada heistä lypsylehmä Israelin valtiolle. Tätä päämäärää varten juutalaiset tutkijat ovat luoneet myytiin 6 000 000 kuolleesta juutalaisesta. Rassinierin mukaan suurin osa näistä uhreista oli kuitenkin elossa kun holokausti päättyi, ja hänen mukaansa korkeintaan 1 500 000 juutalaista kuoli holokaustin aikana.⁹⁷

Sivustolla www.totuusbloki.wordpress.com olevassa artikkelissa viitataan holokaustinkieltäjä Walter N. Sanningin teokseen *the Dissolution of Eastern European Jewry*, jonka mukaan vuonna 1939 maailmassa oli 16 000 000 juutalaista, vuonna 1945 14 700 000 ja vuonna 1970 16 200 000. Juutalaisten määrä ei siis ole vähentynyt sotavuosina 6 000 000:lla ja näin ollen holokaustia ei ole ollut sellaisenaan kuin se esitetään. Lähtötietoina Sanningilla on ollut eri maiden viralliset väestölaskenta tilastot, joihin hän on arvioinut normaalin syntyvyyden mukaiset lisäykset. Lisäksi Sanning on teoksessaan arvioinut Neuvostoliittoon ja sen sisällä tapahtunutta muuttoliikettä, mikä selittää sen, että Saksan vaikutuspiirissä olleiden juutalaisten määrä on ollut todellista paljon vähäisempi ja näin ollen myös tämä todistaa sen, ettei holokaustissa ole voinut kuolla 6 000 000 juutalaista.⁹⁸

⁹⁶ Magneettimedia 2013, <http://www.magneettimedia.com/juutalaisten-holokaustin-myytti-6-miljoonastauhrista/>; The Truth Seeker 2011, <http://www.thetruthseeker.co.uk/?p=24369>.

⁹⁷ Kuparinen 2008, 349.

⁹⁸ Totuusblogi 2013, <https://totuusbloki.wordpress.com/2013/08/07/holokausti-on-huijaus/>.

Artikkelissa viitataan myös Paul Rassinierin teokseen *The Holocaust Story and the Lies of Ulysses*, jossa hän pyrkii kumoamaan holokaustin juutalaisuhrien määrän ja samalla kyseenalaistamaan sekä the World Center of Contemporary Jewish Documentation-keskuksen (WCCJD) että Raul Hilbergin teoksessaan *The Destruction of the European Jews* esittämät päätelmät ja tulokset. Rassinierin laskelmien mukaan sodan jälkeen elossa oli vähintään 4 400 000 juutalaista. Hänen logiikkansa mukaan, kun vähennetään WCCJD:n ilmoittamasta noin 6 000 000 uhrista elossa olleiden määrä, todellinen luku olisi vain noin 1 600 000 uhria. Toisaalta, jos samaa logiikkaa käytetään suhteessa Raul Hilbergin tuloksiin ja hänen ilmoittamaansa 5 400 000 uhriin, niin todellisuudessa holokaustissa tapettujen juutalaisten määrä olisikin vain hieman alle 1 000 000 kuollutta. Näitä tuloksia Rassinier vertaa myös World Almanacin ilmoittamiin lukumääriin ja tämän vertailun perusteella hänen johtopäätöksensä on, että holokaustia ja 6 000 000 murhattua juutalaista ei ole olemassa sellaisena kuin se on yleisesti kerrottu.⁹⁹ Ongelmana on ollut nimenomaan Puolan ja Neuvostoliiton väestölaskennan tulokset. Heti II maailmasodan jälkeen 40- ja 50-luvuilla arviot murhattujen juutalaisten määrästä vaihtelivat 4 200 000 ja 6 000 000 välillä.¹⁰⁰

Hyvä kysymys ja jatkotutkimuksen aihe olisi kuinka paljon oikeasti juutalaisia kuoli holokaustissa. Aalto yliopiston historiakerhon esitelmän mukaan juutalaisia olisi kuollut noin 5 700 000, ja tämä tukee vallalla olevaa käsitystä.

Kaatuneita II Maailman Sodassa

Maa	Väkiluku 1939	Kaatuneet sotilaat	Kuolleet siviilit	Juutalaiset holokaustissa kuolleet	Kuolleita yhteensä	Kuolleita % vuoden 1939 väkiluvusta
Iso-Britannia	47 800 000	382 600	67 800		450 400	0,94 %
Itävalta	7 000 000		45 000	65 000	110 000	1,57 %
Neuvostoliitto	168 500 000	10 700 000	11 500 000	1 000 000	23 200 000	13,77 %
Saksa	69 300 000	5 500 000	1 840 000	160 000	7 500 000	10,82 %
Puola	34 800 000	400 000	2 200 000	3 000 000	5 600 000	16,09 %
Ranska	41 700 000	212 000	267 000	83 000	562 000	1,35 %
Suomi	3 700 000	95 000	2 000		97 000	2,62 %
Yhdysvallat	132 000 000	407 300	11 200		418 500	0,32 %
Kaikki yhteensä	1 979 970 000	24 456 700	32 327 000	5 754 000	62 537 700	3,16 %

101

⁹⁹ Totuusblogi 2013, <https://totuusbloki.wordpress.com/2013/08/07/holokausti-on-huijaus/>.

¹⁰⁰ Kuparinen 2008, 302.

¹⁰¹ Thomas Widmaier 2013, <https://wiki.aalto.fi/pages/viewpage.action?pageId=58942273&preview=/58942273/81134405/Natsi-Saksa%20ja%20II%20maailmansota%20lukujen%20valossa.pdf>.

Aihepiiri on kuitenkin niin arka, että objektiivista tutkimusta uhrien todellisista määristä joudutaan vielä odottamaan vuosikymmeniä, ja voidaankin sanoa, että holokaustin kieltäjät ovat oikeassa siinä, että lukumääriä on liioiteltu. Holokaustin kieltäjät ovat tuoneet esille oikeutetun kysymyksen siitä, mikä on holokaustissa kuolleiden juutalaisten määrä? Tämä ei kuitenkaan poista sitä, etteikä holokaustia olisi ollut olemassa. Myös holokaustin kieltäjät myöntävät, että natsit murhasivat miljoonia juutalaisia, mutta mikä merkittävintä II maailmansodassa kuoli yli 32 000 000 siviiliä. Kun tähän lasketaan noin 25 000 000 kuollutta sotilasta ja 2 000 000 – 5 000 000 kuollutta juutalaista, ei itse luvuilla ole kokonaisuuden kannalta merkitystä. Keskustelussa takerrutaan yksityiskohtiin, mikä onkin holokaustin kieltäjien tavoite ja unohdetaan inhimillisen katastrofin järkyttävät, miltei käsittämättömät mittasuhteet. II maailmansota kokonaisuutena ja holokausti yhtenä sen osana, joskin todella merkittävän ja poikkeuksellisen osana, on maailman historiassa tapahtuma, joka ei saa toistua.

4. Holokaustin kieltäminen ja poliittiset syyt sodan jälkeen

Holokaustin kieltäminen on pseudohistoriallinen oppi, jonka mukaan toisen maailmansodan aikana ei tapahtunut juutalaisten kansanmurhaa. Englannin kielessä on käytetty termejä Holocaust denial tai revisionism. Nämä eivät kuitenkaan ole täysin sama asia, sillä revisionismi tarkoittaa historiallisten asioiden uudelleen tarkastelua ja uusien näkökulmien esille tuomista.¹⁰² Keskeisiä holokaustin kieltäjiä Michael Shermerin mukaan ovat olleet Ernst Zündel, David Irving ja Mark Weber, joiden näkemyksiä on osittain jo käsitelty aiemmissä käsittelyluvuissa.¹⁰³ Tässä käsittelyluvussa käydään läpi holokaustin aseman korostamista, poliittisia päämääriä ilmiön eli holokaustin taustalla sekä liittoutuneiden käyttäytymistä sodan aikana. Lisäksi käsittelyluvussa tutkitaan, käytetäänkö holokaustia propaganda aseena puolin ja toisin. Käsittelyluvun keskeisiä kysymyksiä ovat: oliko natsilla olemassa suunnitelmaa lopulliseksi ratkaisuksi, ja oliko heillä olemassa tuhoamissuunnitelmaa.

Holokaustin kieltäminen ilmiönä on mielenkiintoinen, sillä sen takia yhteiskunnat joutuvat arvioimaan perusoikeutensa kuten sananvapauden uudelleen. Holokaustin kieltäminen on rikosoikeudellisesti kielletty osassa Euroopan maita muun muassa Belgiassa, Itävallassa, Saksassa ja Sveitsissä,¹⁰⁴ mutta mikä on kaiken taustalla ja mikä on oikein. Muiden kansanmurhien kieltämisestä ei ole kriminalisoitu ja se tekee asiasta mielenkiintoisen. Holokausti ja varsinkin sen kieltäminen on herättänyt suuria tunteita monien maiden päätävissä elimissä eikä vähiten juutalaisten ja juutalaisjärjestöjen keskuudessa. Eurooppalaiseen yhteiskuntaan kuuluu kuitenkin avoimuus, myös vaikeissa asioissa. Holokaustin kieltäjien näkemykset eivät ole saaneet suurta kannatusta, vaikka internet mahdollistaakin asioiden maailmanlaajuisen käsittelyn. Kannatusta se on saanut lähinnä äärioikeistosta. Kokonaisuuden kannalta on kuitenkin tärkeää, että yhteiskunnat pitävät kiinni perusoikeuksista, kuten sananvapaus. Rajoittamalla niitä olemme vaarallisilla vesillä. Tärkeintä holokaustin tutkimuksen kannalta olisi objektiivinen tutkimus, mutta kuten edellä olen todennut, olemme vielä liian lähellä itse tapahtumaa.

¹⁰² Selin 2001, 88-90; Skepsis, http://www.skepsis.fi/ihmeellinen/holokaustin_kieltaminen.html.

¹⁰³ Shermer 1994, 33-40

¹⁰⁴ Kansan muisti 2014, <https://kansanmuisti.fi/document/kk-251-2014/>.

4.1 Natsien lopullinen ratkaisu

Holokaustin kieltäjien keskeinen argumentti on, että natsien tarkoittama lopullinen ratkaisu ei tarkoittanut juutalaisten tappamista vaan heidän siirtämistään pois Saksan alueelta. Toinen lopulliseen ratkaisuun liittyvä keskeinen väite on, että Hitler ei tiennyt juutalaisten tappamisesta. Kieltäjien argumentteina on myös ollut se, kun tappamista mahdollisesti tehtiin, oli kyse vain yksittäisten henkilöiden toimenpiteistä, ei järjestelmällisestä toiminnasta.¹⁰⁵

Aihepiiriin liittyvää kirjoittelua on internetissä paljon, ja esimerkiksi sivustolla moranen.blogspot.com aihepiiriä käsitellään laajasti. Keskeistä kirjoituksissa on nimenomaan edellä mainittu juutalaisten pakkosiirrot ja karkottaminen Saksan alueelta. Esimerkiksi Wannseen konferenssi, jota on yleensä pidetty juutalaisten joukkotuhon alkupisteenä,¹⁰⁶ tulkitaan kieltäjien parissa vain yksittäiseksi kokoukseksi, jossa pyrittiin sopimaan juutalaisten pakkosiirroista. Kieltäjien keskeinen ajatus on, että juutalaiset on kautta aikojen koettu kansakuntana ja valtiona valtioiden joukossa. Kansallissosialistien tarkoituksena on ollut vain tuhota tämä Saksan sisään rakentunut kansakunta. Kansallissosialistien puheet on kuitenkin tulkittu väärin ja otettu pois asiayhteydestään. Puheissa ei tarkasti sanottu, että lopullinen ratkaisu tarkoitti juutalaisten surmaamista fyysisesti. Tarkoituksena oli hävittää juutalaisten taloudellinen, poliittinen ja kulttuurinen valta. Tämä tulee esille ennen II maailmansotaa pidetyissä puheissa, joiden sanamuodot eivät ole todistetusti tarkoittaneet juutalaisten suoranaista tappamista.¹⁰⁷ Holokaustin kieltäjille tyypillisesti pyrkimyksenä kirjoittelussa on luoda lukijalle epäilyksiä siitä, että ns. virallinen tulkinta ei välttämättä ole oikeassa. Toisaalta he pyrkivät samalla luomaan kuvaa tieteellisestä kirjoituksesta viittaamalla tieteelliseen tutkimukseen ja pyrkimällä käyttämään niitä oman tulkinnan tukena, kuten tässäkin tapauksessa viittaamalla Eero Kuparisen teoksiin Aleksandriasta Auschwitziin Antisemitismin Pitkä Historia ja Antisemitismin musta kirja.¹⁰⁸

Samoihin ajatuksiin viittaa holokaustin kieltäjä Ernst Zundel videoidussa haastattelussaan, jossa keskeinen ajatus on, ettei Hitler koskaan antanut käskyä juutalaisten murhaamiselle. Yksinkertaisesti käskyä ei ole olemassa ja tämän ovat joutuneet myöntämään

¹⁰⁵ Rautkallio 2004, 37.

¹⁰⁶ Bloxham 2009, 224-230

¹⁰⁷ Moranen 2009, <http://moranen.blogspot.fi/2009/08/>.

¹⁰⁸ Kuparinen 1999; Kuparinen 2008.

myös keskeiset holokaustin tutkijat kuten Paul Hilberg. Lisäksi haastattelussa tuodaan voimakkaasti esille, että myöskään mitään lopullista ratkaisua ja suunnitelmaa juutalaisten tuhoamiseksi ei ole ollut.¹⁰⁹ Hitlerin käskyn osalta kieltäjät ovat oikeassa, mutta lopullisen ratkaisun osalta eivät.

Lopullisen ratkaisun lähtölaukauksena on pidetty ns. Kristalliyötä 9.-10.1938. Kristalliyön taustat ja tavoitteet olivat selkeästi poliittiset, ja taustalla oli ajatus lopullisesta ratkaisusta. Tämä ei kuitenkaan tarkoittanut 1938 vielä selkeää suunnitelmaa, jossa miljoonat ihmiset tulisivat kuolemaan. Lopullinen ratkaisu tarkoitti juutalaisten vaikutusvallan eliminoimista ja heidän siirtämistään esimerkiksi Palestiinaan, Madagaskariin tai jonnekin muualle pois alueilta, joita Saksa tarvitsi oman elintilansa laajentamiseen. Tähän liittynyt ghettojen perustaminen on siis ollut saksalaisilla vain välivaihe juutalaisten siirroissa näille uusille alueille. Ghetot eivät siis alkujaan ole olleet juutalaisia varten tehtyjä koontipaikkoja ennen heidän viemistään tuhoamisleireille.¹¹⁰ Tässä kohtaa holokaustin kieltäjät ovat perusteluineen vielä oikeassa. Juutalaisten murhaaminen alkoikin toden teolla vasta II maailmansodan edetessä, kun saksalaiset tajusivat, etteivät he tule saavuttamaan nopeaa voittoa Neuvostoliitosta ja Euroopan rodullinen uudelleenjärjestely on käytännössä mahdotonta. Tässä vaiheessa natsilla oli jo kuitenkin tilaisuus ratkaista ongelma lopullisesti. Aika ja olosuhteet mahdollistivat holokaustin, miljoonien ihmisten joukkomurhan.

Eutanasiaohjelman taustalta löytyy selkeä päätös, mutta niin ihmeelliseltä kuin se tuntuukin, selkeää käskyä tai päätöstä holokaustin toteuttamiselle ei ole olemassa. Kyseessä on sarja erilaisia käskyjä ja päätöksiä vuoden 1941 aikana. Suoraa käskyä Hitleriltä juutalaisten murhaamiseksi lopullisena ratkaisuna ei ole olemassa, ja tässä kohtaa holokaustin kieltäjät ovat myös oikeassa.¹¹¹ Hitlerin antamat käskyt ovat suullisia. Hitlerin ajatusmaailma on kuitenkin tässä suhteessa selkeä. Luettaessa esimerkiksi Hitlerin *Taisteluni*-teoksen ensimmäistä osaa, lukua 12. Kansa ja rotu, käy erittäin selväksi se ajatusmaailma, johon käskyt perustuvat. Vaikka itse teos on epäselvä ja kokonaisuutena sekava, juutalaisten rooli ja asema verrattuna arjalaiseen rotuun tulee erittäin selkeästi esille. Samalla

¹⁰⁹ Zundel 1985, <https://www.youtube.com/watch?v=A-qaNV7EPIM>.

¹¹⁰ Holmila 2010, 87.

¹¹¹ Zundel 1985, <https://www.youtube.com/watch?v=A-qaNV7EPIM>.

tulee hyvin esille, mitä tarkoittaa lopullinen ratkaisu. Hitlerillä lopullinen ratkaisu tarkoitti juutalaisten tuhoamista totaalisesti eli tappamista. Yhteiskunnan rakenteita horjuttavista tekijöistä ja loisista tuli päästä eroon. Arjalainen rotu on kulttuurin perustajia ja juutalainen rotu kulttuurin hävittäjiä.¹¹² Saksalaiseen yhteiskuntaan oli rakentunut sisälle syvä juutalaisvastaisuus ja nationalismi, joka heijastui kaikessa toiminnassa sekä kaikilla yhteiskunnan tasoilla. Tätä taustaa vasten ei siis ole ihmeellistä, että lopullinen ratkaisu tarkoitti miljoonien ihmisten murhaamista.

Järjestelmä kuitenkin tarvitsi selkeästi käskyt ja ylimpänä kirjallisena käskynä juutalaiskysymyksen lopullisessa ratkaisussa voidaankin pitää ilmailuministeri Herman Göringin 31.7.1941 antamaa käskyä, jolla hän valtuutti SS-kenraali Reinhard Heydrichin suunnittelemaan ne linjaukset, joilla juutalaiskysymys saataisiin ratkaistua lopullisesti. Toinen käskyn keskeinen sisältö oli, että samalla Heydrich sai valtuudet järjestellä Saksan hallintokoneiston siten, että virastot yhdessä toteuttaisivat lopullisen ratkaisun hänen halumallaan tavalla. ”Täydentääkseni sitä tehtävää, johon määräsin teidät 24.1.1934 ja joka käsitteli juutalaisongelman ratkaisua maastamuuton ja evakuoinnin keinoin, määrään täten teidät tekemään kaikki tarvittavat organisatoriset, tekniset ja materiaaliset valmistelut, joiden avulla juutalaiskysymyksen täydellinen ratkaisu Euroopassa Saksan valtapiirissä voidaan toteuttaa. Kaikkien muiden mukana olevien hallintovirastojen on toimittava yhteistyössä teidän kanssanne. Pyydän, että lähetätte minulle tulevaisuudessa kokonaisu suunnitelman, joka käsittää ne organisatoriset, tekniset ja materiaaliset toimenpiteet, joiden avulla toivomamme juutalaiskysymyksen lopullinen ratkaisu voidaan toteuttaa.”¹¹³

Käskyssä ei käsketä tappaa juutalaisia, mutta tämä käsky on selkeä ohjeistus, joka heijasteli jo käynnissä olevaa prosessia eli juutalaiskysymyksen ratkaisua tappamalla heidät. Kuten edellä on jo mainittu, saksalaisilla ei sodan alussa ollut selkeää yhtä ajatusta juutalaiskysymyksen ratkaisemiseksi eli vaihtoehtona olivat alussa juutalaisten pakkosiirrot ja eutanasiaohjelma, mutta sodan edetessä ja juutalaisten sekä myös muiden ei toivottujen väestö ryhmien henkilömäärän kasvaessa ei käytännössä ollut muuta mahdollisuutta Saksan tyhjentämiseksi heistä kuin tappaminen. Käsky ja siitä seuranneet toimenpiteet heijastelevat juuri tätä vallalla ollutta ajatusmaailmaa.

¹¹² Hitler 1941, 329-384.

¹¹³ Holmila 2010, 94-99.

4.2 Natsien tuhoamissuunnitelma

Lopullisen ratkaisun liittyy olennaisesti juutalaisten tuhoamissuunnitelma. Holokaustin kieltäjien yksi keskeisistä argumenteista on, että natsilla ei ollut hyvin organisoitua tuhoamissuunnitelmaa, johon keskeisesti olisi liittynyt kaasukammiot ja krematoriot. Kieltäjien keskeisiä argumentteja ovatkin, että juutalaiset kuolivat leireillä pääasiassa sairauksiin ja ruuan puutteesta sota-aikana johtuvaan nälkiintymiseen ja että juutalaisia teloitettiin ampumalla ja hirttämällä vain harvoin. Kaasukammioiden merkitys on kieltäjillä myös selkeästi erilainen. Heidän mukaansa niitä käytettiin vaikeissa olosuhteissa desinfointiin eli vaatteiden ja huopien puhdistamiseen luteista. Holokaustin kieltäjien mukaan krematorioita tarvittiin sairauksien hävittämiseen, eli niiden avulla tuhottiin nälkiintymisen takia kuolleiden sekä teloituksissa kuolleiden ruumiita.¹¹⁴

Kieltäjien argumentoinnissa on yleistä se, että he eivät niinkään tuo esille uusia tutkimustuloksia vaan keskittyvät yksinkertaisesti kieltämään olemassa olevat tulokset taikka ainakin kyseenalaistamaan ne. Lisäksi pyrkimyksenä on todistusaineiston kääntäminen juutalaisia vastaan. Hyvä esimerkki tästä on Magneetti-median kirjoittelu tuhoamissuunnitelmasta. Kirjoitusten mukaan natsilla ei ollut suunnitelmaa juutalaisten tuhoamiseksi, vaan tilanne oli päinvastainen. Artikkelissa viitataan Amerikan juutalaisen liikemiehen ja kirjailijan Theodor N. Kaufmanin vuonna 1941 julkaistuun teokseen *Germany Must Perish*¹¹⁵, jossa Kaufman käsittelee saksalaisten hävittämistä sterilisoimalla systemaattisesti kaikki saksalaiset. Ajatusmaailma kirjassa on, että saksalaiset ovat barbaareja ja heidät on hävitettävä, jotta yhteiskunnat voivat kehittyä. Magneetti-median kirjoittelussa viitataan myös Canadian Jewish Chroniclen, Kanadassa ilmestyvän juutalaisen sanomalehden haastatteluun, jossa Kaufman kuvaa juutalaisten tehtävää maailmassa ja toisaalta syyllistää saksalaisia muun muassa toteamalla, että ikuista rauhaa ei voi olla niin kauan kuin Saksa on olemassa. Sterilisoimalla saksalaiset ja tuhoamalla Saksa valtiona taistelu maailman herruudesta loppuu.¹¹⁶ Kaufmanin kirjoittelu ei kuitenkaan ollut epätavallista, ja vastaavaa kirjoittelua esiintyi kyseisenä ajanjaksona enemmänkin puolin ja toisin. Tämän

¹¹⁴ Selin 2001, 88-90; Skepsis, http://www.skepsis.fi/ihmeellinen/holokaustin_kieltaminen.html.

¹¹⁵ Kaufman 1941.

¹¹⁶ Magneettimedia 2016, <http://magneettimedia.com/saksan-on-tuhouduttava/>; Pohjoismainen vastarintaliike 2015, <https://www.vastarinta.com/saksan-on-tuhouduttava/>.

tyyppinen kirjoittelu on itse asiassa yleistä kaikissa suurissa konflikteissa, joissa osapuolet pyrkivät ajamaan yksinomaan omia etujaan ja näkökulmiaan. Holokaustin kieltäjien argumentoinnissa saksalaisvastainen materiaali saa ylikorostuneen roolin. Natsien tekemät murhat pyritään mitätöimään ja minimoimaan vain osaksi normaalia sodankulkua korostamalla sitä, että itse asiassa saksalaiset ovat olleet juutalaisen salaliiton uhreja.

Kaufmanin teos ja mielipiteet eivät jääneet saksalaisilta huomiotta. Hyvä esimerkki kirjan aiheuttamista reaktioista on Adolf Hitlerin nauhoitettu puhe, jossa Hitler viittaa samaan ajatukseen eli sota voi päättyä vain joko Saksan kansan tuhoutumiseen taikka juutalaisuuden häviämiseen Euroopasta. Ajatus puheessa on kuitenkin, että prosessi ei tule toimimaan kuten juutalaiset ovat suunnitelleet, eli arjalainen rotu ei tule häviämään Euroopasta, vaan sota tulee johtamaan juutalaisten tuhoutumiseen. Puhe on tyypillinen propagandapuhe, jossa Hitler viittaa ajatukseen vanhoista laeista, kuten esimerkiksi Babylonian valtakunnan aikaiseen Hammurabin-lakiin ja ajatukseen silmä-silmästä ja hammas-hampaasta, joka tässä muodossa löytyy Vanhasta testamentista 2. Mooseksen kirjasta 21:24.¹¹⁷ Lisäksi puheessa korostetaan, että mitä laajemmalle sota leviää, sitä laajemmalle juutalaisvastaisuus tulee leviämään myös vankileireillä ja lopulta koittaa kuitenkin se aika, jolloin pahin maailman laajuinen vihollinen saadaan poistettua seuraavaksi tuhanneksi vuodeksi.¹¹⁸ Puhe heijastelee hyvin sitä ajatusmaailmaa, joka vallitsi 1940-luvun Saksassa ja joka johti juutalaisten joukkomurhaan. Huomionarvoista on myös, että holokaustin kieltäjien kirjoittelussa ei viitata esimerkiksi Hitlerin puheisiin tässä kohdin.

Aihepiiriin liittyen voimakkaita kannanottoja holokaustia vastaan löytyy myös Pohjoismaisen vastarintaliikkeen sivustoilta, jossa artikkelissa Holokausti – uusi usko argumentoidaan vahvasti niin sanottua virallista tulkintaa vastaan. Sivusto ei ole mitenkään tieteellinen sivusto vaan lähinnä yksityishenkilöiden mielipidesivusto. Sivustolla korostetaan holokaustin kieltäjien merkitystä heidän mielestään oikean totuuden löytämisessä ja toistetaan edellä jo mainittuja argumentteja siitä, että natseilla ei ollut oikeasti todellista tuhoamissuunnitelmaa.¹¹⁹ Samaan aihepiiriin liittyy sivustolla myös esimerkiksi keskustelu mikä on todellinen holokausti. Kirjoittelussa on sama ajatus kuin edellä, eli holokaustin kieltäjien tarkoituksena on vaieta totuus siirtämällä painopiste muualle ja tässä

¹¹⁷ Pyhä Raamattu 2014, 85.

¹¹⁸ Adolf Hitler 1942, <https://www.youtube.com/watch?v=rhXf3RkU5jo>.

¹¹⁹ Pohjoismainen vastarintaliike 2012, <http://www.vastarinta.com/holokausti-uusi-uskonto/>.

tapauksessa Dresdenin pommitukseen. Todellinen tuhoamissuunnitelma ei ollut natsien vaan liittoutuneiden ja sen ilmentymänä olivat suurten kaupunkien kuten Dresdenin pommitukset II maailmansodan aikana.

Dresden – todellinen holokausti

Julkaistu: 13.2.2017

Helmikuun 13. päivänä 1945 puolustuskyvytön saksalainen kaupunki ja yksi Pohjois-Euroopan merkittävimmistä kulttuurikeskuksista joutui kansanmurhan ja barbarian aallon runtelemaksi. 14 tunnin sisällä kaupunki muuttui raunioiksi, ja noin kolmasosa sen asukkaista – mahdollisesti puoli miljoonaa ihmistä – menehtyi kaikkien aikojen pahimmassa verilöylyssä.

120

Tässä kohtaa holokaustin kieltäjät eivät ole tavallaan väärässä. Liittoutuneiden pommitukset siviilikohteisiin olivat suuri tragedia ja murhenäytelmä. Nämä pommitukset ovat jääneet liian vähälle huomiolle arvioitaessa II maailmansodassa saksalaisten kärsimiä menetyksiä. Pitää kuitenkin muistaa, että ne eivät poista sitä tosiasiaa, että holokausti on tapahtunut.

Holokaustin kieltäjät ovat oikeassa siinä mielessä, että natseilla ei ollut alun perin selkeää suunnitelmaa juutalaisten tuhoamiseksi. Joukkotuhoaminen alkoi hahmottua 1941, jolloin asiasta keskusteltiin ensimmäisen kerran yleisellä tasolla. Ampuminen oli koettu siihen mennessä tehokkaaksi menetelmäksi uhrien lukumäärien mukaan. Ampumisen ongelmana oli kuitenkin koko ajan se, että ampuminen oli henkisesti raskasta niitä suorittaville joukoille ja toisaalta jäljelle jäi aina myös luvattomia silminnäkijöitä. Natsien oli mietittävä tehokkaampia keinoja suurten ihmisryhmien teloittamiseksi. Esimerkiksi miten voitaisiin hyödyntää teloituksissa räjähdysaineita taikka erilaisia tappavia kaasuja.¹²¹

¹²⁰ Pohjoismainen vastarintaliike 2018, <http://www.vastarinta.com/dresden-todellinen-holokausti/>.

¹²¹ Holmila 2010, 106.

»Ihmisten piti asettua syvien kaivantojen eteen. Juutalaiset – kymmenen kerrallaan – joutuivat riisumaan päällysvaatteet, saivat laukauksen niskaan ja kellahtivat kaivantoon. Yksi toisensa perään. Heitä ammuttiin liukuhihnalta.» – Bruno Menzelin todistajanlausuntoa on lainattu teoksessa Guido Knopp, *Wehrmacht – Hitlerin armeija*. Kesä–joulukuussa 1941 Saksan sotajoukot teloittivat noin puoli miljoonaa juutalaista Neuvostoliiton alueella. Tätä holokaustin ensimmäistä vaihetta voi tuskin luonnehtia »teolliseksi kansanmurhaksi».

122

Saksalaisten hyökätessä Puolaan sotajoukoilla oli selkeä käsky tappaa juutalaiset. Saatuttaessa Neuvostoliiton alueelle juutalaisia murhattiin jo massoittain. Keskeisesti natsien ajattelun muutokseen vaikutti se, että Itä-Euroopan väestön uudelleen organisointi ei sujunut suunnitellulla tavalla ja natsilla jäi tavallaan ratkaisematta syntynyt juutalaisyngelma yhdessä etnisten saksalaisten asuttamisen kanssa. Lisäksi ongelmana olivat Itä-Euroopan muut väestöosat kuten esimerkiksi puolalaiset.¹²³ Näin syntyi tilanne, jossa natsit olivat pakotettuja etsimään ratkaisua väestökysymyksille sota-ajan muiden niin sotilaallisten kuin taloudellistenkin kysymysten keskellä.¹²⁴

¹²² Holmila 2010, 95.

¹²³ Browning 1997, 3-27.

¹²⁴ Stone 2010, 181-182.

Tuhoamissuunnitelmaan johtaneet tekijät olivat moninaiset. Yksi keskeisistä tekijöistä oli varmasti se, että juutalaisten teloittamisesta oli tullut rintamalla jo tapa toimia. Toisaalta miehitetyillä alueilla viranomaiset joutuivat keksimään itse keinoja selvitä suuresta pakoilaisten määrästä. Tätä ajatusmaailmaa kuvaa hyvin Rolf-Heinz Höppnerin, joka työskenteli Posenin kaupungin SS:n alaisuudessa toimivassa uudelleenasetuksen keskustoimis-
tossa, Adolf Eichmannille kesäkuussa 1941 lähettämä kirje. Kirjeessä Höppner pohtii ghettoihin suljettujen juutalaisten tilannetta ja sitä riittääkö heille ruokaa tulevana talvena ja olisiko itse asiassa humaaneinta säästää heidät kärsimyksiltä tappamalla heidät jollain tavalla nopeasti.¹²⁵ Tämä on hyvä esimerkki siitä ajattelusta, joka natsien keskuudessa vallitsi. Eri ihmisryhmien murhaaminen nähtiin todellisena vaihtoehtona pohdittaessa Saksan kannalta parhaita ratkaisuja.

Juutalaisten murhaamisessa on oikeastaan kaksi eri vaihetta. Edellä jo mainittiinkin, että saksalaisten hyökätessä Neuvostoliittoon sotajoukoilla oli käsky tappaa juutalaisia. Tämä toimintatapa laajeni rintamalla nopeasti kaikkien juutalaisten totaaliseen tuhoamiseen. Tässä vaiheessa on kuitenkin huomioitava, että murhaaminen ei koskenut Länsi-Euroopan juutalaisia. Itä-Euroopassa luotiin kuitenkin sodan alkuvaiheissa toimintatapa ja ratkaisumalli, joka tuli vaikuttamaan lopulliseen ratkaisuun. Kuten Antero Holmila teokses-
saan *Holokausti tapahtumat ja tulkinnat* lainaa amerikkalaista holokaustin historiantutkijaa professori Christopher Browningia, keskeinen kysymys pohdittaessa lopullista ratkaisua ja tuhoamissuunnitelmaa on missä vaiheessa

natsihallinto ylitti sen vedenjakajan, jossa juutalaiskysymyksen ratkaisuksi ei enää riittänyt teloitusten, karkoitusten, ja hitaan näännyttämisen yhdistelmä vaan lopullinen ratkaisu tuli tarkoittamaan jokaisen kiinni saatavan juutalaisen murhaamista lähitulevaisuudessa. Ja milloin Himmler ja Heydrich ymmärsivät, että ns. työskenteleminen Führeriä kohti tarkoitti kaikkien esteiden ja ongelmien raivaamista pois tieltä, jotta utopistinen fantasia juutalaisten tuhosta voitiin muuttaa todellisuudeksi. Tämä vedenjakaja ylitettiin 16. syyskuuta ja 25. lokakuuta välisenä aikana.¹²⁶

Kyseisenä ajankohtana Hitler kävi neuvotteluja mm. Himmlerin kanssa, ja tulevien viikkojen aikana saksalaiset joukot saivat käskyjä siirtää juutalaiset ensin ghettoihin ja sen jälkeen ghettojen täytyttyä sieltä keskitysleireihin. Esimerkiksi 21.10.1941 Riian lähelle

¹²⁵ Holmila 2010, 100.

¹²⁶ Holmila 2010, 101.

oli perustettu keskitysleiri, ja 13.10.1941 Himmler hyväksyi Belzecin keskitysleirin rakentamisen.¹²⁷

Näiden päätösten jälkeen keskeisimmäksi kysymykseksi nousi, miten murhata tuhansia ja taas tuhansia ihmisiä nopeasti. Kuten edellä on jo todettu, kaasua oli käytetty eutanasiaohjelmassa ihmisten tappamiseen. Kyseessä oli kuitenkin yksittäiset henkilöt, ja nyt natsien mielenkiinto kohdistuikin kaasun laajamittaiseen käyttöön joukkotuhoaseena. Kaasua oli käytetty sodan alkuaikoina Einsatz-joukkojen kaasutusvaunuissa, joiden avulla kyseiset saksalaiset joukot olivat jo tappaneet arviolta 500 000 juutalaista. Vaunujen käyttö oli siis osoittautunut tehokkaaksi menetelmäksi. Juutalaisten murhaaminen aloitettiin keskitysleireillä kyseisten kaasutusvaunujen avulla ennen kuin tarkoitusta varten erikseen rakennetut kaasukammiot oli saatu rakennettua.¹²⁸ Tulee tietysti muistaa, että keskitysleireillä kuolinsyyt olivat moninaiset, ja kaasutus oli vain yksi keino tappaa ihmisiä. Ihmisiä kuoli edelleen massoittain ampumalla sekä sairauksiin ja aliravitsemukseen.

Saksalaisten toiminnassa havaittu keskeinen muutos oli, että jatkossa juutalaisten kokoaminen ghettoihin ei koskenut vain Itä-Euroopan väestöä, vaan juutalaisia alettiin kerätä yhteen ympäri Eurooppaa nimenomaan sillä ajatuksella, että ghetot olivat vain läpikulku- paikkoja siirryttäessä keskitysleireihin ja kohti lopullista ratkaisua, jonka avulla saksalaiset saisivat ratkaistua väestöpoliittisen ongelmansa. Holokaustin kieltämisessä ja holokaustin tutkimuksessa keskeisiä kiistojen kohteita ovatkin keskitysleirien merkitys, niillä käytetyt menetelmät, kuten esimerkiksi kaasukammiot ja niiden olemassaolo sekä murhattujen ihmisten määrä.

4.3 Holokaustin aseman korostaminen

Holokaustin kieltäjien ajatusmaailmassa holokausti rinnastetaan satuun, jota kukaan ei voi järjellisesti perustella. Miten olisi käytännössä ollut mahdollista tuhota miljoonia ja taas miljoonia ihmisiä niin lyhyessä ajassa ilman, että siitä jää enemmän todistusaineistoa.

¹²⁷ Holmila 2010, 101-102.

¹²⁸ Holmila 2010, 103.

Holokaustin kieltäjien argumentoinnissa holokaustista on tullut jo uskonto, jossa todellisuus on hämärtynyt. Juutalaisille keskeistä on korostaa holokaustin ainutlaatuisuutta ja heidän asemaansa. Kieltäjien mielestä holokaustista on tullut maailmanlaajuinen poliittinen ase, ja kyseessä on pelkästään siionistilobbauksesta.¹²⁹ Mielenkiintoinen argumentti ja tutkimaton osa-alue on Jewish Defence Leaguen rooli holokaustin kieltämisessä, juutalaisten harjoittama väkivalta ja terrori suhteessa revisionisteihin ja holokaustin kieltäjiin.¹³⁰ Edellä mainitun juutalaisen puolustusliiton pyrkimyksenä on suojella juutalaisia antisemitismiltä. Holokaustin kieltäjät ovat oikeassa siinä, että minkään muun kansanmurhan taikka tapahtuman ympärillä ei ole yhtä paljon poliittista, taloudellista taikka sosiaalista kuohuntaa. Tämä herättää kieltämättä mielenkiintoisia kysymyksiä. Täysin objektiivista tutkimusta aiheesta ei ole, ja toistankin jo tutkimuksessa edellä esittämäni väitteen, että olemme edelleen liian lähellä itse tapahtumaa voidaksemme arvioida sitä objektiivisesti ja kiihkottomasti.

Holokaustin kieltäjien kirjoittelussa korostuu myös holokaustin käyttäminen kiristyksen välineenä. Holokaustin kieltäjien mukaan juutalaiset järjestöt ovat vuosikymmeniä kiristäneet esimerkiksi Sveitsin valtiota ja pankkeja. Juutalaisjärjestöjen mukaan Sveitsin pankkijärjestelmä on suoranaisesti hyötynyt ja jopa varastanut juutalaisten rahoja. Kieltäjien mukaan osoitus juutalaisesta salaliitosta on, että juutalaisjärjestöt ovat saaneet kiristykseensä mukaan myös USA:n valtion, jonka ansiosta Sveitsin pankit olivat lopulta pakotettuja maksamaan juutalaisjärjestöille satojen miljoonien eurojen korvaukset. Käyttäen nykypäivän terminologiaa holokaustin kieltäjien mukaan juutalaisjärjestöt ovat tuotteistaneet holokaustin viimeisten vuosikymmenten aikana niin tehokkaasti, että se elää jo omaa elämäänsä. Tämän tuotteistamisen keskeisiä välineitä ovat filmitoiminta ja media, joka kriittikittömästi tukee juutalaisten holokausti-tulkintoja ja -näkömääksiä. Tähän samaan holokaustin kieltäjien argumentointiin liittyvät holokaustilait ja sionistilobbaus. Holokaustin kieltäjät arvostelevat voimakkaasti holokausti-lakeja ja revisionismin kieltämistä laeilla. Holokaustin kieltäjät tuovat esille, että muuan muassa Venäjällä voitaisiin lain nojalla tulevaisuudessa rangaista revisionisteja.¹³¹ Lisäksi liittyen holokausti-lakei-

¹²⁹ Magneettimedia 2014, <http://www.magneettimedia.com/%EF%BB%BFholokausti-on-maailmanpoliittinen-ase/>.

¹³⁰ Anti-Defamation League 1993, http://www.whale.to/b/zionist.html#Violence_Against_Holocaust_Revisionists.

¹³¹ The Jerusalem post, <https://www.jpost.com/Jewish-World/Jewish-Features/Russian-lawmakers-approve-bill-making-Holocaust-denial-illegal-347848>.

hin holokaustin kieltäjät korostavat argumentoinnissaan, että revisionismi ei lisää anti-semitismia taikka väkivaltaa juutalaisia kohtaan, kuten on väitetty, vaan päinvastoin, eli holokaustilla väkivaltaa perustelevat muun muassa Israelin valtio.¹³² Holokaustin kieltäjät korostavat, että lakien taustalla vaikuttavat erilaiset juutalaiset järjestöt, kuten World Jewish Congress, Simon Wiesenthal Center ja Anti-Defamation League - samat järjestöt, jotka ovat olleet kiristämässä valtioilta ja pankeilta miljoonia euroja.¹³³ Juutalaisjärjestöjen rooli on mielenkiintoinen. Tässä tutkimuksessa on tutkittu ja pyritty tuomaan esille holokaustin kieltämistä ja sen tulkintoja ei juutalaisjärjestöjen roolia. On kuitenkin huomioitava, että holokaustin kieltäminen on kriminalisoitu monessa Euroopan maassa ja siitä voi saada vuosien vankeustuomion.¹³⁴ Erilaisten juutalaisjärjestöjen vaikutus on ollut merkittävä sekä keskeinen, ja tätä tuleekin tulevaisuudessa selvittää tarkemmin.

Holokaustin rinnastaminen satuun ja uskontoon sekä sen käyttäminen poliittisena aseena ja kiristyksen välineenä liittyy olennaisesti myös holokaustin suhteellistamiseen ja kysymykseen, kuinka ainutlaatuinen tapahtuma holokausti on ollut. Holokaustin merkitystä on kyseenalaistettu vertaamalla sitä muihin historian aikana tapahtuneisiin tapahtumiin ja pyrkimällä suhteuttamaan sitä koko II maailmasodan kontekstissa. Esille on nostettu liittoutuneiden pommitusten miljoonat kuolonuhrit sekä liittoutuneiden tekemät sotarikokset. Saksalainen historioitsija ja filosofi Ernst Nolte kyseenalaisti 1980-luvulla holokaustin ainutlaatuisuuden tuomalla esille mm. Stalinin vankileirien saariston. Noltin ajatusmaailmassa kyse oli loppujen lopuksi kommunismin ja fasismin taistelusta I maailmasodan jälkeen. Ilman tätä ei holokaustiakaan olisi ollut. Osasyynä juutalaisten kohtaloon oli myös Juutalaisen maailmankongressin ilmoitus tuesta Iso-Britannian sotapommituksille. Revisionistisen ajattelun taustalla oli Saksan syyllisyyden vähättely. Holokaustin kohdalla on kuitenkin vaikea kiistää, etteikö se olisi ollut jossain määrin ainutkertainen. Vaikka holokaustissa sekoittuvat helposti moraaliset ja tieteelliset argumentit, ei voida rinnastaa Stalinin leirejä ja metodeja suoraan natsien harjoittamiin. Natsien toimenpiteet kohdistuivat selkeästi tiettyihin ryhmiin, kun taas Stalinin toiminta oli mielivaltaista.¹³⁵ Toisaalta on huomattava, että on olemassa myös muita kansanmurhia, joiden selittävä

¹³² Jerusalem Center for Public Affairs 2008, <http://jcpa.org/article/expanding-holocaust-denial-and-legislation-against-it/>.

¹³³ Magneettimedia 2014, <http://www.magneettimedia.com/%EF%BB%BFholokausti-on-maailmanpoliittinen-ase/>.

¹³⁴ Bjurwald 2011, 75.

¹³⁵ Kuparinen 2008, 353-354.

tekijänä ovat olleet poliittiset taikka uskolliset mielipiteet. Kun nostamme tällä perusteella holokaustin ainutlaatuiseksi tapahtumaksi maailmanhistoriassa, tulee meidän samalla miettiä muiden kansanmurhien statusta, jotta emme sorru niiden vähättelyyn nostamalla yhden tapahtuman toisten edelle.

4.4 Liittoutuneiden käyttäytyminen sodan aikana ja holokausti propaganda aseena

Holokaustin kieltäminen perustuu tiettyjen asioiden kyseenalaistamiseen. Mikäli asiat eivät ole tapahtuneet tarkalleen siten kuin on kerrottu, ei niitä holokaustin kieltäjien mukaan ole tapahtunut lainkaan. Tähän liittyy olennaisesti liittoutuneiden käyttäytyminen II maailmansodan aikana. Kieltäjät argumentoivat, että jos holokausti ja miljoonien ihmisten tappaminen olisi totta, olisivat liittoutuneet varmasti tehneet jotain tappamisen lopettamiseksi. Heidän näkemyksensä mukaan se, että mitään ei tapahtunut, osoittaa, että holokaustia ei ole ollut ja että se on vain voittajien ja nimenomaan juutalaisten propagandaa. Kieltäjät argumentoivat väitteensä puolesta sillä, että II maailmasodan aikana Saksan sodanjohdo kierrätti Punaisen Ristin edustajia keskitysleireillä, ja että Punaisen Ristin edustajat olivat arvioineet heille annettujen dokumenttien nojalla, että leireillä kuoli noin 300 000 ihmistä.¹³⁶ Tietysti voidaan pohtia Punaisen Ristin kierroksen merkitystä propaganda mielessä myös toiselta kannalta. Mikäli Punainen Risti olisi löytänyt leireiltä jotain olisi se ollut suurempi ihme. Punaisen Ristin kierrokset olivat saksalaisille loistavaa propagandaa ja tukivat heidän tarpeitaan. Tämän näkemyksen holokaustin kieltäjät ohittavat, koska se ei sovi heidän päätelmiinsä ja he käyttävät tutkimusaineistoa omien näkemyksensä perustelemiseen.

Holokaustin kieltäjien tavoitteena on osoittaa, että holokaustin suurin merkitys on sen käyttö propaganda-aseena ja että liittoutuneet olivat valjastaneet tähän tarkoitukseen niin filmitoiminnan kuin lehdistönkin. He argumentoivat, että holokaustin korostamisen avulla voittajat ovat pyrkineet mustamaalaamaan saksalaiset ja piilottamaan liittoutuneiden omat raakuudet. Kieltäjien mielestä juutalaisten perimmäisenä tavoitteena on Euroopan valloitus ja juutalaisen maailmanherruuden auttaminen. Tavoitteet liittyvät keskeisesti maailmanpolitiikkaa ja ovat puhtaasti poliittisia. Huomio viedään liittoutuneiden sotapropagandaan ja sodan aikana esitettyihin väitteisiin, joiden mukaan juutalaisista oli tehty saippuaa tai lampunvarjostimia, heitä olisi murhattu sähköllä, tyhjiökammioissa ja

¹³⁶ Moranen 2009, <http://moranen.blogspot.fi/2009/08/>.

höyrykammioissa.¹³⁷ Sodan aikana propagandaa harrastivat kaikki osapuolet, ja siksi olemassa olevien todisteiden tulkinta onkin vaikeaa. Aina tulee ottaa huomioon, että aineisto on todennäköisesti tehty jotain tarkoitusta varten, ja siksi siihen on suhtauduttava kriittisesti. Holokaustin kieltäjät ovat oikeassa siinä, että kauhutarinat saippuoista ja lampunvarjostimista ovat sotapropagandaa ja että Punainen Risti ei löytänyt mitään todisteita leireiltä. Lisäksi on totta, että propagandan välineinä on käytetty tiedotusvälineitä ja filmitoiminnan avulla on pyritty luomaan tiettyä mielikuvaa sodasta suurelle yleisölle. Nämä eivät kuitenkaan sulje pois muita todisteita ja miljoonien ihmisten kuolemaa saksalaisten käsissä.

Liittoutuneiden käyttäytyminen II maailmasodan aikana herättää oikeutetusti kysymyksiä. Mitä liittoutuneet tiesivät Euroopan olosuhteista? Miksi he eivät tehneet mitään? Viimeisten vuosien aikana on selvinnyt, että liittoutuneet ovat olleet hyvin perillä Euroopan tapahtumista ja keskitysleirien olosuhteista.¹³⁸ Viimeisimpien todisteiden mukaan liittoutuneet tiesivät holokaustista 2,5 vuotta aiemmin kuin aikaisemmin on luultu. Keskitysleireiltä paenneet ihmiset ja vastarintaliike olivat toimittaneet tietoja leirien oloista liittoutuneille jo vuoden 1942 lopussa. Tämä tieto oli käytettävissä liittoutuneiden kaikkien maiden hallituksilla, ja silti mitään ei tehty ihmisten auttamiseksi.¹³⁹ Holokaustin kieltäjien kysymys ”miksi” on oikeutettu. Liittoutuneilla olisi ollut mahdollisuus vaikuttaa asiaan.

Juutalaisten tulevasta kohtalosta oli olemassa tietoa jo ennen II maailmansotaa. The Times kirjoitti jo 16.12.1939 otsikolla Hidas tie tuhoon natsien tavoitteista tuhota juutalaiset kokonaan. Lehdessä mainittiin ajatus Saksan tarvitsemasta elintilasta, mutta sen mukaan kyseessä oli vain harhautus ja tavoitteena oli juutalaisten tuhoaminen kokonaan. Sama kirjoittelu oli havaittavissa myös muiden maiden lehdistössä. Saksan hyökättyä Puolaan vastarintaliikkeet alkoivat toimittaa tietoa natsien hirmutöistä liittoutuneille. Lisäksi liittoutuneet onnistuivat purkamaan saksalaisten joukkojen salauskoodin, ja näin he saivat myös tietoja juutalaisten murhaamisesta suoraan saksalaisilta.¹⁴⁰ Tutkimuksissa on pysytty osoittamaan, että tietoa natsien julmuuksista on ollut paljon. Miksi mitään ei tehty?

¹³⁷ Moranen 2009, <http://moranen.blogspot.fi/2009/08/>.

¹³⁸ the UNWCC, <http://www.unwcc.org/>.

¹³⁹ Independent 2017, <https://www.independent.co.uk/news/world/world-history/holocaust-allied-forces-knew-before-concentration-camp-discovery-us-uk-soviets-secret-documents-a7688036.html>.

¹⁴⁰ Holmila 2010, 259.

Liittoutuneet eivät olleet yksin tiedon kanssa. Sekä luterilainen, että katolinen kirkko tiesivät, mitä Euroopassa tapahtui ja kuinka paljon natsit tappoivat ihmisiä. Natsien ajatukset olivat kirkkoille selkeitä, mutta siitä huolimatta natsit olivat hyviä kristittyjä. 1930-luvulla katolinen kirkko ja Kolmas valtakunta allekirjoittivat jopa sopimuksen, jonka mukaan kirkko ei puutu Saksan politiikkaan ja pyrkii edesauttamaan Saksan kansan hyvinvointia. Katolinen kirkko vannoi Hitlerille uskollisuuttaan. Tärkeää on huomata, että sekä katolinen kirkko että luterilainen kirkko vaikenivat natsien murhista vuosikymmeniksi.¹⁴¹ Katolisen kirkon kohdalla kyseessä oli oman aseman turvaaminen. Suostumalla natsien vaatimuksiin kirkon ja poliittisen puolueen täydellisestä erosta, katolinen kirkko varmisti oman selustansa ja asemansa saksalaisessa yhteiskunnassa. Vastaavasti natsseille sopimuksen merkitys oli siinä, että he olivat askeleen lähempänä totaalista valtaa Saksassa.¹⁴² Kuten tämän tutkimuksen alussa jo kirjoitin, kirkon piirissä vuosisatoja ollut juutalaisvastaisuus on osatekijä tässä asiassa. Antisemitismi ei kuitenkaan selitä holokaustia kokonaan, ja niin kauan kuin kaikki arkistot eivät ole tutkijoiden vapaassa käytössä, emme pysty tarkalleen selittämään mistä on ollut kyse. Vaikka natsien politiikka ei kaikilta osin miellyttänyt kirkkoa, oli saavutettava hyöty kuitenkin suurempi. Juutalaisvastaisuus on selvästi havaittavissa kirkon piirissä ympäri Eurooppaa. Se miksi kirkko ei auttanut natsien uhreja selittyy pitkälti reaalipolitiikalla. Uhmaamalla natsien politiikkaa olisi kirkon asema ollut uhattuna, ja toisaalta kirkko kannatti natsien antibolsevismia.¹⁴³ Keskeistä on tiedostaa, että monet venäläisistä juutalaisista olivat bolševikkeja. Saksassa Münchenin vallankumouksen pyörteissä kommunistien joukoissa oli paljon juutalaisia, joita jopa silloin Münchenissä ollut paavillinen lähetti Eugenio Pacelli, josta myöhemmin tuli paavi Pius XII, näki ja kommentoi negatiivisesti.¹⁴⁴

Länsiliittoutuneiden osalta merkittävin syy välinpitämättämyyteen oli ajalle ominainen hallinnollisiin rakenteisiin liittyvä antisemitismi. Juutalaisten kohtalo ei yksinkertaisesti kiinnostanut viranomaisia, ja toisaalta taustalla oli ajalle tyypillinen nationalismi sekä taloudelliset lähtökohdat. Lisäksi yhteiskunnat eivät osanneet suhtautua näin poikkeukselliseen toimintaan. Lähestyvä sota aiheutti osaltaan sen, että maahanmuuttoon suhtauduttiin varauksellisesti. Muista maista tulevat henkilöt olivat potentiaalisia vakoojia. Lisäksi

¹⁴¹ Sartola 2003, 223-224.

¹⁴² Stehlin 1983, 437-439.

¹⁴³ Holmila 2010, 271-274.

¹⁴⁴ Sartola 2003, 224.

maailmanpoliittinen tilanne oli vaikea. Sodan uskottiin ratkaisevan tilanteen, eli kun Saksa häviäisi sodan, myös juutalaiskysymys ratkeaisi automaattisesti itsestään. Ajalle ominaisesti mikään valtio ei halunnut viestittää kansalaisilleen, että he olisivat valmiita taistelemaan muiden maiden juutalaisten puolesta. Keskeistä on, että halutessaan liittoutuneet olisivat voineet tehdä paljonkin. Usein on kysytty, mikseivät liittoutuneet pommitaneet Auschwitziin taikka muille keskitysleireille johtaneita rautateitä tai mikseivät liittoutuneet kuljettaneet juutalaisia sekä muita turvaan? Todennäköinen vastaus on yksinkertainen. Edellä mainittujen syiden lisäksi länsiliittoutuneiden sodanjohdon prioriteeteissa siviilien pelastaminen ei ollut merkittävässä roolissa. Sodanjohdon päämääränä oli sodan voittaminen, ja keskeisessä roolissa oli siihen vaikuttavat strategiat ja päämäärät, eivät siviilioperaatiot.¹⁴⁵ Tämä on myös holokaustin kieltäjien argumentointia tulkittaessa hyvä tiedostaa. Sodan aikana kyseessä oli nimenomaan sotilaallinen operaatio, ja päämääränä oli vain ja ainoastaan sodan voittaminen.

Neuvostoliiton rooli on myös yhtä mielenkiintoinen ja kyseenalainen. Neuvostoliitolla olisi ollut mahdollisuudet auttaa juutalaisia, mutta kuten lännessä niin myös idässä juutalaiset koettiin vieraiksi, eikä heidän olosuhteitaan koettu tärkeiksi. Taustalla vaikutti sama antisemitistinen ajattelu kuin lännessä. Toisaalta Stalinilla oli omat sisäpoliittiset pyrkimyksensä ja näkemyksensä, jotka osaltaan vaikuttivat juutalaisten kohtaloon. Neuvostoliiton toiminnalle oli ominaista bolsevismi ja poliittinen järjestelmä. Juutalaiset eivät olleet Neuvostoliitossa juutalaisia vaan osa järjestelmää ja juutalaisuus tukahdutettiin, eikä näin ollen ei syntynyt tarvetta pelastaa tiettyä määriteltyä ryhmää.¹⁴⁶

Pohdittaessa holokaustin kieltäjien perusteluja tulee muistaa, että kaiken taustalla oli reaaliololliset tekijät, niin valtioiden olemassaolo kuin taloudellisetkin kysymykset. Tämä koski edellä mainittujen lisäksi niin puolueettomia maita kuin Palestiinan juutalaisyhteisöäkin. Kysymys siitä, olivatko eri osapuolet valmiita uhrauksiin, niin poliittisiin kuin taloudellisiin, juutalaisten takia, on keskeinen ja vastaus on yksinkertainen: Jokainen osapuoli pyrki huolehtimaan omista intresseistään mahdollisimman hyvin, ja tässä kokonai-

¹⁴⁵ Holmila 2010, 263-265.

¹⁴⁶ Holmila 2010, 266-268.

suudessa yhdellä uskonnollisella ryhmällä ei ollut merkitystä. Holokaustin kieltäjien perustelu on tässä suhteessa siis väärää, eikä voida tulkita, että tällä perusteella holokaustia ei olisi ollut olemassa.

Toinen keskeinen tekijä on varmasti ollut niin sanottu psykologinen konteksti. Vaikka tietoa juutalaisten massamurhista on ollutkin, ovat sen mittakaavat olleet varmasti yhtä käsittämättömät aikalaisille kuin ne ovat meille tämän päivän ihmisille. Ihminen käsittää lähiympäristössään tapahtuvat asiat, ja on ymmärrettävää, jos sodassa puhutaan tuhansista uhreista. Miljoonien ihmisten tappaminen on jotain, mitä ihmismieli ei pysty käsittelemään. Vaikka antisemitismi vaikutti muuallakin, ei silti kukaan voinut käsittää tapahtunutta, ja selityksiä haettiin esimerkiksi juutalaisten itsensä syyllisyydestä. Israelilainen holokaustin tutkija professori Yehuda Bauer on tullut samaan johtopäätökseen tutkimuksessaan American Joint Distribution Committee-avustusjärjestön kohtaamasta ongelmasta:

Ihmiset olivat tietoisia, että jotain kamalaa oli meneillään, mutta he eivät voineet uskoa, että koko natsi-Euroopan juutalaisväestöä oltiin murhaamassa. Syytä epäuskoon ei tarvitse hakea kaukaa. Juutalaisia murhattiin vain sen tähden, että he olivat syntyneet juutalaisiksi (natsien luokituksen mukaan). Rikoksella, josta heitä syytettiin ei ollut ennakkotapausta; heitä syytettiin siitä, että he elivät, että he olivat syntyneet. Koska Amerikan juutalaiset oli kasvatettu ja koulutettu Amerikan yhteiskunnassa, joka perustui joiltakin perustavilta osin juutalaisiin moraalikäsitteisiin, he olivat täysin valmistautumattomia sopeutumaan siihen ajatukseen, että he elivät eri vuosisadalla kuin kuvittelivat elävänsä.¹⁴⁷

Edellä mainittu järjestö on perustettu I maailmansodan aikana, ja se tukee juutalaisia 70 maassa sekä luo yhteyksiä juutalaiseen elämään. Ongelma on nimenomaan siinä, että murhaamisen mittakaava on niin suuri, ettei saatua informaatiota pysty käsittämään eikä sisäistämään. Antero Holmila kuvaa hyvin tätä dilemmaa kirjassaan *Holokausti* lainatesaen *Time*-lehden toimittajaa Percy Knauthia tämän vierailtua Buchenwaldin keskitysleirissä: ”Sitä ei voi ymmärtää vaikka sen näkee itse”.¹⁴⁸

Holokaustin kieltäjät ovat korostaneet median ja elokuvan merkitystä holokaustin merkityksen korostamisessa. Kieltäjät ovat oikeassa siinä, että elokuvateollisuus on osaltaan

¹⁴⁷ Bauer 1981, 190.

¹⁴⁸ Holmila 2010, 261-263.

luonut sankarimyyttiä niin Auschwitzin kuin koko holokaustinkin ympärille. Elokuvatellisuus on voimakkaasti yhdessä lehdistön kanssa muokannut käsityksiämme holokaustista sekä sen tapahtumista. Voidaan hyvin sanoa, että holokaustista on luotu myytti, joka kaikilta osin ei vastaa todellisuutta. Elokuvilla ja medialla on suuri merkitys, ja se tulee ottaa historiantutkimuksessa huomioon.

On kuitenkin huomioitava, että varsinkin internetin aikakaudella myös holokaustin kieltäjät ovat järjestelmällisesti käyttäneet hyväkseen uusia menetelmiä, välineitä ja kanavia, jotka ovat mahdollistaneet omien näkemysten jakamisen maailmalaajuisesti sekä materiaalin tarkoitushakuisen käyttämisen. Tähän samaan kategoriaan liittyy nykypäivänä yhä enemmän sosiaalinen media, jonka vaikutusta emme vielä pysty arvioimaan, eikä tässä tutkimuksessa ole ollut tarkoitukseen perehtyä tähän aihepiiriin tämän tarkemmin. Sosiaalinen media on kuitenkin osoittanut voimansa muun muassa arabikevään aikana, jolloin sillä oli merkittävä rooli tapahtumien vyöryessä eteenpäin yli valtiorajojen.¹⁴⁹ Mediavaihtaminen molempien osapuolten taholta on kuitenkin mielenkiintoinen ja tärkeä aihe, jota tulisi historiantutkimuksessa tutkia tarkemmin.

4.5 Poliittiset päämäärät ilmiön taustalla

Holokaustin tutkimuksen tietynlainen ongelma on, että holokausti ilmiönä on vahvasti politisoitunut ja sitä käytetään tänä päivänä paljon hyväksi. Holokaustin kieltäjien argumentoinnissa keskeisellä sijalla on myös historiapolitiikka. Kieltäjien mielestä holokaustia käytetään lyömäaseena koko länsimaista yhteiskuntaa vastaan, ja varsinkin eurooppalaiset tuomitaan siirtomaahistorian, rasmin ja keskitysleirien takia. Keskeisessä roolissa on ns. holokaustiteollisuus, joka pyrkii manipuloimaan länsimaista kulttuuria ja arvomaailmaa. Tämän taustalla on sionistinen salaliitto, jolla tarkoitetaan juutalaisten maailmanvalloituspyrkimyksiä, juutalaisten maailmanlaajuista vaikutusvaltaa: politiikassa, talouselämässä sekä viihdeteollisuudessa. Tämä salaliitto pyrkii tukahduttamaan kaiken holokaustin arvostelun, ja tästä hyvänä esimerkkinä on Norman Finkelsteinin kirjasta *The Holocaust Industry. Reflections on the Exploitation of Jewish Suffering*¹⁵⁰ käyty keskustelu, jossa tekijä on leimattu mm. itseään vihaavaksi juutalaiseksi. Holokaustin kieltäjien mukaan sionistit vetoavat juutalaisuhrien muistoon oikeuttaakseen Israelin palestiinalaisiin

¹⁴⁹ Rauhala 2015, 14-15.

¹⁵⁰ Finkelstein 2000.

kohdistamat sortotoimenpiteet sekä toisaalta oikeuttaakseen Yhdysvaltain arabien vastaisen toiminnan.¹⁵¹

Holokaustin kieltäjien ajatuksien mukaan holokaustin poliittisina päämäärinä on edellä jo tutkimuksessa käsitelty taloudellinen näkökulma eli holokaustin varjolla tapahtuva kiristäminen. Tämän lisäksi päämääränä on Israelin valtion tukeminen sekä juutalaisten suojaaminen kaikelta kritiikiltä. Pyrkimyksenä on korostaa juutalaisten uhriroolia ja manipuloida sillä niin historiaa, länsimaita kuin juutalaisia itseäänkin. Kieltäjät kyseenalaistavat juutalaisten saamat korvaukset sekä sen logiikan, joilla juutalaiset ovat ne saaneet. Toisaalta esitetään kysymys, miksi muut kansanryhmät eivät samalla tavalla ole oikeutettuja korvauksiin ja miksi esimerkiksi Israelin valtio ei maksa palestiinalaisille korvauksia heidän kärsimistään menetyksistä. Toinen keskeinen kieltäjien näkemys on, että kyseessä on nimenomaan Israeliin kohdistuvan kritiikin torjuminen. Ajatuksena on, että holokausti oikeuttaa Israelin valtion teot ja tätä tuetaan USA:ssa juutalaisjärjestöjen toimesta, joilla on suuri poliittinen valta ja taustalla heidän omistamansa valtamediat. Kolmas huomionarvoinen seikka kieltäjien mielestä on, että länsimaiset kulttuurit on kyllästetty juutalaisten propagandalla ja heidän näkemyksensä hallitsevat keskustelua. Juutalaisjärjestöt ajavat monikulttuurista Eurooppaa, kun taas Israel perustuu vahvasti ja ainoastaan juutalaisuuteen. Holokaustin kieltäjät pyrkivät kiinnittävät myös huomioita juutalaisten uhriutumiseen holokaustin varjolla. Ajatuksena on juutalaisten pyrkimys manipuloida historiaa omien tarkoitusperien saavuttamiseksi. Ajatuksena on, että holokaustin avulla juutalaiset pyrkivät luomaan vastakkainasettelun, jonka avulla he järjestäytyvät maailmanlaajuisesti muita vastaan.¹⁵²

Holokaustin kieltäminen ja näkemykset linkittyvät selkeästi Euroopassa tänä päivänä valitsevaan nationalismiin ja rasismiin. Kieltäjien mukaan eurooppalaisia pyritään manipuloimaan syyllistämällä ja Euroopasta pyritään tekemään monikulttuurinen. Holokaustin kieltäjien mukaan tämä johtaa rikollisuuden kasvuun ja oman kulttuurin katoamiseen.

¹⁵¹ Sarastus 2013, <https://sarastuslehti.com/2013/04/30/historiapoliitikkaa-menneisyyden-haamuilla/>.

¹⁵² Moranen 2009, <http://moranen.blogspot.fi/2009/01/holokaustin-merkitys.html>; Yad Vashem 1998, http://www.yadvashem.org/odot_pdf/Microsoft%20Word%20-%203858.pdf.

Länsimainen kulttuuri katoaa, ja valkoiset eurooppalaiset ovat vähemmistönä kotimaissaan.¹⁵³ Holokaustin kieltäjien argumentoinnissa tähän samaan niputetaan myös islamisaation uhka. Kieltäjien keskeinen näkemys on, että holokausti on juutalaisten ideologinen ase, jolla pyritään tuhoamaan kristinusko, eurooppalaiset ja länsimainen sivilisaatio yleensä. Kaiken taustalla on juutalaisten salaliitto ja tavoite maailmanherruudesta.¹⁵⁴ Holokaustin kieltäjien näkemykset heijastavat pitkälti äärioikeiston näkemyksiä, ja mielenkiintoinen tutkimuksen osa-alue olisikin äärioikeiston ideologian lähtökohdat. Tässä tutkimuksessa olen kuitenkin rajannut äärioikeiston ja uusnatsiliikkeet tutkimusalueeni ulkopuolelle.

Tutkittaessa holokaustia ja sen kieltämistä ei voida sivuuttaa sitä, etteikö ilmiötä olisi käytetty poliittisten päämäärien ajamiseen. Jo sodan aikana natseja siirtyi niin liittoutuneiden puolelle sekä muihin maihin, joissa he saivat uudet henkilöllisyydet ja uuden elämän tätä toimintaa varten natsit perustivat oman järjestön O.D.E.S.S.A. On kuitenkin huomioitava, että kaikki natsit eivät edes poistuneet kotiseuduiltaan, vaan he jatkoivat elämäänsä esimerkiksi uuden henkilöllisyyden turvin. Huomionarvoista on myös, että sekä luterilainen että katolinen kirkko olivat selvillä toiminnasta ja jopa osittain auttoivat siinä.¹⁵⁵ Kuten tutkimuksessa on jo todettu, liittoutuneet ja Neuvostoliitto tiesivät juutalaisten ja muiden murhattujen kohtalosta. Edellisissä luvuissa asiaa on käsitelty tarkemmin, mutta voidaan todeta, että kyseessä oli eri valtioiden omat sisäpoliittiset tarpeet ja pyrkimykset varsinkin sodan loppuvaiheessa, kun Eurooppa jaettiin idän ja lännen välillä.¹⁵⁶ Lisäksi tulee huomioida, että myös holokaustin kieltäjät käyttävät todisteita ja argumentointiaan poliittisten päämäärien saavuttamiseen.

Vaikka islamilaisen maailman tulkinnat eivät sisälly tähän tutkimukseen, on kuitenkin hyvä tiedostaa ne. Islamilaisen maailman holokaustitulkinnat ovat vahvasti valtiojohtoisia ja sidoksissa Israelin valtion rooliin islamilaisessa maailmassa. Lähtökohtana on näkemys, että Israelin valtio on syntynyt holokaustin seurauksena ja holokaustia voidaan pitää Israelin valtion olemassaolon oikeutuksena. Islamilaisen maailman ajatusmallin

¹⁵³ Halla-aho 2006, http://www.halla-aho.com/scripta/monikulttuurisuuden_ongelmia.html.

¹⁵⁴ Moranen 2009, <http://moranen.blogspot.fi/2009/01/holokaustin-merkitys.html>.

¹⁵⁵ Sartola 2003, 222-225.

¹⁵⁶ Rautkallio 2004, 40-48.

mukaan kieltämällä holokausti, kielletään samalla Israelin valtion olemassaolo ja oikeutus. Islamilainen maailma tukeekin holokaustin kieltäjiä voimakkaasti.¹⁵⁷ Holokaustin kieltäminen islamilaisissa maissa on selkeästi valtiojohtoista, ja esimerkkeinä siitä ovat mm. Egyptin entisen presidentin Muhammad Mursin ja Palestiinalaisten presidentin Mahmud Abbasin lausunnot. Mursi leimasi holokaustin myytiksi, joka on amerikkalaisten keksimä teollisuudenhaara. Abbas taas kyseenalaisti 6 000 000 uhrin lukumäärän.¹⁵⁸ Holokaustin kieltäjät ovat oikeassa siinä, että Israelin valtion olemassaoloa ja toimintaa pyritään perustelemaan ja oikeuttamaan holokaustilla, mutta vastaavasti Islamilaisen maailman toimet ja mielipiteet heijastavat selvästi poliittisia päämääriä.

Israelin synnyn ja holokaustin syy-yhteys ei ole kovinkaan selkeä, ja II maailmansodan aikana Palestiinan juutalaisyhteisön rooli ja merkitys tapahtumien yhteydessä on epäselvä. Reaalipoliittinen tilanne Palestiinassa oli sekava, ja juutalaisyhteisön keskeisin tehtävä poliittisesti epävarmoina aikoina onkin ollut vain selviytyä. Vaikka holokausti on edesauttanut Israelin valtion syntyä, tarkasteltaessa esimerkiksi maailmanpoliittisen tilanteen kehittymistä II maailmansodan aikana, ei voida kuitenkaan sanoa, että holokausti suoranaisesti synnytti Israelin valtion.¹⁵⁹ Islamilaisten maiden ja Israelin välinen kiivas keskustelu on vahvasti poliittissävytteistä. Molemmat osapuolet käyttävät holokaustia omien pyrkimystensä ajamiseen, ja taustalla vaikuttavat jo ennen II maailmansotaa olleet uskonnolliset, poliittiset ja kulttuurilliset näkemyserot sekä erilaiset päämäärät.

Kuten tutkimuksessani edellä olen jo todennut, holokaustin kieltämiseen liittyy uusnatsiliikkeiden ja äärioikeiston toiminta ja ajatusmaailma. Natsismi, rodullinen syrjintä ja antisemitismi eivät ole hävinneet länsimaista II maailmasodan jälkeen, vaikka näin usein väitetään. Näihin liikkeisiin liittyy olennaisesti holokaustin kieltäminen, mutta myös avoimesti rasismi eli syrjintä ei kohdistu vain juutalaisiin. Huolestuttavaa tässä kehityksessä on, että äärioikeistolaiset liikkeet ovat edustettuina eri maiden parlamenteissa, joten voidaan todeta, että antisemitismi, rasismi ja erilainen syrjintä ovat yhä edelleen osa valtioiden sisäistä rakennetta.¹⁶⁰ Nämä aihealueet olen kuitenkin rajannut tutkimukseni ul-

¹⁵⁷ Kuparinen 2008, 352.

¹⁵⁸ Kokkonen 2014, 307.

¹⁵⁹ Holmila 2010, 275-277.

¹⁶⁰ Sartola 2003, 254-256.

kopuolelle, vaikkakin niiden tutkiminen olisi mielenkiintoinen osa-alue. Toinen holokaustin kieltämiseen liittyvä alue on holokaustin kieltämisen kriminalisointi, johon vain viittaa tässä tutkimuksessa, mutta joka aihealueena olisi oman tutkimuksen arvoinen. Miksi yhden kansanmurhan tutkiminen kriminalisoidaan? Mielenkiintoisia tutkimussuuntia olisi useita, ja monia kysymyksiä on herännyt tutkimuksen edetessä.

Tässä tutkimuksessa on käsitelty nimenomaan holokaustin kieltämistä ja esitetty niitä argumentteja, joilla kieltäjät perustelevat näkemyksiä, joiden mukaan holokaustia ei ollut tai siitä luotu kuva ei ole totuudenmukainen. Vastaavasti on olemassa erittäin suuri määrä erilaista todistusaineistoa, jotka kumoavat kieltäjien väitteet ja jotka todistavat holokaustin tapahtuneen. Holokausti on yksi parhaiten dokumentoituja joukkosurmia maailmassa. Tapahtumista on olemassa käskyjä, muistioita, eri osapuolten muistelmia, tunnustuksia, silminnäkijäläusuntoja, niin uhreilta kuin natseilta, valokuvia, videomateriaalia sekä autenttisia tapahtumapaikkoja. Lisäksi on vaikea selittää miljoonien kuolleiden siviilien kohtalo.¹⁶¹ Holokaustin yksi mielenkiintoinen osa-alue on, että holokaustin kieltäjät ovat keskittyneet nimenomaan juutalaisten kansanmurhan kieltämiseen, vaille kaikkea huomiota ovat jääneet muut tutkimuksen alussa esille tuodut ryhmät, kuten vammaiset, mielisairaat, mustalaiset, homoseksuaalit ja niin edelleen. Keskittyminen pelkästään juutalaisten kohtalon kieltämiseen on selkeästi antisemitismiä ja jatkoa vuosisataiselle perinteelle, joka ei ole katkennut II maailmasodan aikana.¹⁶²

¹⁶¹ Skeptic 1994, 41-57.

¹⁶² Selin 2001, 88-90; Skepsis, http://www.skepsis.fi/ihmeellinen/holokaustin_kieltaminen.html.

5. Lopuksi

Tutkimuksen aihepiiri aiheuttaa ihmisissä voimakkaita reaktioita, ja lukiessa materiaalia ei voi välttyä ajatukselta, että tulkinnat ovat voimakkaasti kirjoittajansa viitekehyksen tuloksia. Molemmilla osapuolilla on hyviä argumentteja, eikä voida kiistää, etteikö holokaustia olisi tapahtunut. Kysymys kuuluukin missä laajuudessa se tapahtui ja missä fyysisesti. On olemassa viitteitä, että todisteita on vääristelty tai ainakin tulkittu tarkoitushakuisesti. Lisäksi muistitietoon perustuva todistelu vuosikymmeniä myöhemmin voi sekoittaa oikeasti todellisuuden ja fiktion. Kiistatonta kuitenkin on, että ns. tuhoamisleirejä on ollut olemassa ja että kyseessä on ollut yksi historiamme suurimmista tragedioista.

1900-luvun suurin tragedia on ollut holokausti eli juutalaisten ja muiden vähemmistöjen järjestelmällinen murhaaminen II maailmansodan aikana. Tässä tutkimuksessa olen tutkinut holokaustin kieltämistä. Miksi holokausti pyritään kieltämään ja mitkä ovat kieltämisen argumentit? Keskeistä tutkimukselle on ollut selvittää ne syyt, jotka ovat johtaneet holokaustiin ja mahdollistaneet sen.

Antisemitismi ei koskaan hävinnyt II maailmasodan jälkeen mihinkään ja holokaustin kieltäminen kumpuaa nimenomaan tästä pinnan alle kytemään jääneestä antisemitistisestä perinnöstä. Holokaustin kieltäjien motiivit voidaan jakaa 5 osa-alueeseen, joista ensimmäisenä voidaan pitää ns. tekopyhiä kieltäjiä, joiden mukaan kokonaisuuden kannalta on jo aika siirtyä eteenpäin, eikä jäädä miettimään vanhoja asioita. Asioita, joista emme tiedä edes tarpeeksi. Toisena motivaationa on tieteellisen tiedon puute. Eli ns. tieteelliset kieltäjät, joiden mukaan emme tiedä tapahtumasta tarpeeksi voidaksemme tehdä niitä johtopäätöksiä, joita olemme tehneet. Kolmas motivaatiotekijä on henkilökohtainen. Esimerkiksi monella poliitikolla holokaustista vaikeneminen on ollut paras vaihtoehto uran kannalta. Neljäs motivaatiotekijä on tarve muuttaa mennyttä, jotta tulevaisuus näyttäytyy parempana ja viides ryhmä on yksityiskohtiin keskittyvät henkilöt, jotka eivät halua hahmottaa suuria kokonaisuuksia taikka pohtia syitä ja seurauksia. Keskitytään vain selkeisiin yksinkertaisiin asioihin. Holokaustin kieltämisen keskeinen ajatus on siinä, että kieltäjät eivät niinkään tuota uutta tietoa ja vie tutkimusta eteenpäin, vaan heidän tarkoituksenaan on kyseenalaistaa vallitsevat käsitykset ja samalla aikaan saada epäily, johon ihmiset voisivat uskoa.

Holokaustin kieltämiseen liittyy pyrkimys kumota tosiasioita, kuten esimerkiksi natsien juutalaisvastainen ideologia ja sen lopullinen päämäärä eli juutalaisten tuhoaminen. Toisaalta kieltäjät kyseenalaistavat holokaustissa kuolleiden määrän eli heidän mukaansa holokaustissa ei ole voinut kuolla 6 000 000 juutalaista. Se ei käytännössä olisi ollut mahdollista. Holokaustin kieltäjät kyseenalaistavat myös tuhoamisleirien merkityksen. He eivät kiellä niiden olemassa oloa, mutta he kieltävät niiden merkityksen joukkotuhoamisen keskeisinä paikkoina. Holokaustin kieltäjien mukaan juutalaisten kohtelu ei myöskään poikennut valloitetujen alueiden muiden ihmisten taikka vihollisten kohtelusta. Keskeistä kieltäjien ajatusrakennelmassa on, että holokausti on vain juutalaisten levittämää valhetta ja että holokaustin merkityksen korostaminen on johtunut II maailmansodan jälkeisestä maailmanpoliittisesta tilanteesta, jossa liittoutuneilla on ollut tarve korostaa omaa rooliaan suhteessa Saksaan ja sen liittolaisiin.

Holokaustin kieltämisessä on havaittavissa selkeästi muutamia keskeisiä argumentteja ja todisteluja, joilla kieltäjät perustelevat näkökulmansa. Näitä keskeisiä argumentteja ovat oliko natsilla todellakin olemassa ajatus lopullisesta suunnitelmasta. Toinen argumentti liittyy lopulliseen suunnitelmaan eli oliko natsilla olemassa selkeä tuhoamissuunnitelma, jonka avulla natsit oikeasti pyrkivät raivaamaan juutalaiset pois maailmasta. Kolmas argumentti ja kiistelyn aihe on keskitysleirien merkitys. Olivatko ne oikeasti joukkotuhonnan näyttämöitä, vai oliko niiden merkitys ja tarkoitus jokin aivan muu? Neljäs argumentti koskee kaasukammioita ja niiden olemassaoloa. Olivatko kaikki kaasukammiot oikeasti olemassa ja mikä oli niiden tarkoitus sekä merkitys? Tapettiinko ihmisiä oikeasti kaasuttamalla vai onko sekin perätön huhu? Yksi keskeisimmistä kiistan kohteista koskee holokaustissa menehtyneiden määrää. Oliko mahdollista murhata yli 6 000 000 ihmistä suhteellisen lyhyessä ajassa, vai ovatko luvut vahvasti liioiteltuja? Viides kieltäjien argumentti koskee liittoutuneiden käyttäytymistä sodan aikana eli, jos holokausti olisi totta, liittoutuneet olisivat varmasti tehneet asialle jotain. Tähän samaan liittyy kieltäjien näkemys siitä, että holokaustin merkitys perustuu vain sille luotuun propaganda-arvoon. Keskeistä tässä ajattelussa on, että holokaustin korostamisella on jokin suurempi merkitys ja että kaiken taustalla ovat poliittiset motiivit.

Holokaustin kieltäjien mielestä lopullinen ratkaisu ei tarkoittanut juutalaisten tappamista. Tässä keskeinen ajatus on, että juutalaiset ovat kautta aikojen koettu kansakuntana ja valtiona valtioiden joukossa ja natsien pyrkimyksenä oli yksinkertaisesti vain tuhota tämä Saksan sisään rakentunut kansakunta. Kieltäjien mielestä kansallissosialistien puheet ovat irrotettu niiden asiayhteydestä ja tulkittu tarkoitushakuisesti väärin. Tarkoituksena oli vain hävittää juutalaisten poliittinen, kulttuurinen ja taloudellinen valta. Tähän samaan liittyy kysymys, onko Hitler antanut käskyn tappaa juutalaiset. Holokaustin kieltäjät ovat tässä kohtaa oikeassa. Hitler ei koskaan antanut yksiselitteistä kirjallista käskyä juutalaisten tappamiseksi. Hitlerin ajatusmaailma tältä osin on kuitenkin selkeä ja yksiselitteinen, mikä tulee esille hänen kirjoissaan sekä puheissaan. Ylimpänä käskynä toteuttaa lopullinen ratkaisu voidaankin pitää Ilmailuministeri Hermann Göringin 31.7.1941 antamaa käskyä, jolla hän valtuutti SS-kenraali Reinhard Heydrichin suunnittelemaan linjaukset, joilla juutalaisuus ratkaistaisiin lopullisesti. Käskyn sisältö on selkeä, koska juutalaisuuskysymystä ei ollut saatu ratkaistua maastamuuton ja evakuoinnin avulla, pitää juutalaisuuskysymyksen lopullinen ratkaisu toteuttaa muilla keinoin. Käytännössä tämä tarkoitti sitä, että koska juutalaisista ei päästy eroon ajamalla heidät pois, Saksan tulevaisuuden kannalta ainoa vaihtoehto oli heidän eliminoimisensa ja käytännössä tappaminen. Voidaan siis sanoa, että vaikka alussa natsilla ei ollut selkeää lopullista ratkaisua muotoutui se viimeistään vuoden 1941 lopussa.

Edellä olevaan liittyy kiinteästi ajatus tuhoamissuunnitelmasta. Holokaustin kieltäjien tulkinnoissa natsilla ei ollut selkeää tuhoamissuunnitelmaa, johon olisivat liittyneet esimerkiksi kaasukammiot ja krematoriot. Kieltäjien mukaan suuri kuolleisuus johtui vain sota-ajan olosuhteista ja ihmiset kuolivat lähinnä sairauksiin ja ruuan puutteeseen. Varsinkin kaasukammioiden merkitys kyseenalaistettiin voimakkaasti. Kaasukammiot olivat kieltäjien tulkinnoissa tarkoitettu vain desinfiointiin, ja krematorioiden tarkoitus oli vain hävittää sairauksiin, nälkään ja teloitusten takia kuolleiden ruumiit. Kieltäjien argumentoinnissa keskeistä on, että tavoitteena on kyseenalaistaa vallitsevat käsitykset ja kääntää tulkinnat päinvastoin. Tuhoamissuunnitelman kohdallakin itseasiassa juutalaisten tavoitteena oli hävittää saksalaiset maan päältä. Kieltäjien ajatuksena on mitätöidä natsien tekemät murhat korostamalla, että saksalaiset ovat juutalaisen salaliiton uhreja. Toinen kieltäjien argumentti on kyseenalaistaa koko holokausti eli vaieta natsien tekemistä julmuuksista ja siirtää keskustelu esimerkiksi Dresdenin pommituksiin ja kutsua niitä todelliseksi holokaustiksi.

Tavallaan holokaustin kieltäjät ovat oikeassa Dresdenin pommitukset ovat suuri tragedia, ja liittoutuneiden pommitukset saksalaisiin siviilikohteisiin ovat jääneet liian vähälle huomiolle. Holokaustin kieltäjät ovat myös siinä oikeassa, että alkuvaiheessa natsilla ei todellakaan ollut mitään selkeää tuhoamissuunnitelmaa. Tuhoamissuunnitelma alkoi hahmottua todellisuudessa vasta vuoden 1941 aikana, jolloin havaittiin, että Itä-Euroopan väestön uudelleen organisointi ja asuttaminen eivät tule onnistumaan ja että syntynyttä juutalaisongelmaa yhdessä etnisten saksalaisten asuttamisen kanssa ei pystytä ratkaisemaan. Natsit olivat pakotettuja hakemaan selkeää ratkaisua väestöongelmalle sotilaallisten ja taloudellisten kysymysten sekä ongelmien keskellä.

Holokaustin kieltäjien kirjoittelussa ja mieliteissä keskitysleirit ovat olleet keskeisessä asemassa. Kieltäjien mielestä todistusaineistoa on räikeästi väärennetty, ja toisaalta todistusaineistoa on saatu kiduttamalla. Huomionarvoista on, että kieltäjät eivät kiistä keskitysleirien olemassaoloa, mutta he kiistävät niiden tarkoituksen ja merkityksen. Kieltäjien mielestä keskitysleirit eivät olleet tuhoamisleirejä, joilla olisi murhattu systemaattisesti juutalaisia. Tähän samaan kieltäjät liittävät usein kaasukammioiden merkityksen. Keskeisinä argumentteina holokaustin kieltäjillä ovat, että keskitysleirien tapahtumia on tarkoitushakuisesti liioiteltu ja saksalaisia on pyritty mustamaalaamaan. Asiat ovat tapahtuneet todellisuudessa paljon pienemmässä mittakaavassa kuin mitä yleisesti kerrotaan, ja tunnustuksen antaneet henkilöt ovat kertoneet sen totuuden, jonka ovat tienneet kuulustelijan haluavan kuulla, ja tämän takia mitkään lausunnot eivät ole päteviä eikä niitä voida pitää oikeina todisteina siitä mitä tapahtui. Lisäksi kieltäjät viittaavat siihen, ettei sodan jälkeen ole löytynyt aukotonta kirjallista materiaalia, joka tukisi väitettä tuhoamisleireistä, joissa tapettiin satojatuhansia ihmisiä. Kieltäjien mukaan leirit tehtiinkin pääasiassa koontipaikaksi niille juutalaisille, jotka olivat matkalla muihin leireihin. Leirien suuri kuolleisuus johtui sairauksista ja siitä, että leireille oli koottu nimenomaan sairaat ja vanhukset.

Holokaustin kieltäjät ovat tavallaan oikeassa. Keskitysleirien merkitystä holokaustin toteutumisessa on korostettu paljon, jopa liikaa. Hyvä esimerkki tästä on Auschwitzin merkityksen korostaminen. Auschwitz ei todellakaan ole yhtä kuin holokausti. Keskitysleirien korostaminen on holokaustin vähättelyä. Keskitysleirien merkitys on siinä, että yh-

dessä ghettojen kanssa ne mahdollistivat natsseille suurten ihmismassojen järjestelmällisen käsittelyn ja antoivat keinot ihmisten systemaattiselle murhaamiselle. Ihmiset keskitettiin tiettyihin paikoihin, jolloin oli logistisesti mahdollista hallita satojatuhansia ihmisiä ja heidän kohtaloitaan. Arvioitaessa keskitysleirien merkitystä uhrien lukumäärän suhteen tulee muistaa, että miljoonia ihmisiä tapettiin niiden ulkopuolella. Perspektiiviä murhaamisen laajuuteen antaa, että vuoden 1942 aikana tapettiin hieman alle 3 000 000 juutalaista, joista esimerkiksi holokaustin symboliksi nostetussa Auschwitzissa kuoli noin 200 000. Merkittävä rooli oli siis muilla keskitysleireillä ja ghetoissa tapahtuneilla kuolemilla, kuten myös muualla tapahtuneilla joukkoteloituksilla.

Holokaustin kieltäjät ovat oikeassa siinä suhteessa, että kaikki todistusaineisto ei ole luotettavaa. Todistuksia on saatu kiduttamalla ja varmasti kuulustelijat ovat saaneet niitä vastauksia, joita ovat halunneet kuulla. Kukapa ei haluaisi pelastaa omaa nahkaansa. Lisäksi monet silminnäkijähavainnot ovat varmasti vahvasti värittyneitä ja varsinkin monien vuosikymmenien jälkeen annetut todistajalausunnot ovat osittain epäluotettavia ja tarinat värittyneitä. Totuutta on varmasti käytetty tarkoitushakuisesti ajattaessa omia päämääriä. Tämä pätee niin yksityishenkilöihin kuin esimerkiksi valtioihin ja poliitikkoihin. Sama pätee kuitenkin myös holokaustin kieltäjien argumentointiin. Kiistatta on osoitettu, että keskitysleireillä ihmisiä kuoli satojatuhansia nälkään, kylmyyteen, sairauksiin sekä eri tavoilla teloittamalla. Liittoutuneiden saapuessa leireille heitä vastassa oli kuoleman partaalla olevia ihmisiä mutta myös röykkiöittäin ruumiita. Leirien merkityksen kannalta, sillä miten ihminen kuoli, ei käytännössä ole väliä.

Holokaustin kieltäjien kirjoittelussa huomiota on kiinnitetty paljon kaasukammioiden olomassaloon ja niiden merkitykseen. Kieltäjien tulkinnan mukaan kaasukammiot eivät olleet ihmisten tuhoamista varten, vaan niitä on käytetty desinfiointiin sairauksien leviämisen ehkäisemiseksi. Lisäksi kieltäjät ovat kiistäneet uhrien määrän eli käytännössä ei olisi ollut mahdollista tappaa niin monta ihmistä niiden avulla kuin on väitetty. Kieltäjät ovat pyrkineet todistamaan tämän esimerkiksi tutkimalla, onko olemassa olevissa kaasukammioissa todella käytetty tappavia kaasuja ja kyseenalaistamalla todistusaineistot, joissa kuvataan kaasukammioiden ruumiita. Holokaustin kieltäjät kyseenalaistavat myös kaasukammioiden määrän sekä silminnäkijälausunnot. Holokaustin kieltäjät ovat oike-

assa siinä, että läheskään kaikilla keskitysleireillä ei ole ollut kaasukammioita ja että niiden merkitystä kuolleiden kokonaismäärän suhteen on liioiteltu. Lisäksi on todistettu, että kaikki silminnäkijähavainnot eivät ole olleet luotettavia. Itse asiassa keskitysleireiltä selvinneet ovat haastatteluissa suoraan valehdelleet kaasukammioiden olemassaolosta. Todennäköisesti kaasukammioita on myös käytetty leireillä desinfiointiin, sillä se on ollut erittäin tehokas keino sairauksien leviämisen ehkäisemisessä.

Vaikka holokaustin kieltäjät ovat osittain oikeassa ei se poista sitä, etteikö kaasukammioita olisi ollut olemassa. Kaasukammioita on löydetty säilyneiltä leireiltä, ja lisäksi aiheeseen liittyen on olemassa paljon silminnäkijäläusuntoja sekä saksalaisten itsensä tekemiä dokumentteja. Kaasutusvaunut olivat käytössä jo II maailmansodan alkuvaiheissa Saksan hyökätessä Puolaan ja Neuvostoliittoon. Tehokkaaksi havaittua menetelmää tapaa suuria määriä ihmisiä kerralla vain jalostettiin tuhoamisleireillä. Esimerkiksi Treblinkan tuhoamisleirillä tehokkuus ja systemaattisuus saavuttivat uudet ulottuvuudet ja uusien kaasukammioiden avulla kerralla tapettavien ihmisten määrä nousi 600 henkilöstä 4000 henkilöön. Tehokkaimmillaan tuhoamisleireillä pystyttiin tappamaan 12 000 henkilö päivässä. Tämä vaati kuitenkin tehokasta organisointia ja logistiikan onnistumista. Tässä yhteydessä voidaankin puhua massamurhaamisesta ja teollisesta toiminnasta, näitä termejä on usein käytetty puhuttaessa juutalaisten järjestelmällisestä tappamisesta keskitysleireillä.

Holokaustin kieltäjien kirjoittelussa ehkä eniten huomiota saanut asia on holokaustissa kuolleiden ihmisten määrä. Perusajatus kieltäjillä on, että lukumäärät ovat vahvasti liioiteltuja eikä kokonaismäärä ole lähelläkään 6 000 000. Todelliset lukumäärät ovat heidän mukaansa ehkä maksimissaan 2–3 000 000. Tätä pyritään perustelemaan mm. sillä, että ei ole olemassa varmoja tietoja juutalaisten sekä muiden ihmisten määrästä. Toinen keskeinen argumentti on, että käytännössä ei olisi ollut mahdollista edes teoriassa tappaa näin suurta määrää ihmisiä niin lyhyessä ajassa. Lisäksi yli 6 000 000 ruumiin hävittäminen olisi ollut mahdoton tehtävä. Ongelmana olisivat olleet myös logistiset vaikeudet, eli käytännössä tällaisia ihmismääriä ei olisi pystytty siirtämään sota-aikana, jolloin resursseja tarvittiin rintamalla.

Holokaustin kieltäjien argumentit ovat osittain hyviä varsinkin keskitysleirien kohdalla. Satojentuhansien ihmisten tappaminen keskitysleireillä kaasuttamalla taikka muuten tehoittamalla olisi vaatinut erittäin tehokasta toimintaa, ja toisaalta ruumiiden määrä olisi ollut valtava. Ruumiiden hävittäminen krematorioiden avulla olisi ollut valtaisa operaatio. Lisäksi logistiset ongelmat ovat varmasti haitanneet toimintaa, kun resurssit sota-aikana ovat olleet rajalliset. Tässä kohtaa tulee kuitenkin huomioida, että holokaustin aikana murhaaminen tapahtui monella tapaa ja, mikä merkittävintä, laajalla alueella yhtä aikaisesti. Ihmisiä murhattiin keskitysleireillä kaasuttamalla ja ampumalla. Ihmisiä teloitettiin ympäri Saksan valloittamaa aluetta yksinkertaisesti ampumalla heidät suoraan joukkohautoihin ja, mikä merkittävintä, ihmisiä tapettiin tarkoituksellisesti näännyttämällä heidät nälkään taikka kylmyyteen. Lisäksi sairaudet tappoivat satojatusiansia ihmisiä. Keskeistä tässä on ymmärtää, että kaikki tapahtui suunnitellusti ja järjestelmällisesti. Se kuoliko yli 6 000 000 ihmistä holokaustin aikana vai onko lukumäärä ehkä 4–5 000 000, on täysin epärelevantti asia kokonaisuuden kannalta. Kyseessä on ollut totaalinen inhimillinen katastrofi, jollaista emme ole ennen kokeneet.

Holokaustin kieltäjien argumentoinnissa liittoutuneiden käyttäytyminen II maailmansodan aikana nousee myös selvästi esille. Ajatusrakennelma on, että koska liittoutuneet tiesivät esimerkiksi keskitysleirien olemassa olosta, olisivat he tehneet asialle jotain, jos leireillä olisi tapettu satojatusiansia ihmisiä. Liittoutuneiden olisi ollut helppo katkaista esimerkiksi kuljetusyhteydet, taikka he olisivat voineet vapauttaa leirit varsinkin sodan loppuvaiheessa näin halutessaan. Koska liittoutuneet eivät tehneet asioiden hyväksi mitään osoittaa se kieltäjien mielestä, ettei holokaustia ole tapahtunut tai ainakaan siinä laajuudessa, jossa sen väitetään tapahtuneen. Tähän samaan ajatusrakennelmaan liittyy holokaustin kieltäjien argumentointi siitä, että itseasiassa holokausti onkin liittoutuneiden propagandaa ja holokaustia ei sellaisenaan kuin se yleensä tunnetaan ole ollut olemassa. Myytti holokaustista on syntynyt sodan jälkeen, poliittisten tarpeiden luomana ja kaiken takana on juutalainen salaliitto ja vastakkainasettelu lännen ja idän välillä.

Holokaustin kieltäjät ovat siinä oikeassa, että liittoutuneiden käyttäytyminen II maailmansodan aikana on vähintäänkin outoa suhteessa holokaustiin. Juutalaisten ja muiden murhattujen kohtalo oli esillä lehdistössä kaikkialla maailmassa, mutta silti liittoutuneet eivät tehneet asiaan hyväksi mitään. Halutessaan liittoutuneet olisivat voineet pommittaa

kaikki kuljetusyhteydet ja näin lamaannuttaa keskitysleirien toiminnan. Sodan loppuvaiheissa liittoutuneet ja Neuvostoliitto olisivat halutessaan voineet vapauttaa leirit ja jäljellä olevat ghetot nopeammin ja näin säästää ihmishenkiä, mutta jostain syystä näin ei tapahtunut. Holokaustin toteutumisen kannalta tämä on mielenkiintoinen tutkimusnäkökulma, jota varmasti tulevaisuudessa tullaan selvittämään tarkemmin. Holokausti on nimenomaan poliittinen ilmiö, ja holokaustin kieltäjät ovat siinä oikeassa, että II maailmansodan jälkeen holokaustia on käytetty hyväksi ja maailmanpoliittiset tilanteet ja päämäärät ovat vaikuttaneet niin holokaustin tutkimukseen kuin johtopäätöksiinkin siitä. Vaikka tässä tutkimuksessa ei ole käsitelty muslimimaita ja niiden suhdetta holokaustiin, voidaan tutkimuskirjallisuudessa hyvin havaita, kuinka selkeästi holokaustia ja sen tulkintoja sekä merkitystä käytetään hyväksi ajettaessa omia etuja ja poliittisia päämääriä muslimimaissa. Tämä on äärimmäisen valitettavaa, koska se vie huomion pois itse tapahtumalta.

Tässä tutkimuksessa olen tutkinut holokaustin kieltämistä. Kieltämiseen liittyviä ajatusmalleja ja argumentointi. Tutkimuksen tavoitteena on ollut kiihottomasti vertailla kieltäjien näkemyksiä ja ajatuksia suhteessa valitseviin näkemyksiin ja ajatuksiin sekä toisaalta ennakkoluulottomasti pohtia voivatko holokaustin kieltäjät olla oikeassa. Holokaustin kieltäjien argumentoinnissa on monia kysymyksiä herättäviä ajatuksia ja todisteita. Holokaustin kieltäjät ovat osoittaneet, että kaikki totuutena pidetyt asiat eivät olekaan tosia. Tämä ei kuitenkaan poista sitä tosiasiaa, etteikö holokaustia olisi tapahtunut. Holokausti on yksi suurimmista, jos ei suurin murhenäytelmä historiamme aikana. Tapahtuman mittasuhteet ovat niin valtaiset, että kuluu varmasti vielä vuosikymmeniä ennen kuin totuus tulee kokonaan esille. Olemme edelleen liian lähellä tapahtumaa, jotta sitä voitaisiin tutkia täysin objektiivisesti ilman poliittisia intohimoja. Aihepiirin vaikeuden, moninaisuuden ja vaikuttavuuden havaitsee esimerkiksi siten, että holokaustin kieltäminen on monissa maissa jopa kriminalisoitu.

Kuten edellä olen jo sanonut, holokaustin merkityksen kannalta ei ole relevanttia kuoliko yli 6 000 000 ihmistä vai 4 000 000 ihmistä. Tapettiinko heidät kaasulla, ampumalla, näännyttämällä nälkään taikka muuten. Relevanttia on ymmärtää prosessi, miten se tapahtui ja mitkä tekijät johtivat holokaustiin, jotta pystyisimme tulevaisuudessa jo ennakkoon välttämään vastaavien tapahtumien toistumisen. Tähän päivään mennessä emme ole siinä onnistuneet, ja siksi onkin äärimmäisen tärkeää nostaa myös esille ja tutkia viime

vuosikymmeninä tapahtuneet joukkomurhat. Valitettavasti holokausti on vain yksi kansanmurha muiden joukossa, ja huolimatta sen saamasta suuresta huomiosta emme saa unohtaa esimerkiksi Ruandan taikka entisen Jugoslavian alueen tapahtumia.

Kaiken epätoivon ja murheen keskellä meidän tulee muistaa yksittäisen ihmisen merkitys ja rooli. Antero Holmila on kirjassaan *Holokausti* kiteyttänyt koko tämän tutkimuksen sanoman ytimekkäästi.

Holokaustin historia on pelkkää tuskaa ja kärsimystä, eikä sen päässä liene valoa tai vapautusta. Holokausti ei synnyttänyt Israelia eikä se päättynyt leirien vapauttamiseen. Valtaosa holokaustista selvinneistä ovat eläneet ja elävät sen synnyttämän painajaisen kanssa lopun ikäänsä. Jotkut ovat tulleet sen kanssa toimeen, toiset se on tuhonnut Auschwitziin kokoontuneiden poliitikkojen lausunnot (ei koskaan enää) käyttävät holokaustissa kuolleiden muistoa julmasti hyväksi oman poliittisen pääomansa lisäämiseksi. Useimpien historioitsijoiden, toisin kuin poliitikkojen, holokaustitulkintoilla ei ole humanisuutta ja yhteisöllisyyttä korostavaa sanomaa, koska sellaista ei holokaustin historiasta löydy. Väittäisin, että Vinnitsan viimeinen juutalainen, joka istuu joukkohaudan reunalla palttoo sylissään ja odottaa teloittajansa vetävän liipaisimesta, olisi kanssani samaa mieltä. Mutta hän ei puhu.

OIKEALLA: Valokuvan on ottanut tuntematon Einsatzgruppen jäsen ukrainalaisessa Vinnitsan kaupungissa, missä saksalaiset murhasivat 28 000 juutalaista syyskuussa 1941. Valokuvan taakse on kirjoitettu »Vinnitsan viimeinen juutalainen».

Olen täysin samaa mieltä, ja vaikka se kuulostaakin kliseiseltä, ihmiskunnan ainoa vaihtoehto on ottaa menneisyyden tapahtumista opiksi.

6. Lähdeluettelo

Aikalaisaineistot

Hitler Adolf: Nauhoitettu puhe, Adolf Hitler Responds To Theodore Kaufman's "Germany Must Perish" Project, 1942, julkaistu 21.8.2012 <https://www.youtube.com/watch?v=rhXf3RkU5jo>. Viitattu 24.4.2018.

Hitler, Adolf: Taisteluni I, Tilinteko. Alkuperäisteos: Mein kampf I. Suom. Lauri Hirvensalo. WSOY, Porvoo 1941.

Hitler, Adolf: Taisteluni II, Kansallissosialistinen liike. Alkuperäisteos: Mein Kampf II. Suom. Lauri Hirvensalo. WSOY, Porvoo 1941.

Kaufmann, Theodore N: Germany Must Perish. 1941.

Alkuperäislähteet

Anti-Defamation League, The Zionist Terror Network Background and Operation of the Jewish Defense League and other Criminal Zionist Groups, julkaistu 1993, Mark Weber, http://www.whale.to/b/zionist.html#Violence_Against_Holocaust_Revisionists_. Institute for Historical Review 1993. Viitattu 5.4.2018.

Balder Blog, <http://balder.org/judea/Six-Million-140-Occurrences-Of-The-Word-Holocaust-And-The-Number-6,000,000-Before-The-Nuremberg-Trials-Began.php>. Viitattu 23.3.2018.

Bardèche, Maurice: <https://childrenofyhwh.com/multimedia/video/bibliotheque/bibliotheque/Bard%C3%83%C2%A8che/Nuremberg%20ou%20la%20terre%20promise.pdf>. Viitattu 6.5.2018.

Der Stürmer, <http://der-stuermer.org/finnisch/66kysymysta.htm>. Viitattu 23.4.2018.

Finkelsteinin, Norman: The Holocaust Industry: Reflections on the Exploitation of Jewish Suffering. Verso books, New York 2000.

Halla-aho, Jussi: Monikulttuurisuuden ongelmia. julkaistu 7.9.2006, http://www.halla-aho.com/scripta/monikulttuurisuuden_ongelmia.html. Viitattu 12.4.2018.

Heddesheimer, Don: *The First Holocaust: Jewish Fundraising Campaigns With Holocaust Claims During and After World War One*. Castle Hill Publishers, Chicago 2003. <http://vho.org/GB/Books/tfh/>. Viitattu 10.5.2018.

Holocaust Survivors who Tell the Truth, julkaistu 14.2.2012, <https://www.youtube.com/watch?v=YVmIaBW-HjI&bpctr=1521965942>. Viitattu 14.3.2018.

Italehti, Karjalainen Katariina: Saksa pidätti viranomaisia vältelleen ja Himmlerin tyttären ystävättäreksi väitetyn ”natsimummon”, julkaistu 7.5.2017, <https://www.is.fi/ulkomaat/art-2000005670977.html>. Viitattu 13.5.2018.

Independent, Buncombe, Andrew: Allied forces knew about Holocaust two years before discovery of concentration camps, secret documents reveal, julkaistu 17.4.2017, <https://www.independent.co.uk/news/world/world-history/holocaust-allied-forces-knew-before-concentration-camp-discovery-us-uk-soviets-secret-documents-a7688036.html>. Viitattu 30.3.2018.

Jerusalem Center for Public Affairs, *Expanding Holocaust Denial and Legislation Against It*, julkaistu 27.4.2008, <http://jcpa.org/article/expanding-holocaust-denial-and-legislation-against-it/>. Viitattu 14.5.2018.

Magneettimedia, *Auschwitzin kaasukammioissa ei murhattu ketään, osa 1*, julkaistu 11.9.2015, <http://magneettimedia.com/auschwitzin-kaasukammioissa-ei-murhattu-keitaan-osa-1/>. Viitattu 2.3.2018.

Magneettimedia, *Holokausti on maailmanpoliittinen ase*, julkaistu 18.5.2014, artikkelin julkaisu englanniksi Codoh-verkkosivuilla 24.5.2008. <http://www.magneettimedia.com/%EF%BB%BFholokausti-on-maailmanpoliittinen-ase/>. Viitattu 5.4.2018

Magneettimedia, *Juutalaisten holokaustin myytti 6 miljoonasta uhrista*, Julkaistu 28.2.2013. Alkuperäisartikkeli http://www.radioislam.org/islam/english/revision/six_million_myth.htm. <http://www.magneettimedia.com/juutalaisten-holokaustin-myytti-6-miljoonasta-uhrista/>. Viitattu 14.3.2018.

Magneettimedia, *Kuoliko kuusi miljoonaa juutalaista sittenkään, osa 3*, julkaistu 14.8.2017. Alkuperäisteksti Richard E. Harwood. <http://www.magneettimedia.com/kuoliko-kuusi-miljoonaa-juutalaista-sittenkaan-osa-3/>. Viitattu 23.3.2018.

Magneettimedia, *Saksan on tuhouduttava*, julkaistu 16.2.2016, <http://magneettimedia.com/saksan-on-tuhouduttava/>. Viitattu 23.4.2018.

Magneettimedia, Suomen tunnetuin ”holokaustiselviytyjä” jäi kiinni kaasukammiovalheesta!, julkaistu 23.1.2016, <http://magneettimedia.com/suomen-tunnetuin-holokaustiselviytyja-jai-kiinni-kaasukammiovalheesta/>. Viitattu 14.3.2018.

Magneettimedia, Tietopaketti holokaustin kiistämisestä aloittelijoille, julkaistu 15.9.2016, <http://magneettimedia.com/tietopaketti-holokaustin-kiistamisesta-aloittelijoille/>. Viitattu 25.11.2018.

Mattogno, Carlo: Belžec in Propaganda, Testimonies, Archeological Research, and History. Käännös Henry Gardner, HOLOCAUST Handbooks Series, Vol. 9, <http://www.vho.org/GB/Books/b/>. Castle Hill Publishers, Chicago 2004. Viitattu 24.4.2018.

Mattogno, Carlo; Graf, Jürgen: Treblinka Extermination Camp or Transit Camp. Alkuperäisteos: Treblinka Vernichtungslager oder Durchgangslager? Käännös Regina Belser, HOLOCAUST Handbooks Series, Vol. 8, <http://www.vho.org/GB/Books/t/>. Castle Hill Publishers, Chicago 2004. Viitattu 24.4.2018.

Moranen, <http://moranen.blogspot.fi/2009/08/>. Viitattu 24.4.2018.

Moranen, Joitakin teknisiä ja kemiallisia huomioita koskien Auschwitzin ja Birkenauin "kaasukammioita", julkaistu 7.8.2008 http://moranen.blogspot.fi/2008/08/auschwitzin-kaasukammioiden-teknisi-ja_07.html. Viitattu 8.3.2018.

Moranen, Miten Holokaustia käytetään poliittisesti ja mikä on sen päätarkoitus, julkaistu 27.1.2009, <http://moranen.blogspot.fi/2009/01/holokaustin-merkitys.html>. Viitattu 5.4.2018.

Nürnbergin sotarikosoikeudenkäynnissä esitetty materiaali, Nazi Concentration Camps - Film shown at Nuremberg War Crimes Trials 15.3.1945, julkaistu 23.3.2013 https://www.youtube.com/watch?v=_pQJ42ONPDo. Viitattu 25.2.2018.

Pohjoismainen vastarintaliike, Kansallinen Vastarinta, Dresden – todellinen holokausti, julkaistu 13.2.2018. Alkuperäisjulkaisu: NS Bulletin helmikuu 1985. <https://www.vastarinta.com/dresden-todellinen-holokausti/>. Viitattu 10.2.2018.

Pohjoismainen vastarintaliike, Kansallinen Vastarinta, Holokausti – uusi uskonto, julkaistu 31.5.2012. Käännös sivustolta <https://www.nordfront.se/den-nya-religionen-heter-forintelsen.smr>. <https://www.vastarinta.com/holokausti-uusi-uskonto/>. Viitattu 10.2.2018.

Pohjoismainen vastarintaliike, Kansallinen Vastarinta, julkaistu 21.7.2014
<http://www.vastarinta.com/yhteenvetona-keskitysleireista/>. Viitattu 10.2.2018.

Pohjoismainen vastarintaliike, Kansallinen Vastarinta, julkaistu 30.7.2014.
<http://www.vastarinta.com/auschwitz-myytit-ja-faktat/>. Viitattu 10.2.2018.

Pohjoismainen vastarintaliike, Kansallinen Vastarinta, Saksan on tuhouduttava, julkaistu 11.3.2015. Käännös sivustolta <https://www.nordfront.se/germany-must-perish.smr>. <https://www.vastarinta.com/saksan-on-tuhouduttava/>. Viitattu 23.4.2018

Pohjoismainen vastarintaliike, Kansallinen Vastarinta, Suomen tuomioistuin suojelee holokaustivalehtelija Nena Kafkaa, julkaistu 26.1.2018, <http://www.vastarinta.com/suomen-tuomioistuin-suojelee-holokaustivalehtelija-nena-kafkaa/>. Viitattu 17.3.2018.

Questioning The Holocaust - Why We Believed (Part 1 of 2), julkaistu 25.4.2016. HolocaustHandbooks.com, <https://www.youtube.com/watch?v=RddqP0AB-zwM&bpctr=1524636595>. Castle Hill Publishers. Viitattu 14.3.2018.

Sarastus, Kansallinen ja eurooppalainen, traditionalistinen ja radikaali verkkolehti, Historiapoliitikkaa menneisyyden haamuilla, julkaistu 30.4.2013 <https://sarastus-lehti.com/2013/04/30/historiapoliitikkaa-menneisyyden-haamuilla/>. Viitattu 5.4.2018.

Skepsis, http://www.skepsis.fi/ihmeellinen/holokaustin_kieltaminen.html. Viitattu 30.3.2018.

Skeptic 2(4), Shermer, M. 1994 Proving the Holocaust: The refutation of revisionism & the restoration of history. (*Skeptic* 2(4):32–57). Viitattu 30.3.2018.

Suomen kuvalehti, Pöyskö, Maria: Nena Kafkan matka keskitysleiriltä Helsinkiin: ”En pysty sanoin kuvailemaan vapautumisen tunnetta”, julkaistu 20.9.2012, <https://suomenkuvalehti.fi/jutut/kotimaa/nena-kafkan-matka-keskitysleirilta-helsinkiin-en-pysty-sanoin-kuvailemaan-vapautumisen-tunnetta/>. Viitattu 13.5.2018.

The Jerusalem post: Russian lawmakers approve bill making Holocaust denial illegal, julkaistu 8.4.2014, <https://www.jpost.com/Jewish-World/Jewish-Features/Russian-lawmakers-approve-bill-making-Holocaust-denial-illegal-347848>. Viitattu 14.5.2018.

The Truth Seeker, The “Six Million” Myth, julkaistu 16.4.2011, <http://www.thetruthseeker.co.uk/?p=24369>. Viitattu 23.3.2018.

The UNWCC, <http://www.unwcc.org/>. Viitattu 30.3.2018.

Thomas Widmaier, Natsi-Saksa ja 2. maailmansota lukujen valossa, Aalto yliopisto historiakerho, julkaistu 10.6.2013, <https://wiki.aalto.fi/pages/viewpage.action?pageId=58942273&preview=/58942273/81134405/Natsi-Saksa%20ja%20II%20maailmansota%20lukujen%20valossa.pdf>. Viitattu 30.3.2018.

Totuusblogi, Holokausti on huijaus, julkaistu 7.8.2013, <https://totuusbloki.wordpress.com/2013/08/07/holokausti-on-huijaus/>. Viitattu 23.3.2018.

Treblinka was No Extermination Camp - Just Transit Station- a video proving the Holocaust propaganda is full of lies and the reason behind not letting people in Europe studying it, julkaistu 12.1.2017 <https://www.youtube.com/watch?v=-wsxmCTScCE&bpctr=1524566393>. Viitattu 24.4.2018.

Yad Vashem, Jewish Identity after the Holocaust, julkaistu 18.1.1998, http://www.yadvashem.org/odot_pdf/Microsoft%20Word%20-%203858.pdf. Viitattu 5.4.2018.

Zundel, Ernst: nauhoitettu haastattelu 1985, There was no Hitler order, no plan, no budget for the operation of killing the Jews, julkaistu 2.7.2011 <https://www.youtube.com/watch?v=A-qaNV7EPIM>. Viitattu 24.4.2018.

Zundelsite, Ernst Zundel nauhoitettu haastattelu <http://www.zundelsite.org/archive/index.html>. Viitattu 23.4.2018.

Tutkimuskirjallisuus

Allen, William: The Nazi Seizure of Power: The Experience of a Single German Town, 1930-1935. Quadrangle Books, Chicago 1965.

Bauer Yehuda: American Jewry and the Holocaust: The American Joint Distribution Committee 1939-1945. Wayne Stet University Press, Detroit 1981.

Benz, Wolfgang: Holokausti. Alkuperäisteos: Holokausti (1995). Suom. Tapani Hietaniemi. Vastapaino, Tampere 2000.

Bloxham, Donald: The Final Solution : A Genocide. Oxford university Press, Oxford 2009.

Bjurwald, Lisa: Euroopan häpeä, Rasistien voittokulku. Alkuperäisteos: Europas skam: Rasister på frammarsch (2011). Suom Taru Laiho. Art House, Tallinna 2011.

Browning, Christopher R.: The path to genocide. Cambridge University Press, Cambridge 1997.

Bruchfeld, Stephane; Levine, Paul A.: Kertokaa siitä lapsillenne, Kirja juutalaisten joukkotuhosta Euroopassa 1933–1945, http://www.levandehistoria.se/sites/default/files/material_file/om-detta-ma-ni-beratta-finska.pdf, Opetushallitus, Helsinki 2001. Viitattu 15.4.2018.

Brustein, William: Roots of Hate: Antisemitism in Europe before the Holocaust. Cambridge University Press, Cambridge 2003.

Dwork, Deborah, Pelt, Robert Jan: Auschwitz 1279 to present. W.W Norton & Company, Lontoo 2002.

Friedländer, Henry: The origins of Nazi genocide: from euthanasia to the final solution, University of North Carolina Press cop, Chapel Hill 1995.

Friedländer, Saul: Nazi, Germany and the Jews 1933-1939: The Years of Persecution. Phoenix, Lontoo 1998.

Hietala, Marjatta: Tutkijat ja sota. Suomalaisten tutkijoiden kontakteja ja kohtaloita toisen maailmansodan aikana. SKS, Helsinki 2006.

Hilberg, Raul: Perpetrators Victims Bystanders: The Jewish Catastrophe 1933–1945, Secker & Warburg, Lontoo 1995.

Hilberg, Raul: Sources of Holocaust research: An analysis. Rowman & Littlefield, Chicago 2001.

Hilberg, Raul: The Destruction of the European Jews. Yale University Press, New Haven 2003.

Hilberg, Raul: The Holocaust Today. Syracuse University Press, Syracuse 1988.

Hilberg, Raul: *The Politics of Memory: The Journey of a Holocaust Historian*. Rowman & Littlefield, Lontoo 1996.

Hirsjärvi, Sirkka; Huttunen, Jouko: *Johdatus kasvatustieteeseen*, 4. uudistettu laitos, WSOY, Helsinki 1995.

Hirsjärvi, Sirkka, Remes, Pirkko, Sajavaara, Paula: *Tutki ja kirjoita*. Kirjayhtymä Oy, Helsinki 1997 (3.painos).

Holmila, Antero: *Holokausti, Tapahtumat ja tulkinnat*. Atena, Jyväskylä 2010 (1. painos).

Kokkonen Susanna: *Matka holokaustiin, Juutalaisviha Raamatun ja historian valossa*. Aikamedia, Keuruu 2014.

Kuparinen, Eero: *Aleksandriasta Auschwitziin: antisemitismin pitkä historia*. Atena, Jyväskylä 1999.

Kuparinen, Eero: *Antisemitismin musta kirja, Juutalaisvainojen pitkä historia*. Gummerus, Jyväskylä 2008 (2. tarkistettu laitos).

Kuula, Arja: *Tutkimusetiikka, aineistojen hankinta, käyttö ja säilytys*. Vastapaino, Tampere 2006.

Lipstadt, Deborah E: *Denying the Holocaust, The Growing Assault on Truth and Memory*, Maxwell Macmillan, New York 1993.

Lower, Wendy: *From Berlin to Babi Yar, The Nazi War Against the Jews, 1941-1944*, <https://dspace2.creighton.edu/xmlui/bitstream/handle/10504/64569/2007-18.pdf?sequence=1&isAllowed=y>, *Journal of Religion & Society* 9 2007. Viitattu 17.4.2018.

Mason, Tim: *Intention and Explanation*. Teoksessa: *Der Führerstaat: Mythos und Realität*. Ernst Klett, Stuttgart 1981.

McMillan, Dan: *Polttouhrit, Holokaustin syyt. Alkuperäisteos: How Could This Happen, Explaining the Holocaust* (2014). Suom. Petri Stenman. Like kustannus Oy, Helsinki 2015.

Rassinier, Paul: *Passage de la ligne, du vrai à l'humain*, 1948.

Rauhala, Taru: *Arabikeväästä islamilaiseen syksyyn – islamin representaatiot Syyrian sodan uutisoinnissa Helsingin Sanomissa vuosina 2011– 2014*. Pro gradu-tutkielma, Turun yliopisto 2015.

Rautkallio, Hannu: *Holokaustilta pelastetut*. WSOY, Helsinki 2004.

Sartola, Pekka: *Totuutena valhe*. Ajanteos, Jyväskylä 2003.

Selin, Risto: *Ihmeellinen maailma*. Tähtitieteellinen yhdistys Ursa ry, Helsinki 2001.

Snyder, Timothy: *Musta maa, Holokausti: tapahtumat, opetukset*. Alkuperäisteos: *Black Earth. The Holocaust as History and warning* (2015). Suom. Antero Helasvuo. Siltala, Helsinki 2015.

Stehlin, Stewart A: *Weimar and the Vatican, 1919-1933: German-Vatican diplomatic relations in the interwar years*. Princeton University Press, Princeton 1983.

Stone, Dan: *Histories of the Holocaust*. Oxford University Press, Oxford 2010 (3. painos).

Muut aineistot

Kansan muisti, <https://kansanmuisti.fi/document/kk-251-2014/>. Viitattu 3.6.2018.

Pyhä Raamattu, Vanha Testamentti & Uusi testamentti. Suomen Piiliseura. Jongbloed 2014 (18. painos).